

วิญญูญาณยังอยู่

ที่ระลึกในงานพระราชทานเพลิงศพ

นายอัมพร เมณาคม ท.ช.,ท.ม.

อดีตอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข

ณ ฌาปนสถานกองทัพบก วัดโสมนัสวิหาร

๒๘ ธันวาคม ๒๕๑๔

พระมหากรุณาธิคุณ

นายอัมพร เมเนาคม ได้กราบถวายบังคมลาถึงแก่กรรม เมื่อ วันที่ ๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๔ ณ โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ ถนนสาทร จังหวัดพระนคร ได้ทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน ให้นำหลวงอาบศพ พระราชทานหีบทองที่บประกอบศพ กับได้ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเพลิงศพ ที่ฌาปนสถานกองทัพ บก วัดโสมนัสวิหาร ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๔ เวลา ๑๗.๐๐ น. ด้วยทรงเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม แก่ นายอัมพร เมเนาคม ผู้ล่วงลับไปแล้ว และแก่ครอบครัวของ นายอัมพร เมเนาคม หาที่สุดมิได้ พระมหากรุณาธิคุณที่ได้พระราช- ทานในวาระนี้ ครอบครัวและผู้ร่วมสกุล “เมเนาคม” ตลอดจนบรรดาญาติรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ เป็นล้นเกล้าล้นกระหม่อม จึง ขอตั้งมั่นอยู่ในความกตัญญูกตเวทิต์ และถวายความจงรักภักดี ไว้แทน พระยกุลบาทไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่.

นายอัมพร เมนาคม

ชาติ : ๑ สิงหาคม ๒๔๕๒

อนิจกรรม : ๑ ธันวาคม ๒๕๑๔

นายอัมพร เมนาคม

ชาติ : ๑ สิงหาคม ๒๔๕๒

อนิจกรรม : ๑ ธันวาคม ๒๕๑๔

ประวัติย่อ

คุณอัมพร เมนาคม เกิดเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๕๒ ตรงกับวันอาทิตย์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ (หลัง) ปีระกา จุลศักราช ๑๒๗๑ ที่บ้านท่าบ่อในเวียง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นบุตรคนโตของ หลวงรำบาลทุกขพ่าย (อำพัน เมนาคม) และ นางน้อย เมนาคม มีพี่น้องรวมบิดามารดา ๒ คน คือ

๑. นายสัมพันธ์ เมนาคม

๒. นายสมพล (สุพรรณ) เมนาคม

เมื่อเยาว์วัย คุณอัมพรฯ ต้องเดินทางติดตามบิดา ซึ่งรับราชการในตำแหน่งนายอำเภอไปตามท้องถิ่นในส่วนภูมิภาคต่าง ๆ หลายจังหวัด สุดแต่ทางราชการจะโยกย้ายบิดาให้ไปดำรงตำแหน่งอยู่ ณ อำเภอใด การศึกษาในชั้นต้นจึงมิได้ประจำอยู่ ณ โรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งเป็นที่แน่นอน ต่อเมื่อได้ศึกษาถึงชั้นมัธยมปีที่ ๓ จึงได้เดินทางเข้ามาศึกษาที่โรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เป็นต้นมา ซึ่งมีลำดับการศึกษาปรากฏตามบันทึกด้วยลายมือของคุณอัมพรฯ เอง ในสมุดประวัติรับราชการ ดังนี้.—

พ.ศ. ๒๔๖๓—๒๔๖๘ เข้าศึกษา ณ โรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เป็นเวลา ๖ ปี โดยเริ่มศึกษาในชั้นมัธยมปีที่ ๓ เป็นต้นมา จนสำเร็จชั้นมัธยมบริบูรณ์ (มัธยมปีที่ ๘) (และในระหว่างศึกษาอยู่นี้ เป็นนักเรียนประจำของโรงเรียนด้วย)

- พ.ศ. ๒๔๖๙—๒๔๗๒ เข้าศึกษา ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนก
วิศวกรรมศาสตร์เป็นเวลา ๔ ปี สำเร็จ
วิชาวิศวกรรมศาสตร์ตามหลักสูตร ๔ ปี
ได้รับประกาศนียบัตรชั้นสูง (และใน
ระหว่างเป็น นิสิต อยู่นี้ ได้ประจำ อยู่หอพัก
ของมหาวิทยาลัยจนจบการศึกษา)
- พ.ศ. ๒๔๗๕—๒๔๗๖ ศึกษา ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนก
นิติศาสตร์ เป็นเวลา ๒ ปี สอบได้วิชา
กฎหมายภาค ๒
- พ.ศ. ๒๔๗๗—๒๔๗๘ ศึกษา ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนก
วิศวกรรมไฟฟ้า เป็นเวลา ๑ ปี สำเร็จ
ได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต
แผนกวิศวกรรมไฟฟ้า
- พ.ศ. ๒๔๗๗—๒๔๗๘ ศึกษา ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แผนก
นิติศาสตร์ เป็นเวลา ๒ ปี กำลังเรียน
วิชากฎหมายภาค ๒
- พ.ศ. ๒๔๘๒—๒๔๘๓ เข้าศึกษาที่ City and Guilds College
มหาวิทยาลัย ลอนดอน ประเทศอังกฤษ
ในวิชา Electrical Communication ชั้น
Final B.sc. เตรียมสอบ Diploma ของ
Imperial College of science and Tech-
nology

คุณอัมพร ฯ ได้สมรสกับนางสาวจุงศรี โรจนะบุรานนท์ ธิดา
ของ อำมาตย์เอก พระยาอรรณนิตินิขจร (ปลื้ม โรจนะบุรานนท์)
และคุณหญิงจันทร์ อรรณนิตินิขจร (จันทร์ โรจนะบุรานนท์) เมื่อ
พุทธศักราช ๒๔๘๖ ซึ่งขณะนั้น คุณอัมพร ฯ รับราชการอยู่
ณ กองช่างโทรเลขโทรศัพท์ กรมไปรษณีย์โทรเลข ดำรงตำแหน่ง
นายช่างผู้ช่วยโท แผนกโทรเลขส่วนภูมิภาคเขต ๒ และได้ครองเรือน
ร่วมกันมาจนตลอดชีวิต แต่ไม่มีบุตร—ธิดาร่วมกัน

คุณอัมพร ฯ เข้ารับราชการ เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๗๔ ที่
กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้เกษียณอายุออกจากราชการเพื่อรับพระราช-
ทานบำนาญ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๒ เงินเดือนครั้งสุดท้าย
เดือนละ ๗,๔๐๐ บาทได้รับพระราชทานบำนาญ เดือนละ ๖,๘๐๘ บาท

คุณอัมพร ฯ มีวันราชการ ๓๘ ปี ๓ เดือน โดยนับเวลาราชการ
ทวีคูณเนื่องจากปฏิบัติหน้าที่ราชการในระหว่างประกาศกฎอัยการ
ศึกอีก ๗ ปี ๑๐ เดือน ๒๙ วันด้วย ตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ในราชการ
มีดังนี้

- ๑ ก.ก. ๒๔๗๔ นักเรียนช่าง ตำแหน่งนายตรวจชั้น ๑
- ๑ ก.ก. ๒๔๗๕ นายตรวจโทรเลขชั้น ๑
- ๑ ก.ก. ๒๔๗๖ นายตรวจโทรเลข ชั้น ๓ (นายตรวจเอก)
- ๑ เม.ย. ๒๔๗๘ ข้าราชการชั้นตรี ดำรงตำแหน่งสารวัตรภาคกลาง
- ๑ ส.ก. ๒๔๗๙ ข้าราชการชั้นโท ดำรงตำแหน่ง นายช่างผู้ช่วยโท
ภาคเหนือ
- ๑ พ.ก. ๒๔๘๒ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกการทั่วไป
- ๑ ม.ก. ๒๔๘๕ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกสำรวจส่วนภูมิภาค

- ๑ ก.ก. ๒๔๘๖ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกโทรเลขส่วนภูมิภาคเขต ๒
- ๑ พ.ก. ๒๔๘๗ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกนายช่างโทรเลขโทรศัพท์
ส่วนภูมิภาค
- ๑ ม.ก. ๒๔๘๘ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกวิชาการโทรศัพท์
- ๑ ม.ก. ๒๔๘๐ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกซ่อมสร้างโทรเลข
- ๑ ม.ก. ๒๔๘๑ นายช่างผู้ช่วยโท แผนกราชการส่วนวิชาการ
- ๑ ก.ย. ๒๔๘๖ ข้าราชการชั้นเอก ตำแหน่ง นายช่างเอก กอง
ช่างโทรเลข
- ๑ ม.ก. ๒๕๐๔ รักษาการแทนผู้อำนวยการกองช่างโทรเลข
- ๕ เม.ย. ๒๕๐๔ ข้าราชการชั้นพิเศษ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการ
การกองช่างโทรเลข
- ๓ พ.ก. ๒๕๐๔ ผู้อำนวยการกองช่างโทรเลข
- ๑ ท.ก. ๒๕๐๘ รองอธิบดี กรมไปรษณีย์โทรเลข
- ๑ ท.ก. ๒๕๑๐ อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข (ดำรงตำแหน่งอยู่
จนถึงวาระ ออกจากราชการเพื่อรับพระราชทาน
บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุ)

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ที่ได้รับพระราชทาน

- ๒๐ ก.ย. ๒๔๘๓ จตุรตถาภรณ์มงกุฎไทย
- ๒๐ ก.ย. ๒๔๘๔ จตุรตถาภรณ์ช้างเผือก
- ๘ ส.ก. ๒๔๘๔ เหรียญชัยสมรภูมิ (อินโดจีน)

- ๑๒ พ.ศ. ๒๔๘๖ เหมียนชัยสมรภูมิ (มหาเอเซีย บุรพา)
- ๕ พ.ศ. ๒๔๙๓ เหมียนบรมราชาภิเษก รัชกาลที่ ๙
- ๕ พ.ศ. ๒๔๙๙ ตริตราภรณ์มงกุฎไทย
- ๕ พ.ศ. ๒๔๙๙ เหมียนจักรพรรดิมาลา
- ๕ พ.ศ. ๒๕๐๗ ตริตาภรณ์ช้างเผือก
- ๕ พ.ศ. ๒๕๐๙ ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย
- ๕ พ.ศ. ๒๕๑๑ ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก

หน้าที่ราชการพิเศษ

- พ.ศ. ๒๔๘๒-๒๔๘๓ ไปศึกษาวิชา Electrical Communication เพิ่มเติมที่กองช่าง กรมไปรษณีย์ ประเทศอังกฤษ และที่ City and Guilds College มหาวิทยาลัยลอนดอน
- ทำงานและฝึกหัดงานในบริษัท Standard Telephone and Cables ที่ North Woolwich และบริษัท Creed ที่ Croydon ประเทศอังกฤษ
- พ.ศ. ๒๔๘๓ ไปศึกษาทำงาน ณ บริษัท International Standard Electric, บริษัท America Telephone and Telegraph และบริษัท Western Union ในประเทศอเมริกา

ศึกษาตุนาน ณ บริษัท Nippon Electric
และ บริษัท Sumitomo Electric Industries
ในประเทศญี่ปุ่น

พ.ศ. ๒๔๘๕

ปฏิบัติหน้าที่ราชการร่วมกับทางราชการทหาร
ในกองทัพพายัพ เมื่อคราวกรณีสงครามมหา
เอเซียบูรพา

พ.ศ. ๒๔๘๗-๒๕๐๑

เป็นอาจารย์สอนวิชาไฟฟ้า ร.ร. กรมไปรษณีย์
โทรเลข

พ.ศ. ๒๔๙๐-๒๔๙๓

เป็นอาจารย์ผู้บรรยาย วิชาคมนาคมไฟฟ้า
ที่ ร.ร. เสนาธิการทหารบก

พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๕

ได้รับทุนของ M.S.A. ไปศึกษาและตุนาน
ตามโครงการข้อ ๔ ของประธานาธิบดีทรูแมน
ณ สหรัฐอเมริกา มีกำหนด ๑ ปี โดยศึกษา
เพิ่มเติมวิชา โทรศัพท์ชุมสาย และโทรศัพท์
อัตโนมัติ ณ Automatic Electric Training
School ที่รัฐชิคาโก ได้รับประกาศนียบัตร
ของ Training School ที่ศึกษานั้น และ
ได้รับคำชมเชยถึงผลการศึกษาที่จาก อธิบดี
กรมไปรษณีย์โทรเลข (ทาง Training School
รายงานผลการทดสอบปรากฏว่าทำคะแนนได้
สูงสุดถึง ๘๕ %)

ฝึกงานโทรศัพท์ชุมสาย และโทรศัพท์ทางไกล
กับ บริษัท North Western Bell Telephone

ณ รัฐ Nebraska, Iowa, Minnesota, North
Dakota and South Dakota ๑๖
งานที่บริษัท
Western Electric และ Bell Telephone
Laboratories

พ.ศ. ๒๔๗๒-๒๔๗๕ เป็นอาจารย์ผู้บรรยาย วิชาช่างโทรเลข ที่
ร.ร. นายร้อยพระจุลจอมเกล้า และเป็น
กรรมการสอบไล่ น.ร. นายร้อยพระจุลจอม
เกล้า ในวิชาที่ได้ไปบรรยายด้วย

พ.ศ. ๒๔๗๖-๒๔๗๗ เป็นอาจารย์ผู้บรรยาย วิชาการสื่อสารทั่วไป
สาขาวิชาโทรเลข ที่ ร.ร. สืบสวน กรมตำรวจ
(ได้รับคำชมเชยจาก พล.ต.อ. เผ่า ศรียานนท์
อธิบดีกรมตำรวจ)

พ.ศ. ๒๔๗๗ ไปทำงานโทรพิมพ์ ณ ประเทศญี่ปุ่น และ
ฝึกงานเครื่องโทรพิมพ์ที่บริษัท Shinko Seisa-
kusho ที่โรงงานเมือง Hanamaki ประเทศ
ญี่ปุ่น

พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นกรรมการดำเนินงาน นิตยสารไปรษณีย์

พ.ศ. ๒๕๐๗, ๒๕๐๘ เป็นกรรมการอำนวยการ บริการกระจายเสียง
๑ ปี.

พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นกรรมการ สื่อสารทางดาวเทียม

พ.ศ. ๒๕๐๙

เป็นกรรมการประสานงานระหว่างกรม
ไปรษณีย์โทรเลข กับ องค์การโทรศัพท์แห่ง
ประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๑๐

เป็นประธานกรรมการพิจารณาการดำเนินงาน
สัปดาห์สากลแห่งการเขียนจดหมาย

พ.ศ. ๒๕๑๐

เป็นผู้อำนวยการโครงการสื่อสารทางดาวเทียม
และประธานกรรมการสื่อสารทางดาวเทียม

ในยุคที่คุณอัมพร ฯ ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลขนั้น
กรมไปรษณีย์โทรเลข ซึ่งมีหน้าที่จัดสรรดำเนินการเกี่ยวกับกิจการ
สาธารณูปโภคของประเทศในด้านการสื่อสาร ได้รับอนุมัติให้จัด
ดำเนินการเกี่ยวกับการสื่อสารโทรคมนาคมระหว่างประเทศโดยระบบ
ที่ทันสมัยและสมบูรณ์ยิ่งด้วยประสิทธิภาพ ซึ่งก็ได้ดำเนินการเป็นผล
สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี บรรลุผลสมดังความมุ่งหมาย กิจการที่กล่าว
ถึงนี้ได้แก่โครงการสื่อสารทางดาวเทียม จากความสำเร็จตามโครงการ
ที่กล่าวมานี้ ยังผลให้ประเทศไทยมีระบบการสื่อสารโทรคมนาคมที่สามารถ
ติดต่อกับประเทศต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ และรวดเร็วแน่นอน
ผลสำเร็จนี้ได้แสดงออกให้ปรากฏเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของ
สาธารณชนมาแล้ว เช่นประชาชนในประเทศไทยได้มีโอกาสรู้เห็น
การลงไปปฏิบัติภารกิจบนดวงจันทร์ของมนุษย์อวกาศของสหรัฐ
อเมริกาในขณะที่มนุษย์อวกาศกำลังปฏิบัติภารกิจนั้นอยู่บนดวงจันทร์

ได้ชมการแข่งขันฟุตบอลโลกซึ่งถ้วยจูริเมต์ ในขณะที่การแข่งขันกำลัง
ดำเนินอยู่ ณ ประเทศเม็กซิโก เป็นต้น จึงเป็นการไม่ผิดเลยที่จะกล่าว
ว่า ในยุคที่คุณอัมพรฯ ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลขนั้น
กิจการสื่อสารโทรคมนาคมของประเทศไทยก็บรรจบระหว่างประเทศ ได้
เจริญก้าวหน้าไปสู่ความสำเร็จที่ทัดเทียมกับอารยประเทศเช่นกัน นับ
ว่าเป็นผลสำเร็จอันดีแห่งงานในความรับผิดชอบของคุณอัมพรฯ ที่ก่อให้เกิด
เกิดความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

คุณอัมพรฯ เริ่มเข้ารับราชการในกรมไปรษณีย์โทรเลขในตำแหน่ง
ข้าราชการชั้นผู้น้อย และได้ไต่เต้าก้าวหน้าขึ้นไปจนได้ดำรงตำแหน่ง
อธิบดี อันเป็นตำแหน่งสูงสุดของกรมไปรษณีย์โทรเลข จึงถือได้ว่า
คุณอัมพรฯ เป็นลูกหม้อของกรมไปรษณีย์โทรเลขโดยแท้ ตลอดระยะเวลา
ที่รับราชการอยู่ตั้งแต่ในตำแหน่งชั้นผู้น้อยจนถึงตำแหน่งสูงสุด
ของกรมฯ คุณอัมพรฯ ได้คงไว้ซึ่งคุณสมบัติและคุณธรรมอันดีประจำ
ตัวอยู่ตลอดมาเสมอต้นเสมอปลายไม่เปลี่ยนแปลงเลย คุณสมบัติที่
กล่าวถึงนี้ได้แก่ความเป็นผู้มื่อป็นนิสัยใจคอสุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน
ละมุนละม่อม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารี กตัญญูรู้คุณ โดยเฉพาะ
ความเมตตาากรุณาอย่างสูงเป็นคุณธรรมประจำตัวของคุณอัมพรฯ
ทีเดียว ในขณะที่ดำรงอยู่ในตำแหน่งชั้นผู้น้อย คุณอัมพรฯ ก็เป็น
ผู้น้อยที่เชื่อฟังเคารพผู้บังคับบัญชา มั่นอยู่ในระเบียบวินัย กับเพื่อน
ข้าราชการในระดับเดียวกันและผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าก็เป็นผู้ทรม
ความโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มองคนแต่ในด้านดีเป็นนิจ ไม่
เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใดเลย เมื่อก้าวขึ้นมาดำรงตำแหน่งสูงสุดของ

กรม ฯ ก็ยังคงรักษาคุณสมบัติดังกล่าวไว้มิได้บกพร่องหรือเสื่อมคลาย
ไปเลย บุคคลใด ๆ จะขอเข้าพบปะด้วยเรื่องใด ๆ ก็เข้าพบหาได้โดย
ง่าย ไม่มีพิธีทองหรือระบบเจ้าขุนมูลนายขัดกัน ยอมรับฟังทุกข้อ
ของทุก ๆ คนไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวหรือที่เกี่ยวกับราชการ ปัญหา
ข้อข้องใจใด ๆ คุณอัมพร ฯ จะรับฟังพร้อมทั้งให้คำแนะนำ สั่งสอนหรือ
ผ่อนคลายให้เต็มกำลังความสามารถ โดยปราศจากอคติ คุณอัมพร ฯ
เป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยคุณลักษณะของผู้ใหญ่ คือมีพรหมวิหาร ๔ และ
ปราศจากซึ่งอคติ ๔ โดยแท้จริง ในชีวิตราชการของคุณอัมพร ฯ
ต้องปฏิบัติหน้าที่พิเศษตามที่ได้รับเชิญ หรือได้รับมอบหมายจากทาง
ราชการที่สำคัญอยู่ประการหนึ่งคือหน้าที่เป็นอาจารย์ประสิทธิ์ประสาท
วิชาความรู้ให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมศึกษา ตามสถาบันต่าง ๆ แต่
คุณอัมพร ฯ ก็ได้ปฏิบัติหน้าที่อาจารย์เฉพาะแต่ในสถาบันที่ต้อง
สอนหรือบรรยายเท่านั้น หากแต่ไม่ว่า ณ ที่ทำการหรือสถานที่ใด ๆ
เวลาใด ๆ แม้แต่ที่บ้านพักในเวลาหยุดราชการเมื่อมีผู้ใดนำปัญหาเกี่ยว
กับวิชาความรู้ที่ตนศึกษาค้นคว้าไปขอรับความกระจ่างแล้ว คุณอัมพร ฯ
ก็ได้มีความรังเกียจที่จะอธิบายชี้แจงอย่างละเอียดชัดแจ้งจนกว่าผู้
ศึกษานั้นจะเข้าใจได้โดยแจ่มชัด จะเสียสละเวลาและพยายามอธิบาย
ชี้แจงให้ด้วยความเต็มใจ และดูเหมือนจะเป็นความสุขอย่างหนึ่งของ
คุณอัมพร ฯ เสียด้วยซ้ำไปที่สามารถและมีโอกาสให้ความรู้เป็นวิทยา-
ทานแก่บุคคลนั้น ๆ ได้ ดังนั้น คุณอัมพร ฯ จึงเป็นทั้งผู้บังคับบัญชา
และเป็นทั้งครูอาจารย์ไปพร้อม ๆ กัน ด้วยคุณลักษณะดังกล่าวมานี้
สรรพนามที่บุคคลทั่วไปใช้เรียกขานหรือกล่าวขวัญถึง คุณอัมพร ฯ จึง

แทนที่จะใช้ชื่อตำแหน่งราชการที่ดำรงอยู่ขณะนั้น ๆ เป็นนามแทนชื่อ
คุณอัมพร ๆ ตามที่ส่วนใหญ่นิยมกัน จึงกลายเป็นเรียกขานกันว่า
อาจารย์อัมพร ๆ ๆ แทบทั้งสิ้น และมีผู้กล่าวขวัญถึงว่า คุณอัมพร ๆ
เป็นบุคคลที่ผู้เรียกขานว่า อาจารย์ ๆ อยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ
โดยเหตุที่กล่าวมานี้ คุณอัมพร ๆ จึงดำรงอยู่ทั้งในฐานะผู้บังคับบัญชา
และในฐานะครูอาจารย์ ที่บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาทั่วทุกคนเคารพ
เทิดทูนบูชา และรักใคร่

บัดนี้คุณอัมพร ๆ ได้ละจากโลกไปแล้ว จึงเป็นที่เชื่อว่า เกียรติ-
คุณและความดีที่คุณอัมพร ๆ ได้บำเพ็ญมาเมื่อครั้งดำรงชีพอยู่นั้น คง
จะจารึกอยู่ในความทรงจำของบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้ที่เป็นศิษย์
ตลอดจนผู้ทูลูกมังกุ่น ซึ่งเคยได้รับความเมตตากรุณาจากคุณอัมพร ๆ
ตลอดชั่วกาลนาน.

ขอบคุณ

ดิฉันเป็นผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา มีความเชื่อว่าคน
ตายแล้วต้องเกิด มิใช่กายสูญ เว้นแต่ผู้สำเร็จมรรคผลเป็นพระอรหันต์
จึงจะไม่เกิดอีกต่อไป

ดิฉันเชื่อในเรื่องกรรม คือทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ผล
ของกรรมจะสนองทั้งในภพนี้และภพหน้า

ดิฉันได้ทราบจากคำสอนทางพระ พุทธศาสนา ว่ากรรมทำให้มีการ
เกิดในภพใหม่ ชาติใหม่ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะคิดอย่างคนธรรมดาสามัญ
ว่าสิ่งที่ไปเกิดใหม่นั้นได้แก่วิญญาณ

ดิฉันได้อ่านบทความในหนังสือศรีสัปดาห์ เรื่องวิญญาณยังอยู่
ได้อ่านติดต่อกันมาหลายปี ทำให้ความเชื่อเดิมที่ว่าสิ่งที่ไปเกิดใหม่คือ
วิญญาณนั้นหนักแน่นยิ่งขึ้น ทั้ง ๆ ที่อาจจะผิดก็ได้

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่แน่นอนคือคนที่ตายไปแล้ว จะไม่สูญสิ้นไป
จะต้องกลับมาเสวยกรรมที่ทำไว้

ดิฉันได้ขออนุญาต ม.ล. จิตติ นพวงศ์ บรรณาธิการหนังสือศรี
สัปดาห์ นำเอาบทความเรื่องวิญญาณยังอยู่ มาพิมพ์เป็นที่ระลึกในงาน
พระราชทานเพลิงศพ คุณอัมพร เมณาคม ซึ่ง ม.ล. จิตติ นพวงศ์ ได้
อนุญาตให้ด้วยความยินดี ดิฉันจึงขอขอบพระคุณ ม.ล. จิตติ นพวงศ์
ไว้เป็นอย่างสูงในโอกาสนี้ด้วย

เมื่อวิญญาณยังอยู่ ก็คงจะต้องไปเกิดใหม่ ดิฉันจึงหวังว่าวิญญาณ
ของคุณอัมพร เมณาคม คงจะไปเกิดใหม่ในที่อันสมควร มีความสุข
ตามกรรมดีที่เธอได้เคยทำไว้ ในระหว่างที่มีชีวิตอยู่

ดิฉันขอขอบพระคุณท่านหญิงกษัตริยา, เพื่อนฝูง, ญาติมิตรและ
 ลูกศิษย์ที่ได้อุปถัมภ์มาเยี่ยมในระหว่างที่ฉันพักรักษาตัวอยู่ณโรงพยาบาล
 เซนต์หลุยส์ ตลอดจนกระทั่งถึงแก่กรรม และยังได้อุปถัมภ์มาเป็นเจ้า
 ภาพบำเพ็ญกุศล พร้อมกับได้แสดงความเสียใจต่อดิฉัน รวมทั้งได้
 ให้เกียรติมาในงานพระราชทานเพลิงศพ อันเป็นวาระสุดท้ายด้วย
 วิทยานของ คุณอัมพร ไม่ว่าจะสถิตอยู่ที่ใด คงจะซาบซึ้งใน
 ความเมตตาอารีของทุกท่านที่ให้แก่เธอ และคงจะอำนวยพรให้ทุก
 ท่านมีความสุขความเจริญโดยทั่วกัน

จรุงศรี เมนาคม

๒๓๐ ซอยจอมพล
 ถนนลาดพร้าว
 พวงนคร

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

August 7, 1969

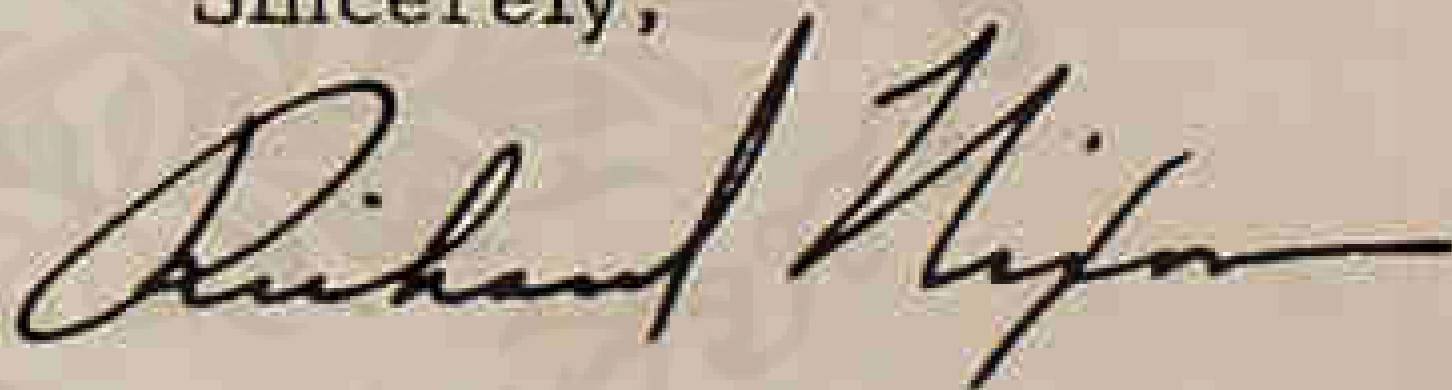
Dear Mr. Ambara:

I am very grateful to you for the invaluable assistance the Post and Telegraph Department provided to the representatives of the international press corps in connection with my recent visit to Thailand. A great many members of your Department undoubtedly worked long and hard to insure that all the complex and time-consuming arrangements for speedy and effective international communications required operated with optimum efficiency.

Your efforts contributed greatly to the success of my stay in Bangkok and I want you to know how much we appreciate all that you did for us.

With my best wishes,

Sincerely,

Mr. Ambara Menakama
Director-General
Post and Telegraph Department
Ministry of Communications
Kingdom of Thailand
Bangkok, Thailand

กำไว้อาลัยแด่

อัมพร เมนาคม

อัมพร เมนาคม อดีตอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข ได้จากเรา
ทั้งหลายไปแล้ว ตามสภาพแห่งความปรวนแปรของวิภวภูติ สมัยเมื่อยัง
ดำรงอยู่ในหน้าที่ราชการ อัมพร เมนาคมได้ปฏิบัติราชการด้วยความ
เสียสละและอดทน แม้จะเผชิญมรสุมในชีวิตสักเพียงใด ก็ยังคงรักงาน
ไม่ทอดทิ้ง บุคลิกลักษณะที่เป็นอาจารย์และดำรงอยู่ด้วยหลักวิชา ย่อม
อำนวยผล ให้เป็นที่รักและเคารพของบรรดาศิษย์ มิตรสหายทั้งหลาย
และยังเป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชาอีกด้วย กิจวัตรการจากไปของ
อัมพร เมนาคม จึงเป็นที่อาลัยและเสียตายเป็นอย่างยิ่งแก่ผู้ที่เคยร่วมงาน
ตลอดจนมิตรและวงญาติทั้งปวง

ด้วยผลานิสงส์แห่งบุญและความดีที่ อัมพร เมนาคมได้บำเพ็ญมา
ทำให้หวังได้ว่า อัมพร เมนาคม ผู้มาดีและไปดี จะได้ดำรงอยู่ด้วย
ความสุขสงบ และไพบุลย์ด้วยสิ่งอันพึงปรารถนาเนิ่นนานในสัมปราย-
ภพนั้น.

พลต. ว. ใจดี.

๑๗ ธ.ค. ๑๔

คำไว้อาลัยแด่

คุณอัมพร เมนาคม

เมื่อข้าพเจ้าทราบว่า คุณอัมพร ถึงแก่กรรม แม้จะทำให้ข้าพเจ้าใจหายและเศร้าสลดยิ่งแต่ก็มีความโล่งใจหมดห่วงรวมอยู่ด้วย นึกว่าคุณอัมพร ได้หมดเวรหมดกรรม ที่ต้องทนทุกข์ทรมาน มาเป็นแรมปี ครอบครัวยังจะได้หมดภาระ ในการ พยายาม และประคับ ประคอง เอาใจกันอยู่ตลอดมา เรื่องของตัวที่ไม่เกี่ยวกับราชการแล้ว คุณอัมพรจะเอาแต่ใจตัวเองเสมอ ไม่มีใครจะตัดทานได้ ชอบทำตามใจตัวเอง คุณอัมพร แม้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็ไม่มีความสุข นัยน์ตาก็ไม่เห็น ซ้ำอาหารการกินก็ไม่นึกอยาก อะไรทุกอย่างไม่มีรสชาติ อยู่ไปก็เท่ากับทนทุกข์ทรมานต่อไปเป็นวัน ๆ เดือน ๆ ปี ๆ จะมีประโยชน์อะไรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป การที่คุณอัมพร ได้ละจากพวกเราไป นึกเสียว่าคุณอัมพรได้หมดเวรหมดกรรมไปสู่ที่สุคติแล้ว จึงทำให้ข้าพเจ้าแม่จะเสียใจสักปานใดก็ยินดีระคนกัน ช่วยแบ่งเบาความรู้สึกห่วงใยของข้าพเจ้าลงได้บ้าง ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า คุณอัมพรต้องไปสู่ที่สุคติ เพราะคุณอัมพรเป็นบุคคลที่มีความกตัญญู มีความเมตตากรุณาต่อผู้มีพระคุณ ไม่ว่าจะสูง ไม่ว่าจะต่ำ

คุณอัมพร เป็นบุคคลที่หาได้ยากคนหนึ่งในเรื่องการถือวินัยโดยเคร่งครัด ออกทนในความรู้สึกของตนเองได้เป็นอย่างดี เจ้านายจะสั่งอะไร คุณอัมพรจะไม่โต้แย้งโต้ ๆ จะปฏิบัติตามโดยความซื่อตรงต่อคำสั่งทุกประการ ไม่เคยที่ตนเสมอท่านที่เป็นผู้บังคับบัญชา รู้จักประมาณตนและรู้จักทักท้วงที่สูง

ข้าพเจ้าได้ทำงานร่วมกับคุณอัมพรมาเป็นเวลา ๒๐ - ๓๐ ปี ไม่
เคยเลยที่คุณอัมพรจะทำให้ข้าพเจ้าขุ่นข้องหมองใจ สำหรับลำพังเรื่อง
ส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานในหน้าที่ คุณอัมพรจะเป็นคนที่ตามใจตัว
เอง แต่ในเรื่องราชการแล้ว คุณอัมพรอ่อนน้อมและจะทำตามคำ
สั่งผู้บังคับบัญชาเสมอโดยมิโต้แย้งเลย ทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจของ
คุณอัมพรแท้ ๆ โดยถือวินัยเป็นที่ตั้ง นับว่าเป็นคนที่ซื่อสัตย์ต่อวินัย
และระเบียบ สำหรับตัวเองของคุณอัมพรแล้ว ข้าพเจ้ารับรองด้วย
ความบริสุทธิ์ใจว่า คุณอัมพรมิได้มีความต่างปร้อยเลย หากมีอะไร
เกิดขึ้นในวงราชการ คุณอัมพรมิได้มีความเจตนาใด ๆ ทั้งสิ้น มัน
เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาโดยสิ้นเชิง ตามวิสัย
ที่คุณอัมพรถือปฏิบัติมาตลอดเวลา

บัดนี้ คุณอัมพรผู้นำสงสาร ได้จากเราไปแล้วโดยไม่มีวันกลับมา
อีก ขอคุณความดีที่คุณอัมพรได้บำเพ็ญมา ตลอดจนกุศลบุญราศีที่
ญาติมิตรได้ร่วมกันบำเพ็ญให้ จงส่งวิญญาณของคุณอัมพรไปสู่สุคติใน
สัมปรายภพเทอญ

ว. อินทร์

(สวรรค์ อัมพร - สวรรค์)

ท่านมีพระคุณเสมอด้วยบุพการี

ระหว่างอาจารย์อัมพร เมนาคม กับพวกผม ความที่กล่าวไว้ในประวัติย่อข้างต้น มิได้คลาดเคลื่อนหรือห่างไกลไปจากความจริงเลย เพราะนับตั้งแต่ที่พวกผมเข้ามารับการศึกษอยู่ในโรงเรียนกรมไปรษณีย์โทรเลขตงแท้เริ่มตง เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๔๘๗ จนกระทั่งสำเร็จออกจากโรงเรียนมาเป็นข้าราชการของกรม ตลอดมาจนกระทั่งขณะนี้อาจารย์อัมพรฯ เป็นท่านหนึ่งที่เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ความสามารถให้ จนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในทางราชการก้าวหน้าขึ้นมาสู่ตำแหน่งหน้าที่ระดับสูง ๆ กันแทบทุกคน แม้เมื่อพวกผมอยู่ในฐานะของข้าราชการ ก็อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของอาจารย์อัมพรฯ ตลอดระยะมา จนถึงวาระที่ทานเกษียณอายุทางราชการไป ตลอดระยะเวลา ๒๐ กว่าปีนั้น อาจารย์อัมพรฯ ให้ความเมตตากรุณาแก่พวกผมเสมอด้วยญาติผู้ใหญ่พึงมีให้แก่ลูกแก่หลาน และเสมอต้นเสมอปลายตลอดมา มิได้ผันแปรเปลี่ยนแปลงไปเลย นอกจากท่านจะอบรมสั่งสอนวิชาความรู้อันเป็นเครื่องมือสำหรับใช้ในการรับราชการแล้ว ยังเกี่ยวกับการดำรงตนที่ถูกต้องเหมาะสมควรอีกด้วย เช่นสอนให้รู้จักมีมานะอดทน สอนให้รู้จักบากบั่นฟันฝ่าต่อสู้กับชีวิตในทางที่ถูกต้อง สอนให้รู้จักเสียสละยอมรั้งกับผิดหวังในบางครั้งบางคราวเมื่อมีมาถึง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งอันดีงามตามวิสัยของผู้สุภาพเรียบร้อย จะพึงกระทำ ท่านมักจะนำคำพังเพยหรือสุภาษิต มากกล่าวให้ฟังประกอบคำสั่งสอน

อยู่เสมอ เช่น “ไม้แก่นโตช้า” บ้าง “ทางไปสู่เกียรติศักดิ์ จักประดับ
ดอกไม้ หอมหวลยวนจิตไซ้ไร ไ้มี” บ้าง และจะอธิบายประกอบ
พร้อมกัับปลอบโยนหรือชื่นชมไปด้วยแล้วแต่กรณี ท่านเป็นผู้มีความ
รักใคร่ เมตตาปรานี และมีความปรารถนาดีต่อพวกผมด้วยความจริง
ใจ ปราศจากความเกลือบแฝงใด ๆ แ่นอน แม้เมื่อท่านอยู่ในฐานะ
ผู้บังคับบัญชา ไม่ว่าจะในตำแหน่งสูงจนถึงสูงสุดเพียงใด พวกผมซึ่ง
เป็นทั้งศิษย์และผู้ใต้บังคับบัญชาที่ท่านปรานีรักใคร่ ก็มีเคยที่จะได้
รับอภิสิทธิ์ใด ๆ เหนือผู้อื่นจากท่านเลย พวกผมเองเคยน้อยใจกันอยู่
บ่อย ๆ เพราะไม่ฝึกกันเลยกับคำโบราณที่ว่าใกล้เกลือกินด่าง การจะ
ได้รับผลในทางดีใด ๆ จากท่าน เช่นการเลื่อนขั้นเงินเดือนเป็นกรณี
พิเศษ การเชิบบวิทย์ฐานะในหน้าที่การงาน ต้องหมายถึงว่า พวก
ผมได้สร้างคุณความดีไว้พร้อมเป็นที่ประจักษ์ โดยแจ้งชัดต่อบุคคลอื่น
ทั้งหลายแล้ว นั่นแหละจึงจะได้รับผลตอบแทน ท่านมักจะกล่าวอยู่
เสมอว่า คนอื่นเขาจะตัดสินนินทาเอา แต่ในทางส่วนตัวที่มีได้มีเรื่อง
ราชการมาเกี่ยวข้องด้วยแล้ว ท่านเป็นผู้ให้ ให้อยู่เสมอในทุกสิ่งทุก
ประการ ฉะนั้นผมเสียงกล่าวขานกันอยู่บ้างว่าอาจารย์อัมพรฯ ถูกพวก
ลูกศิษย์ต้มยำทำแกงเอาตามชอบใจบ้าง, จูงท่านไปตามความพอใจของ
พวกลูกศิษย์บ้าง พวกผมจึงขอยืนยันและปฏิญาณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ได้
ว่า เป็นคำกล่าวขานที่ปราศจากมูลความจริง, ห่างไกลกับความจริง
เหลือเกิน และไม่เป็นการยุติธรรมต่อท่านเลย ท่านเป็นผู้ที่พร้อมด้วย
คุณธรรมอันสูง เป็นสภาพบุรุษตลอดกาลเวลา มีความเมตตากรุณา

อย่างสูงเป็นคุณสมบัติประจำใจ ยากที่จะหาผู้เสมอเหมือนท่านได้ เป็นที่แน่เหลือเกินว่า บุคคลใดได้เคยใกล้ชิด ได้เคยรับความเมตตาปราณีจากท่านแล้ว ก็ยากที่จะลืมคุณงามความดีของท่านได้ นอกจากบุคคลผู้นั้นจะมีจิตใจที่กระด้าง และไม่คุ้นกับคำว่ากตัญญูกตเวที.

การที่อาจารย์อัมพร ฯ ต้องกลับเข้ามารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์อีกครั้ง เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ หลังจากเข้า ๆ ออก ๆ อยู่ ๒-๓ ครั้งนั้น ทำให้พวกผมตระหนักรู้ว่า ระยะเวลาแห่งการดำรงชีพของท่านที่จะอยู่ร่วมกับพวกเรา ได้ลดน้อยลงไปทุกขณะแล้ว โรคพยาธิที่เบียดเบียนท่านอยู่คงจะทำให้ท่านจากพวกผมไปไม่วันใดก็วันหนึ่ง ซึ่งคงเป็นการจากกันที่ผิดไปจากทุก ๆ ครั้งที่เคยมา แม้ความตระหนักรู้ดังกล่าวจะก่อให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ ก็ได้พยายามระลึกถึงความจริงที่ว่า การจากกันตามท่านองที่นิวรรณ์อยู่นั้น เป็นความจริงแท้แน่นอนที่ ไม่มีผู้ใดจะหลีกเลี่ยงได้พ้นเป็นการจากไปตามกฎแห่งกรรม ซึ่งเมื่อถึงเวลาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดสามารถประวิงเวลาผัดผ่อนหรือบ่ายเบี่ยงเลี่ยงหนีได้ พวกผมจึงได้เตรียมตัวเตรียมใจรองรับกับความจริงน้อยอยู่ทุกขณะมา แต่กระนั้นก็ตาม เมื่อวาระสุดท้ายมาถึงท่านในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๑๔ พวกผมก็ไม่อาจข่มความรู้สึกใจหาย เศร้าสลด อาลัยอาวรณ์ อย่างสุดซึ่งลงได้ เพราะเท่ากับว่าพวกผมได้สูญเสียบุุชณีย์บุคคลอันสำคัญยิ่งของชีวิตลงไปท่านหนึ่งแล้ว ไม่มีวันที่จะร่ำร้องเรียกหาทวงคืนมาได้อีก คงเหลืออยู่แค่อดีตในความทรงจำเพื่อเคารพรำลึกถึงเท่านั้นเอง.

ท่านอาจารย์อัมพร ฯ ได้ละจากพวกผมไปสู่สุคติ ในสัมปรายภพ.

ตามปกติวิสัยของท่านแล้ว พวกผมจะแสดงกตเวทิตาคุณได้ก็เพียง
กราบการวระ และขออธิษฐานให้กุศลบุญราศีใด ๆ บรรดาที่มีและที่จะ
เกิดแก่พวกผม ได้เป็นพลังหนุนส่งให้อาจารย์ได้ประสบความสำเร็จ
ในภพเบื้องบนที่ไปสถิตอยู่ชั่วนิรันดร์ ในฐานะที่เป็นศิษย์และยัง
วนเวียนอยู่ในห้วงวัฏสงสาร เบื้องหลังอาจารย์อยู่น ก็จะมีถ่มในคำ
อบรมสั่งสอนที่ท่านได้เมตตาให้ไว้ประหนึ่งเป็นประทับแห่งการดำเนิน
คัลลองชีวิตต่อไป ตราบอายุขัยของพวกผม.

ด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

ศิษย์

สารบัญ

	หน้า
ความรักของแม่	๑
อานภาพของบุญ	๕
ใจบันดาล	๙
สัจจะแลกขุมทรัพย์	๑๓
ผู้พิทักษ์สถานศักดิ์สิทธิ์	๑๗
ทางเป็นปอบ	๒๑
พระกรรมฐานท่านเห็น	๒๖
ผู้ช่วยพิทักษ์	๓๐
เหตุเกิดที่เพชรบุรี	๓๕
สกุลนันทรัก	๓๙
คุณขำมาจากเมืองจีน	๔๔
ทรงเจ้าเข้าผีทมจริง	๔๗
คุณแม่ยังห่วง	๕๑
เกาอี้ทวนน	๕๓
วิญญาณแดงโทษ	๕๖
พระภูมิเจ้าที่เมืองนครฯ	๕๙
วิญญาณที่มาเข้าห้อง	๖๓
เขายู่กันบนศาลาวัด	๖๘
คิดว่าวิญญาณ	๗๑
สุภาพบุรุษลึกลับ	๗๖

‘ผีลอก’คนฉลาด

๗๙

คนโบราณจากทีลา

๘๒

เลือดจากกระดูก

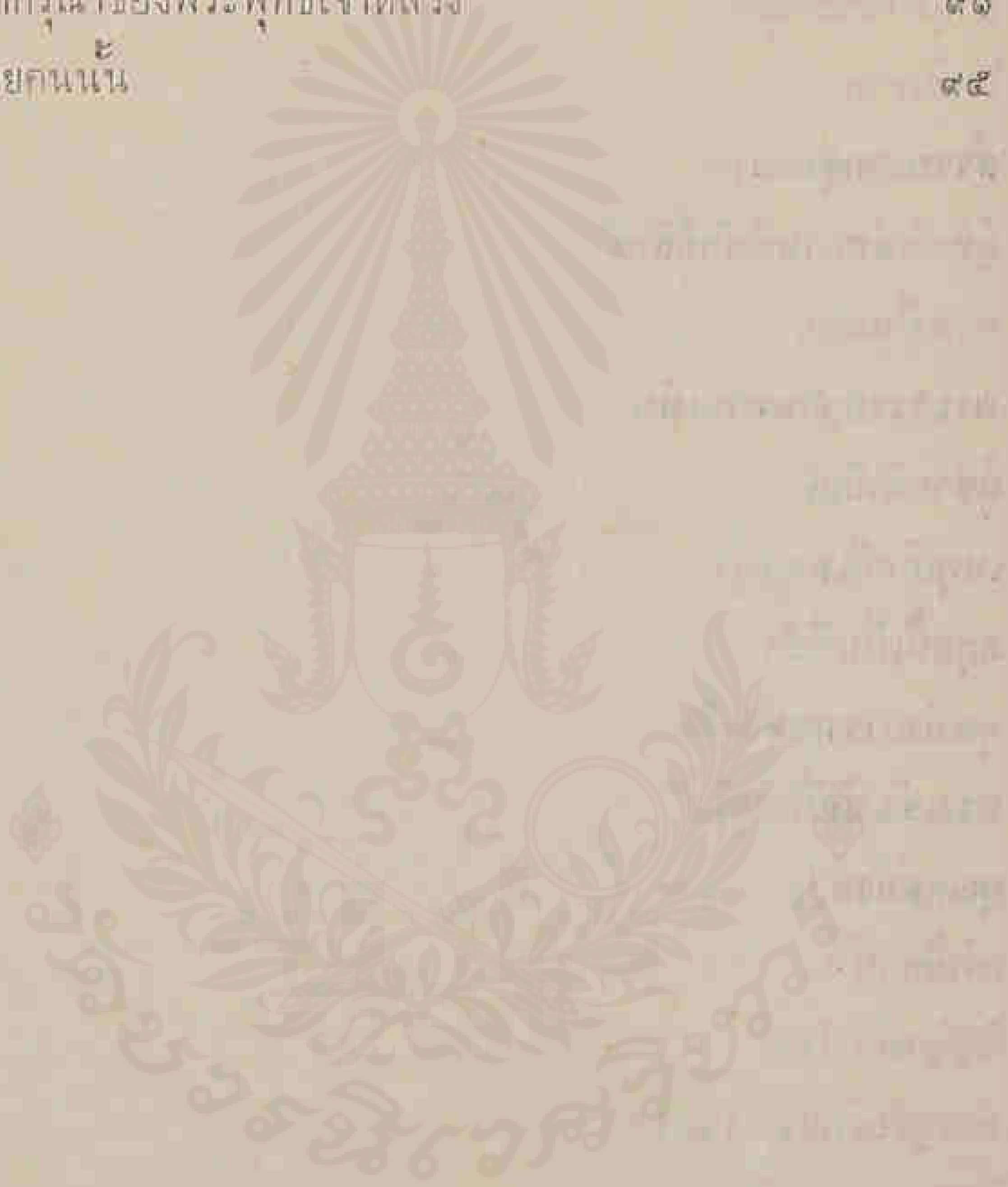
๘๖

พระมหากษัตริย์ของพระพุทธเจ้าหลวง

๙๑

หม่อมน้อยคนนั้น

๙๕

๑๖๖
๑๖๗
๑๖๘
๑๖๙
๑๗๐
๑๗๑
๑๗๒
๑๗๓
๑๗๔
๑๗๕
๑๗๖
๑๗๗
๑๗๘
๑๗๙
๑๘๐
๑๘๑
๑๘๒
๑๘๓
๑๘๔
๑๘๕
๑๘๖
๑๘๗
๑๘๘
๑๘๙
๑๙๐

เรื่องที่ ๑

ความรักของแม่

ดิฉันได้เห็นภาพหน้ากลางของศรีสัปดาห์ฉบับ ๕๗๔ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๑๓ มีความรู้สึกชื่นใจสบายใจอย่างบอกไม่ถูก สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถทรงนำตุลกระหม่อมหญิงน้อยและตุลกระหม่อมหญิงเล็กไปทรงสนทนาธรรมกับท่านเจ้าคุณพระศาสนโสภณเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร ในพระอุโบสถเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ดิฉันอยากจะสันนิษฐานว่า คงจะเนื่องในโอกาสที่ตุลกระหม่อมหญิงน้อยจะทรงมีพระชนมายุ ๑๕ พระพรรษาบริบูรณ์ในวันที่ ๒ เมษายน และสมเด็จพระ ฯ ทรงมีพระราชปรารภที่จะเพิ่มพูนพระสิริมงคลของตุลกระหม่อมให้ยิ่งขึ้น ซึ่งจะต้องทรงเห็นด้วยพระปรีชาอันลึกซึ้งถูกต้องว่าไม่มีสิริมงคลใดจะเสมอสิริมงคลที่ได้จากพระพุทธศาสนาแล้ว

โดยเฉพาะ ดิฉันจับใจอย่างจริงใจในน้ำพระราชหฤทัยของสมเด็จพระ ฯ ทรงรักใคร่ห่วงใยในตุลกระหม่อมชายหญิงทุกพระองค์อย่างลึกซึ้ง จนน่าจะกลายเป็นความเดือดร้อนพระราชหฤทัยของพระองค์เองมิใช่น้อย ทุกครั้งเมื่อรู้สึกสะท้อนในความรักความห่วงใยของสมเด็จพระ ฯ ในตุลกระหม่อมดิฉันอดนึกและอดพูดตามภาษาคนชาวบ้านอย่างดิฉันเป็นไม่ได้ นี่แหละแม่ น้ำใจแม่ น้ำสงสาร น้ำเห็นใจ น้ำซาบซึ้ง และน้ำเทิดทูนเป็นที่สุด อยากให้ลูกทั้งหลายเห็นน้ำใจแม่เป็นที่สุด จะได้ไม่ทำอะไรให้เป็นความทุกข์ทรมานของแม่ จะได้ทำอะไร ๆ ทุกอย่างเต็มความสามารถเพื่อความสุขความชื่นใจของแม่

ศรีสัปดาห์ฉบับนี้เป็นฉบับจักรมงคล ดิฉันตั้งใจและภูมิใจที่ได้
 มีโอกาสมาเขียนแม่เพียง 'วิญญาณยังอยู่' ในฉบับนี้ และเพราะความ
 ซาบซึ้งกระเทือนใจที่เกิดจากภาพหน้ากลางของศรีสัปดาห์ดังกล่าว
 แล้ว ดิฉันจึงอยากจะเขียนเรื่องจริงเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงความ
 รักอันสูงค่าหาที่เปรียบมิได้ที่แม่มีต่อลูก แม้ว่าแม่และลูกจะอยู่กัน
 คนละภพละภูมิแล้วก็ตาม ดิฉันยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ก็
 เพราะดิฉันได้ฟังเรื่องนี้จากปากของพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในพระ
 พุทธศาสนาแท้ ๆ ไม่ใช่ได้ฟังมาจากใครที่ไหนอื่นอันอาจจะเป็นเหตุ
 ให้เคลือบสงสัยได้แม่แต่แน่นอนว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องไม่จริงที่จุดหนึ่งจุดใด

การสนทนาระหว่างพระภิกษุรูปหนึ่งกับดิฉันเริ่มด้วยเรื่องร้อย
 แปด แต่ก็ไม่ไกลจากเรื่องของธัมมะ แม้ว่าบางเวลาจะเลยไปถึงผี
 สางเทวดาเสียบ้าง เพราะการพยายามของดิฉันที่สนุกกับเรื่องลับ
 เหล่านี้มาก ได้ฟังแล้วสนใจเป็นพิเศษจริง ๆ และก็ดูเหมือนจะไม่ใช้
 เพียงดิฉันคนเดียว เท่าที่สังเกตดูใคร ๆ ส่วนมากที่ไม่ถึงกับเชื่อมั่น
 เอาอย่างขาดเหตุผลเสียจริงจั่งว่า ผีไม่มีเทวดาไม่มีวิญญาณไม่มี ต่าง
 ก็สนุกสนานที่จะได้คุยได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับผีสางเทวดาด้วยกันทั้งนั้น

ท่านเป็นพระกรรมฐาน เคยอยู่ป่าเป็นแรมปี ดิฉันจึงเป็นที่รู
 กันเองได้แน่นอนว่าท่านต้องเคยเห็นผีเห็นเทวดามาเสียหนักต่อนักแล้ว
 ด้วยเหตุนี้จึงไม่จำเป็นต้องมีการถามไถ่ท่านอะไร ท่านเคยเห็นผีหรือ
 ไม่ เคยเห็นเทวดาหรือไม่ เป็นอย่างไร ปุบปับก็สรุปเอากันเลยว่า
 เวลาเทวดามาจะมาอย่างไร และท่านก็เมตตาพอจะตอบถ้าเป็นภาตะ
 และเทศะที่จะตอบได้ มีเรื่องของเทวดาเรื่องหนึ่งที่ท่านเล่าแล้วดิฉัน

จับใจมาก จนคิดว่าเป็นเรื่องที่สมควรจะนำมาเขียนในฉบับฉัตรมงคล
ยิ่งกว่าเรื่องอื่น

พระภิกษุผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบรูปนั้น ท่านเล่าว่าระหว่างที่ท่าน
ออกปฏิบัติบำเพ็ญเพียรไปตามป่าตามเขานั้น ท่านนิมิตเห็นโยมมารดา
ของท่านเสมอ ในสภาพของเทพ คือโยมมารดาของท่านได้ไปเกิด
เป็นเทพ และได้ปรากฏให้ท่านเห็นเนื่อง ๆ โดยเฉพาะเมื่อระหว่าง
ที่ท่านอดอาหารหลาย ๆ วันเพื่อให้การบำเพ็ญเพียรได้ผลดี จิตใจดี
พระปฏิบัตินั้นเป็นที่ทราบกันดีว่าส่วนมากท่านระวังเรื่องอาหารกันนัก
เพราะอาหารจะเป็นได้ทั้งเครื่องเสริมหรือเครื่องถ่วงการบำเพ็ญเพียร
ให้เจริญหรือให้เสื่อมได้จริง ๆ และส่วนมากอาหารน้อยทำให้จิตใจดี
อาหารมากทำให้จิตใจเสื่อม การปฏิบัติที่จะให้ได้ผลดีท่านจึงปฏิบัติ
ขณะอาหารน้อย ยิ่งศึกษาค้นก่อนคืนที่ ๓ ที่ ๔ ด้วยแล้ว ท่านว่า
ธาตุขันธ์เหมาะสำหรับการปฏิบัติทางจิตยิ่งนัก และเพื่อช่วยในเรื่องนี้
ท่านจึงมักอดอาหารกันเป็นระยะ ๆ แทบทุกองค์ที่เอาจริงเอาจังใน
การปฏิบัติ

พระภิกษุรูปนั้นเล่าว่า ทุกขณะที่ท่านอดอาหาร ซึ่งบางทีก็กิน
เวลาหลายวัน เป็นสัปดาห์ขึ้นไปก็มี ไม่แต่จะต้องอดอาหารเลย นอกจาก
นั้นท่านนั้น ระหว่างนั้นร่างกายอ่อนแรง แต่กำลังใจเข้มแข็ง มีอำนาจ
ดีกว่าในยามปรกติเป็นอันมาก สงบรวมได้อย่างรวดเร็วและลึกเสมอ
หนักก็ทำให้ฐานของปัญญามั่นคงแข็งแรงยิ่งขึ้นทุกที สามารถนำ
ปัญญาไปใช้พิจารณาให้เกิดผลไปสู่ความพ้นทุกข์ได้ดีกว่าฐานของจิตที่
ไม่มั่นคงแข็งแรง

ทุกกระยะที่ออกอาหาร ท่านจะนั่งบำเพ็ญเพียรอย่างเอาเป็นเอาตาย และทุกครั้งท่านจะได้เห็นโยมมารดาของท่าน ซึ่งกล่าวแล้วว่าถึงภพภูมิ เป็นเทพ ลงมาปรากฏกายให้เห็น อยู่ใกล้ ๆ กับท่าน แสดงความ กังวลห่วงใยว่าท่านจะหิวโหยเพราะการขาดอาหาร ทั้งยังได้นำข้าว ทัพพีติดมาด้วยทุกครั้ง เผื่อลืบลืมได้ข้าวทัพพีนั้นก็ตามเนื้อตัวแขนแขน ของ ท่าน ด้วยมุ่งจะให้ท่านมีกำลังแข็งแรง ไม่อ่อนเพลียไปเพราะการ ขาดอาหาร และท่านก็ได้รู้สึกด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่งกว่าเมื่อ โยมมารดาของท่านนำข้าวทัพพีมาลืบลืมให้ท่านแล้วที่ไร ที่นั้นท่านจะ รู้สึกแข็งแรงกระปรี้กระเปร่า ไม่มีความอ่อนเพลียหิวโหยเลย และก็ สามารถบำเพ็ญเพียรทางจิตได้เป็นอย่างดี

ท่านว่าโยมมารดาของท่านได้ติดตามท่านอยู่ด้วยความห่วงใยอย่าง ที่สุดตลอดมาจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ก็ได้ตายจากกันไปนานแล้ว หลายภพ หลายชาติแล้ว ที่ว่าหลายภพหลายชาตินั้นหมายความว่าเทพองค์นี้ ไม่ใช่โยมมารดาในชาติปัจจุบันของท่าน แต่เคยเป็นมารดาของท่าน ในอดีตชาติมาแล้วเท่านั้น แต่ก็มีความรักความห่วงใยในท่านอย่าง ที่ สุด ติดตามดูแลอยู่ตลอดมา เมื่อทราบว่าท่านอดอาหารก็ทนอยู่ไม่ได้ ต้องลงมาปรากฏกายให้เห็น และแนะนำตัวให้ท่านทราบว่าเคยเป็น มารดาของท่านมาในชาติก่อน ๆ ได้เข้าช่วยเหลือท่านด้วยความรัก ความห่วงใยของแม่แท้ ๆ พระภิกษุรูปนั้นท่านเล่าว่าท่านเคยท้วงว่าถ้า โยมมารดามาทำต่อท่านเช่นนั้น ใครเห็นเข้าก็จะเสียหายแก่ท่าน แต่ โยมมารดาได้ตอบท่านว่าไม่มีใครเห็น ท่านเองก็เดียวเท่านั้นที่เห็น

จึงไม่มีอะไรจะเสียหายได้ และก็ปฏิบัติต่อท่านเช่นนั้นตลอดมา อย่าง
ไม่จิตจางความรักและความห่วงใยอย่างลึกซึ้ง

ความรักของแม่มากซึ้งนัก ควรที่ลูกจะแสดงให้เห็น เข้าใจให้
ซาบซึ้ง และเกิดทุนไว้เป็นสง้อันหากามีได้ชั่วชีวิต จะไม่เป็นผล
ดีงามแก่ใครที่ไหนอน แต่จะเป็นสิริมงคลรุ่งเรืองแก่ตัวเองเท่านั้น.

เรื่องที่ ๒

อนุภาพของบุญ

เมื่อ ดิฉันเขียนเรื่อง “นมปุ่นยังอยู่” ลงในศรีสัพคาศ์ฉบับ
ก่อนเสร็จ ได้กราบเรียนเล่าเรื่องนี้ให้พระผู้ใหญ่เป็นที่เคารพสูงสุด
รูปหนึ่งท่านฟัง ด้วยความตื่นเตนของตัวเองท่านเห็นว่าสิ่งที่ไม่น่า
เป็นไปได้นั้นมีเป็นไปได้ ให้ประจักษ์อยู่เสมอ แต่พระเดชพระคุณ
ท่านมิได้พลอยตื่นเตนไปกับดิฉันด้วย ท่านเพียงแต่บอกว่าเรื่อง
เช่นนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ และเกิดขณอยู่เสมอ แม้แต่องค์ท่านเอง
ก็ได้เคยประสบมาเหมือนกัน ดิฉันได้กราบเรียนขอฟังซึ่งท่านก็เล่า

ขณะนั้นท่านยังเป็นเด็กอยู่มาก อายุในราว ๕ ขวบ ๑๐ ขวบ
ท่านไม่สบายมาก แต่จะเป็นอะไรท่านก็จำไม่ได้แน่นอนเสียแล้ว จำ
ได้เพียงว่าต้องอ้อมลุกอ้อมนั่ง จะลุกเองนั่งเองไม่ได้ ต่อมาท่านจึง
ทราบว่าการป่วยของท่านในระยะนั้นผู้หลักผู้ใหญ่ของท่านเชื่อกันว่า
ท่านจะไม่รอดแน่นอนแล้ว

ท่านเล่าว่า วันหนึ่ง ขณะที่นอนตื่น ๆ ลืมตาอยู่นั่นเอง ท่าน
มองออกไปนอกประตูเรือนซึ่งแลตลอดไปถึงลานนอกเรือน ท่านได้

เห็นคนสองคนนั่งอยู่ที่นอกเรือนของท่าน เป็นผู้ชาย เมื่อได้เห็น
 เขา^๕นั้น อะไรอย่างหนึ่งทำให้ท่านซึ่งยังเป็นเด็กชายเล็ก ๆ รู้สึกขึ้น
 เองว่า ชายทั้งสองนั้นมารอรับท่านอยู่ โดยที่เขาก็มิได้บอกกล่าว
 หรือแสดงอาการอย่างใดให้ท่านทราบ เขาเพียงแต่^๕นั่งอยู่เฉย ๆ เมื่อ
 ท่านเห็นและเกิดความเข้าใจว่าเขามารับท่านเช่นนั้น ท่านจึงได้บอกกับ
 ผู้ใหญ่ว่ามีคนมารออยู่ตรงนั้นตรงนั้นแล้วสองคน และท่านเล่าว่า
 เมื่อท่านบอกเช่นนั้นผู้ใหญ่อีกก็ดูท่านว่าพูดเหลวไหล เอาอะไรมาพูด
 และท่านก็ยืนยันว่าท่านเห็นจริง ๆ เขารอท่านอยู่ที่นอกเรือนแล้วจริง ๆ
 อย่างไรก็ตามผู้ใหญ่ไม่ยอมแสดงความสนใจ ซึ่งในระยะต่อมาเมื่อ
 ท่านเป็นผู้ใหญ่แล้ว ท่านก็คิดว่า คงไม่ใช่ผู้ใหญ่ไม่เชื่อ คงไม่ใช่
 ผู้ใหญ่ก็คิดว่าท่านพูดเหลวไหล แต่คงเพราะผู้ใหญ่ไม่^๕อยากเชื่อว่าท่าน
 เห็นจริง ๆ มากกว่า คงอยากเชื่อว่าท่านเพื่อเห็นไปเพราะอาการไข้
 หรือไม่เช่นนั้นที่ผู้ใหญ่ห้ามไม่ให้ท่านพูดเช่นนั้นก็คงเป็นเพราะไม่
 สบายใจเหมือนกันที่จะได้^๕รู้สึกว่าคุณคงจะไม่รอดแน่นอน เพราะมีผู้
 มารอรับอยู่แล้ว

ท่านเล่าว่า ท่านได้เห็นชายสองคนนั้นอยู่หลายวัน ไม่ต่ำกว่า
 ๓-๔ วัน มิได้เห็นอยู่ตลอดเวลา เห็นเป็นครั้งคราว แต่ก็เห็น
 ครั้นจะนานพอสมควรทีเดียว ไม่ใช่เห็นเพียงชั่วครู่ชั่วยามแล้วหายไป
 แต่ท่านก็จำไม่ได้ชัดเจนว่าเขาแต่งตัวอย่างไร มีรูปร่างหน้าตาทำ
 ทางอย่างไร มีความรู้สึกอยู่แต่เพียงว่าเขาเป็นคนธรรมดา ๆ นี้เอง
 แต่ท่านก็ได้^๕สนชีวิต กลับหายเป็นปรกติอยู่ด้วยดีมาจนถึงทุก
 วันนั้น โดยที่เมื่ออายุเพียง ๑๓-๑๔ ขวบท่านก็ได้บวชเป็นสามเณร
 ในพระพุทธศาสนา ยินดีในเพศบริสุทธิ์ที่ติดต่อสืบมาจนบัดนี้ ทำให้

ก็ฉันมาคิดว่า หรือผู้ชายสองคนที่ท่านเห็นมาเฝ้าอยู่นั้นจะมีได้มารอ
 รับท่านไป แต่มาเฝ้าเหมือนเป็นผู้ดูแลรักษา เหตุที่ฉันคิดเช่นนั้น
 ก็เพราะเมื่อไม่นานมานี้ฉันได้พบแม่ชีชาวชนบทห่างไกลมีอายุมาก
 แล้วผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มศีลธรรม ปฏิบัติปฏิบัติชอบโดยกรรมมานาน
 ปีหนักแล้ว เมื่อพบท่านนั้นท่านกำลังป่วย ก็แบบคนแก่เจ็บ ก็อนา
 สงสารและน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเมื่อเป็นชี อยู่ในวัดวา
 อารามที่แม่จะมีพระสงฆ์องค์เจ้าท่านให้ความเมตตาอยู่อย่างอบอุ่นและ
 แม่จะมีเพื่อนช้ด้วยกัน แต่ก็ขอมแตกต่างกับอยู่ในความแหวดล้อม
 อย่างไกล ชิคของลูกหลานที่ดี อย่างไรก็ตาม ท่านก็กลับหายดีใน
 วันหนึ่ง และอยู่ดีมีสุขมาจนทุกวันนี้ ท่านเคยเล่าให้ฉันฟังว่า
 เมื่อท่านไม่สบายนั้น ท่านไม่นึกหวาดกลัวอะไรเลย ท่านอบอุ่น
 ทุกอย่าง เพราะมีเทวดาผู้หญิงดูแลเป็นเพื่อนท่านอยู่ถึง ๔ องค์ ท่าน
 เรียกว่าเทวดาผู้หญิง ไม่ว่าท่านจะล้มตาหลับตา ท่านจะเห็นเทวดา
 ผู้หญิง ๔ องค์ นั่งอยู่กับท่าน ทางด้านศีรษะของท่าน แต่งตัวสวยงาม
 มีรัศมีเรืองรองรอบองค์ และท่านก็ไม่เคยนึกหวาดกลัวเทวดาผู้หญิง
 เหล่านั้นเลย แม้ท่านจะรู้ว่านั้นไม่ใช่คนเช่นเดียวกับท่านก็ตาม และ
 ถึงแม้ว่าสมัยเมื่อยังสาว ๆ อยู่ ท่านจะกลัวผีอย่างฉกาจฉกรรจ์ก็ตาม
 ไม่มีอะไรน่ากลัว ท่านบอกฉันเช่นนั้น ด้วยหน้าตาอันเหี่ยวแห้งแล้ว
 เพราะความชรา แต่กัยมแย้มแจ่มใส นัยน์ตาใสแจ้ว แบบตาทารกไร้
 เคียงสาเป็นประกาย เราไม่สบายท่านก็มาอยู่เป็นเพื่อน จะไปกลัวไป
 เกรงท่านทำไม เมื่อเราหายแล้วท่านก็หายไปด้วย หายไปหมด ไม่
 เคยเห็นท่านอีกเลย

อานุภาพของบุญก็เป็นเช่นนี้เอง ผู้มีบุญทำได้ หรือผู้จะได้
 ประกอบบุญกุศลยิ่งใหญ่อีกไป เช่นพระเดชพระคุณองค์ที่ติดฉันทล่าวถึง
 ช่างต้น และแม่ชมีอายุผู้หนึ่ง เมื่อท่านจำเป็นต้องได้รับการดูแลรักษา
 หรือเผ่าเหินให้อบอุ่นปลอดภัย เทวดาอารักษ์ก็ต้องมาสู่ท่านด้วย
 อำนาจแห่งบุญ นี่เป็นสิ่งแน่นอน และจะเห็นได้ว่า ไม่ใช่แต่ผู้ใหญ่
 เท่านั้นที่มีบุญรักษา เด็กก็มีบุญรักษา เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย เทวดาก็ต้อง
 มาด้วยอานุภาพของบุญ แต่จะมาในรูปใดนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตรง
 กันข้ามกับคนมีบาป ที่นอกจากเทวดาจะรังเกียจอย่างยิ่งด้วยอานุภาพ
 ของบาปอย่างทีกล่าวกันว่า เทวดาเหินสาบคนชั่ว ไม่ยอมเข้าใกล้หนี
 ห่างไกลแล้ว มารย่อมติดตามประชิดตัวอยู่ตลอดเวลา ด้วยอานุภาพ
 ของบาปอีกเช่นกัน เพียงแต่ว่าจะแสดงร่างให้เห็นเมื่อไรเท่านั้น คน
 ชั่วเมื่อใกล้จะตายมีอาการหวาดกลัวทุรนทุรายเพียงไร ก็มีผู้พบเห็น
 กันแล้วไม่น้อย นั่นแหละอำนาจของความชั่วนำไปมารแสดงร่างอัน
 น่าสะพึงกลัวเข้าข่มขู่และฉุดคร่าพาไป ส่วนรกอเวจีที่น่าหวาดกลัว
 อย่างเห็นจะ พรรณนาไม่ถูกต้อง

เทวดาเป็นอย่างไร มีผู้ปรารถนาปรารมย์ อยากพบอยากเห็นกันมี
 ใช้น้อย จากเรื่องที่แม่ชมีอายุเล่าช่างต้น จึงน่าจะทำให้เห็นลู่ทางกัน
 ได้แล้วว่าจะเห็นเทวดากันได้อย่างไร

ทำดี อย่าทำชั่ว หากไม่ได้เห็นเทวดาเวลาใด ๆ เวลาเจ็บไข้
 ได้ทุกข์จะต้องได้เห็นเทวดาแน่ ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ หรือไม่
 เห็นก็อุ่นใจได้ว่าเทวดาต้องมากุมครองรักษาแน่.

เรื่องที่ ๓

โอบนตาล

เมื่อไม่กี่เดือนมานี้ มีสุภาพบุรุษชาวอินโดนีเซียผู้หนึ่งเข้ามาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาที่วัดธรรมยุติกวัดหนึ่งในพระนคร หลังจากถือสมณเพศแล้ว ก็เดินทางไปปฏิบัติทางจิตนวัดป่าแห่งหนึ่งในภาคอีสานซึ่งเป็นวัดธรรมยุติกที่เบญจกนกอย่างกว้างขวางแม้ในประเทศตะวันตกทั้งหลาย มีสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีชาวตะวันตกจำนวนมากไม่น้อยที่เดินทางจากบ้านเกิดเมืองนอนของตนมุ่งมาปฏิบัติธรรมที่วัดนั้น ดิฉันเคยได้พบสตรีชาวตะวันตกในเพศของแม่ชีพุทธที่สงบสำรวมถือศีลภาวนาปฏิบัติธรรมอยู่วัดนั้น เคยได้พบสตรีชาวตะวันตกที่แม่จะมีได้อยู่ในเพศของแม่ชีพุทธ แต่ก็ถือศีลภาวนาปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกับแม่ชีพุทธนั่นเองอยู่ในวัดป่าแห่งนั้นเหมือนกัน แต่ละองค์แต่ละคนก็อยู่กันได้นาน ๆ ไม่ต้องพูดถึงท่านที่ทรงเพศเป็นสมณะแล้ว เพราะนั้นท่านอยู่กันเกือบจะ ๑๐ ปีด้วยกันแล้ว มีความยินดีพอใจในสภาพอันน่าจะไม่แตกต่างจากสมัยพุทธกาลเท่าไรนัก ที่พักและอาหารการขบฉันเป็นไปอย่างพอมีพอเป็นไม่มีความหรูหราฟุ้งเฟ้อ มีแต่ธมมะเท่านั้นที่รุ่งเรือง กุฎีหลังเล็ก ๆ เมื่อได้เห็นพระชาวตะวันตกเข้าไปอยู่ในคอนแรก ๆ ก็รู้สึกอึดอัดแทน เพราะคิดว่าเหมือนท่านจะต้องก้มศีรษะอยู่ตลอดเวลา และคิดว่าดูเหมือนท่านจะพากันเมื่อยขบแทบล้มประจำกายกับการนั่งพับเพียบบ้างขัดสมาธิบ้างแทนการนั่งเก้าอี้ตามความเคยชินมาแต่ก่อนแต่ออก โดยเฉพาะเมื่อแต่ละท่านล้วนมาจากตระกูลที่ดีมีการศึกษาสูงมีการงานรุ่งเรือง มีทรัพย์สินมหาศาล เห็นแล้วก็อดเป็น

หวังไม่ได้ว่าท่านจะอยู่ไปได้นานสักเท่าไร แต่มาบัดนี้เมื่อเวลาผ่านไป
 จะเป็น ๑๐ ปีได้เห็นความพอใจอย่างลึกซึ้งของท่าน เห็นความเข้มข้น
 ของท่าน เห็นความสงบสำรวมทั้งดวงมของ ท่านยิ่งกว่าเมื่อหลายปีก่อน
 เป็นอันมาก ก็ยากจะบอกได้ถึงความภาคภูมิใจในพระพุทธศาสนา
 อันล้ำเลิศของเรา พระพุทธศาสนาไม่ล้ำเลิศจริงละก็ชาวตะวันตกผู้
 บริบูรณ์เหล่านั้นจะไม่มางมฉายลำบากอยู่ในวัดป่าวัดคอกันได้ เช่นนั้น
 น่าเสียดายและน่าเสียใจที่คนไทยออกจะสู้คนต่างชาติไม่ได้ในเรื่องนี้
 เพราะไม่เห็นความสำคัญแห่งพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาของตน
 เองแท้ ๆ เท่าที่ควร หรือเห็นก็ไปเห็นในแง่ที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา
 แท้จริง ไปสนใจุ่นวายในอะไรที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนาแท้จริง แต่
 เป็นเพียงเปลือกนอก ๆ ที่ไม่มีคุณประโยชน์ล้ำเลิศเพียงพอเท่านั้น

ขอกลับไปพูดถึงพระชาอินโตนีเซียหนุ่มผู้นั้น ท่านออกไปปฏิบัติ
 อยู่ในวัดป่าชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งเท่าที่โอกาสจะอำนวย เพราะยังจะต้อง
 กลับไปศึกษาต่อในบ้านเมืองของท่านให้สำเร็จเสียก่อน เมื่อกลับเข้า
 มาในกรุงอีกครั้ง ท่านได้เล่ากราบเรียนพระภิกษุผู้ใหญ่ที่เคารพของ
 ท่านว่า ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติดีช่นมาก ที่ท่านอัศจรรย์
 ก็จากที่ได้รับจากนิมิต คือภาพเหมือนจริงเหมือนฝัน ท่านเล่าว่าเมื่อ
 เริ่มจะปฏิบัติทางจิตนั้นท่านมีความมุ่งหวังไว้ว่าจะต้องทำให้ได้เช่นนั้น
 เช่นนี้ แล้วก็เริ่มทำ เช่นหวังไว้ว่าจะต้องปฏิบัติให้เกิดความสงบถึง
 เช่นนั้นเช่นนั้นให้ได้ และเกิดความหวังอยู่เช่นนั้นระหว่างปฏิบัติ ก็น
 หนึ่ง ท่านเห็นผู้ชายคนหนึ่งมาปรากฏกายต่อหน้าท่าน ที่ศีรษะสวม
 มงกุฏ และท่านว่าไม่ใช่มงกุฏแบบตะวันตก แต่เป็นมงกุฏแบบตะวัน

ออก มียอดแหลม ซึ่งเมื่อไต่ฟัง ผู้ฟังซึ่งเป็นคนไทยก็จะกล่าวได้ว่า นั่นคือเทวดา ท่านว่าผู้ชายสวมมงกุฎแบบตะวันออกคนนั้นได้บอก ท่านว่า ให้ทำอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าออก ให้มีสติอยู่กับ ลมหายใจเข้าออก และอย่าหวัง! ท่านจึงเข้าใจ ว่าการปฏิบัติทางจิต โดยตั้งความหวังไว้ก่อนนั้นไม่ถูก ต้องไม่หวัง ปฏิบัติตามทางที่ถูกไป เฉย ๆ ไม่หวังว่าจะให้เป็นนั้นเป็นนี้ และเมื่อได้ปฏิบัติตามที่ผู้ชาย สวมมงกุฎคนนั้นบอกแล้ว การปฏิบัติของท่านก็มีหลักเกณฑ์และได้ ผลดีกว่าเดิม ท่านเล่าว่า นอกจากนั้น ระหว่างอยู่ที่วัดป่าแห่งนั้น ท่านจะนอนหลับตลอดรุ่งตามสบายไม่ได้เลย เพราะทุกคืนจะได้ยิน เสียงมาปลุกให้ตื่นขึ้นปฏิบัติและท่านก็ยินดีทำตาม จนกระทั่งถึงเวลา ที่ท่านจะต้องจากวัดป่ามาสู่กรุง เพื่อเดินทางกลับไปศึกษาต่อ ณ ประ- เทศบ้านเมืองของท่านอีกในช่วงระยะเวลาอันสั้น เดิมทีนั้นท่านคิดว่า จะ ลาศึกษาก่อนจะเดินทางกลับไปบ้านเมือง แต่ท่านก็กลับเปลี่ยนใจ ยิน- ดิจะเดินทางกลับไปทั้งยังอยู่ในเพศสมณะ และจะกลับมาอีกในเมื่อ เรียนสำเร็จได้ปริญญาแล้ว ซึ่งคุณเหมือนจะอีกเพียงปีเดียวเท่านั้น หลัง จากนั้นท่านตั้งใจไว้ว่า แม้ไม่หมกมุ่นเสียก่อนแล้ว ท่านก็จะครองเพศ บริสุทธ์ของพระภิกษุในพระพุทธศาสนาตลอดไปชั่วชีวิต

เมื่อถูกถามว่าผู้ชายสวมมงกุฎแบบตะวันออกที่มาให้คำแนะนำ ท่านนั้นพูดกับท่านด้วยภาษาอะไร ท่านงง ไม่แน่ใจว่าภาษาอังกฤษ หรือภาษาอินโดนีเซีย เพราะเมื่อท่านเข้าใจได้ท่านก็คิดว่าจะต้องเป็น ภาษาหนึ่งภาษาใดในสองภาษาที่ท่านเข้าใจเท่านั้น แต่ความจริงเห็น

จะเป็นการพูดกันด้วยภาษาจิตเห็นจะถูกตองกว่า ภาษาจิตเป็นภาษา
จะเข้าใจกันได้หากมีความพิเศษแห่งจิตเพียงพอ

ที่จริงผู้ที่เคยไปปฏิบัติอยู่ในวัดป่าแห่งนั้นบางคนก็เคยเล่ามาก่อน
แล้วถึงความอศจรรย์ที่ได้ประสบ สุภาพบุรุษผู้หนึ่งเล่าว่า เมื่อไปครั้ง
แรกๆ พยายามทำจิตให้สงบเท่าไรก็ไม่สำเร็จ เกิดความโมโหขึ้นมาเต็ม
ประกาศา ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงดังก้องขึ้นว่า “โตะไม่ใช่สิ่งจะทำ
ให้สงบ” เท่านั้นเองก็ได้คิด เลิกโมโหโตะโสะและออกทนปฏิบัติต่อไป
จะได้ผลเป็นความสงบเพียงโตะนั้นไม่ได้เล่า ก็ฉันจึงไม่ทราบ

ที่ฉันตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า ‘ใจบันดาล’ ก็เพราะที่ฉันมั่นใจว่ารูปก็คือเสียง
ก็คือ ที่ปรากฏให้เห็นให้ได้ยินแก่บางท่านที่ไปปฏิบัติ ณ วัดป่าแห่งนั้น
ล้วนเกิดจากอำนาจใจของตัวเองทั้งสิ้น นี่ฉันหมายความว่า หากใจ
ของผู้หนึ่งดีพอ มีเจตนาแน่วแน่ที่จะปฏิบัติธรรมล้ำเลิศในพระพุทธ
ศาสนาอย่างจริงจัง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายย่อมต้องเอื้อเพื่อเข้าช่วย
เหลือให้เป็นไปด้วยดีโดยสมควร ในทางตรงกันข้าม หากใจของผู้ที่
เข้าไปอยู่ในสถานที่นั้นเป็นใจที่สกปรกจนเกินไป สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ก็ย่อมต้องเข้าจัดการให้ทนอยู่ไม่ได้ ท้อร้อนรนออกไปจนได้ ไม่ว่า
จะอยากอยู่สักเพียงไหน ก็ต้องอยู่ไม่ได้

ใจเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง อย่างที่ท่านว่าใจเป็นใหญ่ ใจเป็น
ประธาน ทุกสิ่งสำเร็จด้วยใจ นี้ไม่ผิดเลย คนมีปัญญาจึงเห็น
ค่าของใจ สงวนรักษาใจยิ่งกว่าสงวนใดทั้งหมด.

เรื่องที่ ๔

สัจจะแลกขุมทรัพย์

ดิฉันเคยได้พบพระรูปหนึ่งที่ใคร ๆ ว่าท่านเก่ง หลับตาอยู่ที่ตู้บ้าน
คูอะไร ๆ ได้แม่นยำดี เพื่อนฝูงที่ชอบทางนี้เป็นผู้มาพาดิฉันไปจนถึง
ท่านวันหนึ่ง ซึ่งก็นานปีมาแล้ว ท่านคงจะเก่งจริงไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
เพราะเมื่อดิฉันไปถึงกุฏิของท่านนั้นได้เห็นผู้คนมากมายที่เดี่ยว จน
แน่นไปทั้งกุฏิที่เดี่ยว จะเป็นพวกศิษย์เก่าหรือศิษย์ใหม่ของท่านดิฉัน
ก็ไม่ทราบ แต่ทุกคนอยู่ในคิว คือใครถึงก่อนได้เข้าไปพบท่านก่อน
พวกดิฉัน ๔-๕ คนก็ได้เข้าไปรอคิวอยู่เช่นกัน ขณะที่รอก็ได้สังเกต
ด้วยการดูบ้างฟังบ้างอยู่ตลอดเวลา รู้สึกว่าพระรูปนั้นท่านมีธยานา
ดูเหมือนกัน ไม่น่าเกลียดอย่างที่บางที่เคยพบ อายุของท่านดูไม่แก่เฒ่า
แต่ท่าทางสำรวมเรียบร้อยพอใช้ จะพูดจะจาง่าฟัง ตั้งนั้นเมื่อถึงคิว
ของพวกดิฉัน ดิฉันจึงยื่นค่าน้ำตาลไปเพิ่มภาระให้ท่านด้วย คือยอมให้
ท่านดูด้วยทั้ง ๆ ที่ไม่มีเรื่องราวอะไรจะดู ประการดิฉันไม่ก้อยู่ทางนี้แต่
ชอบไปสังเกตการณ์มาก ต้องเข้าหาเข้าทางพอสมควรจึงจะพลอยดูไป
กับเขาด้วย เช่นคราวนี้ พระท่านดูให้เพื่อนของดิฉันทุกคนแล้วจึงถาม
ดิฉันอย่างมีน้ำใจ ว่าต้องการจะถามอะไรท่านก็ได้ แล้วท่านก็ให้ดิฉัน
บอกอายุอานาม พอดิฉันบอก ท่านก็บอกดิฉันทันทีว่า บ้านของดิฉัน
สบายมาก มีพระบรมธาตุ ทั้งในดินทั้งเหนือดิน แล้วยังมีตุ้มเงิน
ตุ้มทองฝังอยู่อีกด้วย ซึ่งท่านไม่ได้บอกเพื่อนคนใดของดิฉันเช่นนั้น
เรื่องตุ้มเงินตุ้มทองหรือสมบัติในดินนี้ เคยแต่ได้ยินท่านเล่าว่าสมัย
โบราณเคยผูกขึ้นให้คนในบ้านได้มั่งมีอยู่บ่อย ๆ แต่ไม่ปรากฏว่ามีใคร

เล่าว่าสมยหนักมี ตั้งหน้าเมื่อพระรูปนั้นท่านว่าเช่นนั้นพวกเราจึงตื่น
 เท็นสนใจกันยกใหญ่ ตามท่านว่าทำไมเขาถึงไม่ให้เราเสีย ทำไมไม่
 มาเข้าฝันให้เราไปชุกตรงนั้นตรงนั้นเหมือนที่เคยได้ยินผู้ใหญ่เล่า พระ
 ท่านตอบว่า เจ้าของเขายังไม่ให้ ให้อุทิศส่างทำบุญทำกุศลอุทิศให้เขา
 มากๆ เสมอๆ ก็แล้วกัน เขาอาจจะให้ก็ได้ ถ้าเขาให้ก็ง่าย ถ้าเขาไม่
 ให้ก็ไม่มีวันได้ของเขา ต่อให้ชุกให้ทั่วบ้านก็จะไม่พบ และอาจจะได้
 รับโทษจากเขาค้วยซ้ำ ความสนใจของดิฉันในเรื่องตุ้มเงินตุ้มทองยุติ
 ลงเพียงเมื่อออกจากกุฎิพระ และบัดนี้ก็หลายปีล่วงแล้ว

มาเมื่อไม่กี่วันมานี้ ดิฉันได้พบพระอีกรูปหนึ่ง ท่านมิได้เป็นพระ
 หลับตาทำอะไรๆ เช่นองค์ที่กล่าวแล้ว แต่ท่านก็เป็นผู้ที่สูงด้วยภูมิธรรม
 และเป็นทีเคารพศรัทธาของพุทธศาสนิกจำนวนมาก ท่านเล่าให้ฟัง
 ถึงเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ เกี่ยวกับเจ้าของสมบัติฝังดินที่
 ตายไปแล้วหลายสิบปี และต้องการจะยกสมบัติให้ลูกหลาน ฟังกัน
 แล้วพวกเราก็ตื่นเต้น เพราะค่าของท่านเชื่อได้แน่นอน ๑๐๐% เป็น
 ประการต้น และเพราะเป็นเรื่องใหม่เอี่ยมจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องนิยายใน
 สมัยโบราณเป็นประการต่อมา แสดงว่าเรื่องสมบัติใต้ดินที่มีผู้เป็นเจ้าของ
 ของมีจริง และเจ้าของอาจยกให้แก่คนหนึ่งคนใดที่เขาพอใจได้จริง ๆ

ฟังท่านเล่าแล้ว ทำให้ดิฉันนึกถึงตุ้มเงินตุ้มทองในบ้านตัวเอง
 ขึ้นมา ก็เลยเล่าให้ท่านฟังตามที่พระรูปนั้นท่านบอก เมื่อเล่าแล้วก็
 แถมท้ายบอกว่า ทำไมเจ้าของตุ้มเงินตุ้มทองในบ้านดิฉัน จึงไม่ใจดียก
 ให้เราเสียบ้าง เราจะได้มั่งมีกันเสียที ท่านฟังแล้วก็กล่าวขำเรื่อย ๆ
 ฟังดูไม่ได้เป็นการตอบคำปรารมย์ของดิฉัน แต่ดิฉันฟังแล้วเข้าใจ

และพอใจในคำของท่าน ท่านกล่าวว่า “เมื่อเจ้าของสมบัติรายได้แล้ว จะยกสมบัติให้ลูกหลานของเขานั้น เขาชมว่าเป็นคนดี มีสัจจะ” แล้ว ท่านก็กล่าวต่อไปว่า “สัจจะนั้นมันยาก รักษายาก มีศีลได้ แต่มี สัจจะนั้นมันไม่ค่อยได้ รักษาได้ง่ายกว่ารักษาสัจจะ สัจจะเป็นธรรมชาติ ธรรมยากกว่าศีลเพราะประณีตกว่ามาก และผิดสัจจะมาก คำไหน ต้องเป็นคำนั้น ทั้งยังไม่ชอบให้คนผิดสัจจะด้วย ยิ่งเป็นสัจจะที่ให้ต่อ เขาแล้วเขายังไม่ยอมให้ผิดเลย”

จากจุดนี้ ดิฉันก็ได้ฟังเรื่องความรักสัจจะของผีเรื่องหนึ่ง ซึ่ง กำลังเขียนเพื่อให้ได้อ่านทั่ว ๆ กันอยู่ในขณะนี้ ตามคำเล่าของท่าน ผู้เชื่อถือได้แน่นอน

เมื่อหลายปีมาแล้ว ทั่วทิศหนึ่งทางภาคตะวันออกของประเทศไทย มีพระองค์หนึ่งเป็นพระปฏิบัติ คิณหนึ่งมีภาพแม่ชีคนหนึ่งปรากฏขึ้น ในนิมิต บอกท่านว่าทั่วทิศนี้มีทองฝังอยู่จำนวนมาก ถ้าท่านต้องการ คุจะพาไปคุ แต่ต้องสัญญาเสียก่อนว่าเมื่อคุแล้วจะไม่บอกให้คนอื่นรู้ ด้วยเป็นอันตราย พระองค์นั้นก็สัญญา แม่ชีจึงพาท่านไปที่แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดและไม่ห่างจากกุฏิที่พักของท่านเท่าไรนัก เมื่อไปถึง ที่นั้นแม่ชีก็ชี้ให้ว่าตรงนั้นแหละมีทองฝังอยู่มากมาย แล้วก็แสดงให้ ท่านเห็นทองจำนวนมากมาย ทองอยู่ตรงนั้น แล้วแม่ชีก็จากไป

ฝ่ายพระ พอรุ่งขึ้นก็ไปคุสถานที่ที่แม่ชีพาไปในตอนกลางคืน พบอะไร ๆ เป็นความจริงทุกอย่าง จึงได้นำมาบอกเล่ากับพระเณรที่เป็นเพื่อนฝูงกันโดยลึกลับสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ชีเสียสนิท พอตกค่ำ ท่าน ก็นึกเห็นแม่ชีคนเดิมอีก แม่ชีแสดงอาการโกรธเกรี้ยวท่านมากมาย

และมีคีย์ไฟถืออยู่ในมือด้วย ปุบยับตรงเข้าเอาคีย์ไฟนั้นเผาปากท่านทันที ท่านก็ร้องเอะอะ ตามว่าทำไมจึงมาทำกับท่านเช่นนั้น ท่านไม่ได้ทำอะไรให้ แม่ชีจึงตอบว่า ท่านไม่ดี ไม่มีสัจจะ ท่านยังไม่เข้าใจก็ย้อนถามอีกว่า ท่านไม่มีสัจจะอย่างไร แม่ชีจึงตอบว่า ท่านสัญญาแล้วว่าจะไม่บอกใครเรื่องทองผั่งคืน แต่ท่านก็เที่ยวบอก ท่านไม่ได้รักษาสัจจะเลย จึงต้องทำโทษท่านเสียให้เช็ด เมื่อพระไต่ยนคำตอบเช่นนั้นก็นึกได้ แต่ท่านเป็นคนดีคนหนึ่ง มิได้บิดพลิ้วต่อไปอย่างไร แต่สารภาพผิดโดยดีทันที ท่านว่าท่านไม่ทันได้นึกถึงสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ชี เล่าไปเพราะลืมสัญญาจริงๆ แม่ชีไต่ยนคำสารภาพโดยดีของท่านก็ลดไฟที่กำลังเผาปากท่านจนเจ็บปวดไปหมดลง พลังกล่าวว่า ถ้าเป็นเพราะลืมก็จะยกโทษให้ ที่ท่านก็ไม่ได้เต็มใจจะทำ ผิดทำเพราะอยากจะให้ท่านได้คิด ที่หลังจะได้รู้จักรักษาสัจจะเสียบ้าง สัจจะเป็นสิ่งสำคัญ ควรจะรักษากันไว้ให้ดี สั่งสอนแล้วแม่ชีก็จากไป

ต่อมาพระรูปนั้นจึงได้เล่าถึงเรื่องนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผ่นรักษาสัจจะเคร่งครัดนัก ผิดกับคนมากมายนัก คนสักกี่คนที่ถือสัจจะเป็นสิ่งสำคัญ โดยมากไม่สนใจที่จะรักษาสัจจะกันเสีย แต่ที่จริงการรักษาสัจจะก็ไม่ง่ายนักหากจะรักษากันได้ให้จริงจังเสมอไป เพราะเป็นสิ่งประณีตเหลือเกินจริงๆ พูดอย่างไรแล้วต้องทำอย่างพูดทุกอย่างไปเสมอไป จะเป็นจะตายก็ต้องทำ จึงจะเรียกว่ารักษาสัจจะไว้ได้จริงจัง เพียงคิดก็เห็นว่ายากเหลือเกิน วิธีจะทำให้ง่ายก็เห็นจะต้องพยายามให้คำมั่นสัญญาให้น้อยที่สุด หรือพูดให้น้อยที่สุด ไม่จำเป็นแล้วไม่เอ่ยปากว่าจะทำนั้นทำนี้ หรือไปนั้นไปนี้ หากเอ่ยปากออกไปแล้ว

เป็นทายทายตักตองทำให้ได้ อย่างนิจจะเรียกว่ามีสัจจะ นอกจาก
นั้น แม้ไม่ได้เอ่ยปากพูดออกมาเป็นวาจา เพียงแต่คิด เพียงแต่ตั้ง
ใจ ก็ตองทำให้ได้ อย่างนิจจะเรียกว่ามีสัจจะ หากผู้ใดสามารถรักษา
สัจจะได้จริงจรงเช่นนี้เสมอไป ไทรเล่าจะรู้ว่าวันหนึ่งบรรดาวิญญาณ
เจ้าของชุมทรัพย์ได้ดินทงหลายจะไม่พากันเสละโลนนำชุมทรัพย์ของตน
มามอบให้ด้วยความเต็มอกเต็มใจ เพื่อบูชาสัจจะอันเป็นธรรมล้ำเลิศ
ของเขา....

ในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนานัน ถ้าเราจะตั้งใจรักษาสัจจะ
ให้ได้จริงจรงแม่เพียง ๒๔ ชั่วโมงก็ยอมจะเป็นการบูชาพระพุทธองค์
ที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง.

เรื่องที่ ๕

ผู้ทักษสถานทีศกตสทธิ

เมื่อเกือบจะยี่สิบปีมาแล้ว ดิฉันได้เที่ยวไปตามจังหวัดต่างๆ
ในภาคอีสาน และได้แวะเวียนไปตามวัดสำคัญๆ แทบทุกวัดด้วย
วัดหนึ่งที่ชื่อนช้อลือนามก็คือวัดตอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร สมัย
นั้นท่านผู้ครองวัดคือท่านพระอาจารย์กงมา ซึ่งบั้นมรณภาพไป
แล้ว และอริฐของท่านได้แปรสภาพเป็นพระธาตุของพระอรหันต์ไปแล้ว
เช่นเดียวกับอริฐของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ที่บรรดาพุทธ-
ศาสนิกทงหลายรู้จักว่าเป็นพระสำคัญชนเยี่ยมยอดในยุคปัจจุบัน

ในการไปวัดตอยธรรมเจดีย์ครั้งนั้น ดิฉันได้พบท่านพระอาจารย์

กงมา และ ได้ฟังท่านสนทนาอยู่เป็นเวลานานด้วยเรื่องทีล่วนเป็น
 คุณแก่จิตใจอันหาฟังได้ยากเป็นอย่างยิ่ง วัคของท่านตั้งอยู่บนเนินเขา
 สวยงาม สงบสงัด สมกับเป็นวัดที่มีพระอรหันต์ท่านั้นแล้ว ๑
 อดก็เป็นอย่างน้อย

ตอนหนึ่งเมื่อการสนทนา ดำเนินไปถึงเรื่องความสงบ เยียบเหลือ
 เกินของวัค ฝ่ายไปเยี่ยมเยือนอันเป็นฝ่ายตัจฉินนั่นเองได้ปรารภขึ้น
 ว่า ถ้าเป็นพวกเราก็คงอยู่ไม่ได้ คงกลัวตาย เท่านั้นท่านพระ
 อาจารย์กงมาท่านก็แย้งขึ้นทันที ด้วยเสียงแปร่ง ๆ แบบชาวอีสานแต่
 หน้าฟังพิกลๆ กลัวอะไร ท่านว่าเช่นนี้ ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย สบาย
 ต่างหาก ทำไมจึงจะกลัวความสบาย ฝ่ายไม่ได้ทำคือฝ่ายตัจฉินสารภาพ
 กับท่านทันทีว่า กลัวผี รู้สึกน่ากลัวมาก และท่านก็ตอบแบบเดิมอีก
 นั่นเอง กลัวทำไมผี เมื่อท่านพูดประโยคนั้นก็ได้ถามออกไปว่า ผีไม่
 มีในวัคคอยธรรมเจดีย์หรืออย่างไร ท่านก็ตอบทันทีอีกเหมือนกันว่า
 มีนะมี แต่จะไปกลัวทำไม ตัจฉินตอบว่า เป็นคนไม่เก่งจึงกลัว ถ้า
 เป็นคนเก่งก็ไม่กลัว ท่านค้านว่า ทำไมคนเก่งถึงจะไม่กลัวผี ทำไม
 คนไม่เก่งถึงจะกลัวผี ไม่เกี่ยวกับคนเก่งคนไม่เก่งนี่นะ ผีไม่ได้
 กลัวคนเก่งคนไม่เก่งนี่นะ ผีกลัวคนดี เคารพคนดีต่างหาก ถึง
 ตอนนั้นตัจฉินนิ่ง จนบัญญัติที่จะโต้เถียง เพราะพอได้ยินท่านพูด
 เช่นนั้นตัจฉินก็เกิดความถึงใจขึ้นมาทันที น่าจะจริงอย่างท่านเสียแล้ว
 คนดีต่างหากที่ผีกลัว ผีไม่กลัวคนไม่ดี เหตุผลที่ง่ายที่สุดก็น่าจะเพราะ
 คนดีเทวดารัก เทวดากุมกรอง ผีก็น่าจะพลอยกลัวพลอยนับถือตาม
 ไปด้วย

ขณะที่ดิฉันไม่ โทตอบเพราะมัวคิดตั้งกล่าว ท่านอาจารย์ท่านก็
กล่าวต่อไปด้วยสหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสหน้าดูเหลือเกิน เราเป็นคนดีเรา
จะไปกลัวผีทำไม ไม่ต้องกลัว ทนมหเวตาคุ่มครองรักษาทั่วไปหมด
คนไม่ดีอยู่ไม่ได้ พระไม่ดีก็ยังไม่ได้อยู่ไม่ได้ ต้องดีจึงจะอยู่ได้ ดิฉัน
จึงได้ถามท่านว่า ถ้าเป็นคนไม่ดีที่มาอยู่แล้วผีหลอกเช่นนั้นหรือ ท่าน
ก็ตอบรับ และอธิบายว่า คนไม่ดีต้องถูกไล่ไม่ให้อยู่ ถ้าคนดีแล้ว
อยู่ไปเกิดสบาย ไม่เชื่อก็ก็น่าลองดูได้ อยู่เสียแต่วันนั้นก็แล้ว
ท่านก็เล่าว่า วันหนึ่งมีพระองค์หนึ่งว่าธุดงค์มา มาขอปักกลดพักใน
วัดท่าน ท่านก็อนุญาต พระองค์นั้นก็ปักกลดที่ลานหน้าหน้าวัด
เลยทีเดียว ท่านอาจารย์ท่านชี้ให้ดูลานอันสงบรวมรื่น เขียวชอุ่ม
เยือกเย็นด้วยหญ้าไม้ ถัดไปเป็นสระมีน้ำเบียมใสและมีเรือนหลังเล็ก
ปลูกอยู่ชายน้ำ สบาย—ดิฉันเอ๋ยปากจากใจจริง ท่านอาจารย์ท่าน
ก็รับว่า ใช่สิ สบาย แต่พระองค์นั้นอยู่ไม่ได้ตลอดคืน ท่านร้อง
โวยวายขึ้นกลางดึกว่าไฟไหม้ เก็บกลดวิ่งวาย หนีออกจากวัดใน
คืนนั้นทีเดียว ดิฉันถามว่า แล้วไฟไหม้จริงๆหรือ ท่านอาจารย์
ท่านตอบว่า ไม่มี ไฟที่ไหน แต่เทวดารักษาวัดท่านไม่เต็มใจให้อยู่
ท่านบันดาลให้เห็นไปว่าไฟไหม้ ตกอกตกใจหนีไป แล้วท่านก็กล่าว
ว่า ไม่ใช่ร้ายน่ายกย่อง หลายรายที่เดียวกันที่เป็นคนไม่ดีแล้วจะอยู่
ที่วัดนี้ไม่ได้ ดิฉันไม่มีโอกาสจะซักท่านให้ละเอียด เพราะมีเวลา
น้อยเหลือเกิน จะต้องเดินทางต่อไป ยังเสียดายอยู่จนบัดนี้เพราะ
ไม่มีโอกาสจะได้พบท่านอีกแล้ว ท่านมรณภาพไปเสียแล้วอย่างผู้มี

ญาณรู้อ่วงหน้า บอกกล่าวให้ศิษยานุศิษย์ทราบล่วงหน้าก่อน จะถึง
เวลาสูญเสียชีวิตยิ่งใหญ่นั้น

ต่อมาดิฉันได้ ไปที่วัดป่าอีกแห่งหนึ่ง ได้ทราบเรื่องอัศจรรย์
เกี่ยวกับผู้พิทักษ์รักษาสถานที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้น ที่กำลังนำ
มาแล้วอยู่ในขณะนี้

วัดป่าแห่งนั้นแบ่งออกเป็นสองตอน ตอนหนึ่งเป็นที่อยู่ของ
พระเณร อีกตอนหนึ่งซึ่งห่างไกลกันออกไปมากพอสมควร เป็นที่
พักของแม่ชี และของสุภาพสตรีทั้งหลายที่ต้องการจะไปปฏิบัติธรรม
อบรมจิตใจให้สงบเยือกเย็นเป็นสุข ห่างไกลความทุกข์ความเดือดร้อน
แม่เพียงชั่วคราวชั่วคราว สำหรับสุภาพบุรุษนั้นอาจไปพักในส่วน
สำหรับพระเณรได้ตามสบาย

วันหนึ่ง สุภาพบุรุษสุภาพสตรีสองสามีภรรยาซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับวัด
ป่าแห่งนั้นดี ได้พากันเข้าไปในวัด เพื่อพักอยู่เพียงในตอนกลางวัน
โดยพักกันอยู่ที่เรือนพักฝ่ายพระเณร ที่ชั้นล่างของอาคาร ไม่ใช่
ชั้นบน สุภาพสตรีผู้ภรรยาหลับไปที่ชั้นล่างนั้น เธอเล่าว่า พอ
หลับเท่านั้นก็รู้สึกเหมือนถูกผีอำ คืออึดอัดและหวาดกลัวอย่างบอก
ไม่ถูก จะว่าหลับก็ไม่ใช่ ไม่หลับก็ไม่เชิง และขณะนั้นเองเธอก็ได้
ยินเสียงดังชัดเจนส่งเธอขึ้นมา อย่ามานอนตรงนี้ นี่เป็นวัด ไปเสีย
ให้พ้น เธอว่าเท่านั้นเธอก็รู้สึกตัวเต็มที่ ตื่นขึ้นใจเต้นแรง และยัง
เหน็ดเหนื่อยเพราะต่อสู้กับสิ่งที่เรียกกันว่าผีอำเมื่อครู่ก่อน เธอเชื่อ
ว่าสิ่งที่เธอได้พบได้ยินเป็นความจริง เธอถูกปลุกไม่ให้หลับในบริเวณ
วัดจริง ๆ

ก็คงจะเป็นผู้พิทักษ์วัดแห่งนั้นเองเกิดความรู้สึกที่ไม่เหมาะสม
ที่สุภาพสตรีจะเข้าไปหลับนอนในเขตของพระ จึงได้มาเตือน ทำให้
คิดว่าถ้าหากมีใครที่ไม่ดีเข้าไปวุ่นวายเกี่ยวข้องกับวัดนั้น บรรดาผู้
พิทักษ์วัดจะจัดการสถานใด เพียงแต่ไม่ใช่คนไม่ดี คนดี ๆ แท้ ๆ
ทำไม่เหมาะสมใจผู้พิทักษ์รักษาวัดไปหน่อย ยังมาตักเตือนให้เรียบร้อย
คิดแล้วก็น่ากลัวสิ่งลึกลับที่พันสายตามนุษย์บุคคลคนเป็นที่สุด

คนที่คิดอะไร พูดอะไร ทำอะไร ชั่ว ๆ ร้าย ๆ ผิดศีลผิดธรรม
โดยเฉพาะต่อกันดีศีลธรรม ยังไม่ควรจะประมาทในเรื่องนี้เลย
ควรรู้ไว้ที่เดียวว่าความประมาทคือทางแห่งความตาย

เรื่องที่ ๖

ทางเป็นปอบ

เมื่อไม่นานมานี้ ดิฉันได้พบผู้หญิงบักซ์ไตคนหนึ่ง ว่ามีความ
สามารถในเวทย์มนต์คาถาทุกหม้อได้ช่วยอาศัยวิญญานช่วยบอกกล่าว จะ
สามารถเท็จจริงเพียงใดดิฉันก็ไม่อาจรับรองได้ แต่ก็มีเพื่อนฝูงหลาย
คนสนใจ และวันหนึ่งด้วยการชักจูงของเพื่อน ๆ ดิฉันก็ได้ไปถึงที่
อยู่ของผู้หญิงคนนั้น ทุกคนที่ไปได้ให้แกตุโชกซาตาราคีให้ และ
บางคนก็ยังยอมให้แกเรียกเงิน ทองท่าเครื่องกลาง ของ ชลิ่งกันนั้นกันนี้
ให้ด้วย ซึ่งก็เป็นจำนวนเพียงเล็กน้อย สำหรับดิฉันนั้น แกตุโชก
ซาตาราคีให้แล้วก็บอกว่า คนอย่างดิฉันแกอยากจะให้ของวิเศษสัก
อย่างหนึ่งไว้ประจำตัว จะเหมือนมีหมอดูประจำตัวทีเดียว ก็อาจจะ
สามารถรู้อะไร ๆ ได้หลายอย่าง ของสิ่งนั้นเป็นว่านชนิดหนึ่ง แก

เรียกว่างานเลือด จะเป็นอย่างไรก็ฉันก็ไม่เคยรู้จัก แกอธิบายว่าการ
ตัดงานชนิดนี้จากต้นในดินนั้นจะตัดเฉย ๆ ไม่ได้ เพราะจะไม่เป็น
ผลอย่างใด งานจะแห้งหมด เวลาตัดผู้ตัดจะต้องมีวิชา ตัดแล้ว
จึงจะสกอยุ่เรื่อย และเมื่อตัดมาแล้วต้องลงกาตาปีตทองหงสองด้าน
ที่ตัด ใส่ถุงห้อยไว้ในที่ไม้ข้ามกราย แต่มีให้ไว้บนโต๊ะพระ ไม่
สมควร ที่ว่ามงานนี้แล้วเหมือนมีหมอกุประจำตัวก็คือ ถ้าต้องการ
รู้อะไรให้ถามว่านได้ เช่นมีใครมาเกี่ยวข้อด้วย อยากรู้ว่าเป็นคนดี
หรือเปล่า แล้วให้จิกเล็บลงไปในงาน ถ้าเป็นคนดีก็จะมีเลือดของ
งานเป็นสีแดงเลือดติดเล็บที่จิกลงไปนั้นขึ้นมา ถ้าเป็นคนไม่ดีก็จะ
ไม่มีเลือดว่านติดขึ้นมา เล็บจะเป็นปรกติ และเมื่อจิกเล็บลงไปแล้ว
รอยที่เกิดจากรอยเล็บจะกลับหายสนิทเป็นปรกติเหมือนเดิม จะถาม
อะไรก็ได้ทั้งนั้น เป็นต้นว่า อาจจะสามารถได้ด้วยว่า งานนั้นจะได้ผลดี
หรือไม่ อะไรทำนองนี้ งานจะตอบแบบเดียวกัน คือถ้าดีก็จะมี
เลือดติดเล็บผู้ถามออกมามีด้วย ถ้าไม่ดีก็ไม่มี ฟังแล้วก็น่าสนใจ
ดีเหมือนกัน และถ้าตอบแทนที่แกเรียกร่องก็เพียงไสร้งหนึ่งตัวกับผ้า
ขาวมาหนึ่งผืน แต่ฉันเป็นคนโตฟังเรื่องผีเรื่องว่านมากเลยรู้ว่า
ว่านบางชนิดนั้น มีประโยชน์มาก ใช้ได้แบบเป็นเครื่องกลางของขลัง
ก็มี อยู่ยงคงกะพันขนาดไหนก็ได้ แต่ ผู้ใช้จะต้องรู้เคล็ดว่า จะต้อง
ปฏิบัติอย่างไรบ้างและต้องปฏิบัติให้ได้อย่างเคร่งครัดจริง ๆ ไม่เช่น
นั้นแล้วโทษก็เหลือร้าย สุดท้ายก็ไข ต้องทดแทนกันด้วยชีวิตทั้ง
ชีวิตที่เกี่ยว เช่นว่านชนิดหนึ่งห้ามเดินผ่านต้นกล้วย นี่เป็นสมมติ
ไม่ใช่จริง ผู้มีว่านนั้นไว้ใช้เดินผ่านต้นกล้วยเข้าเมื่อไร จะกลายเป็น

เป็นปอบไปได้จริง ๆ จะไม่มีทางแก้ไขเลย จนกว่าจะตายไปนั้นทีเดียว และรูปร่างของปอบนั้นก็น่ากลัวนัก หน้าเหมือนคนที่เป็นปอบ แต่ตัวเหมือนลิงอรุรงอุทงใหญ่ ๆ ขนดำยาวตั้งฝ่ามือ ลักษณะของปอบเป็นอย่างนทงนน แต่เห็นไม่ได้ ด้วยตาเรา ๆ ท่าน ๆ ต้องตาพิเศษสักหน่อยจึงจะเห็นได้ อาหารของปอบก็คือตับไตไส้พุงมนุษย์ เรื่องเหล่านี้ฉันเชื่อเพราะไม่ได้ฟังสุ่มสี่สุ่มห้า ฟังจากท่านที่เชื่อถือได้จริง ๆ ดังนั้นพอผู้หญิงบักซ์ ไทกนนนเสนอจะเออเฟือฉันด้วยว่านเลือดทว่าหายากนักหน้าฉันก็หุบปากแน่น นึกถึงผีปอบขึ้นมาทันทีเดียว มั่นใจความไม่ได้เรื่องของตนเองทีเดียวว่าจะต้องเป็นผีปอบไปกับเขาด้วยคนหนึ่งแน่ ๆ ถ้าอุทรนอกพระนอกเจ้าไปเล่นกับว่านกับผีเช่นนั้น

หลังจากนั้นมาวันหนึ่ง ตฉันได้พบครูบาอาจารย์ของตฉัน ได้เล่าเรื่องนี้ และก็คิดว่าถ้าท่านบอกว่าไม่เป็นไร เอามากก็ได้ ตฉันก็จะจิตใจเอามา เพราะการมีที่ปรึกษาอย่างนั้นก็สนุกก็เหมือนกัน แต่พอตฉันเล่าจบ ท่านก็ตอบปุกทันทีที่เดียวว่า อย่างนะ ไม่มีใครช่วยได้นะถ้าเป็นอะไร ท่านตฉันก็ยิ้มแหย่ หยุดความหวังที่เห็นเพียงราง ๆ ไข่ขาดสนิททันที ไม่ได้ก็คิดจะบิตพลั่วเกเรอย่างใดต่อไป คนมีอาจารย์ ก็ตัวอย่าง ตรงที่ตาเชื่ออาจารย์ให้จริงจัง และถ้าเป็นอาจารย์ที่ติดด้วยแล้ว ก็จะเป็นอันปลอดภัยจากภัยทั้งปวงได้จริง

วันนั้นก็เลยคุยกันต่อไปด้วยเรื่องผีและปอบอีกนาน ท่านเล่าว่า เคยพบคนที่ปอบเข้าคนหนึ่ง จะว่าแก่งทำก็ไม่ได้ เพราะขณะที่ปอบกำลังเข้าอยู่นั้น ก็มีคนคนนั้นกำลังมีภรรยาทำทางผิดไปจากปกติ

ของเขาเป็นอันมากนั้น   กัมภคณคนหนึ่งชนเรือนมา   เป็นคนที่ผู้ซึ่ง
 ถูกปอบสิงอยู่ไม่รู้จัก   แท้ก็ทักทายเรียกชื่อเรียกเสียงคนมาใหม่ได้ถูก
 ต้อง   ทงยังเอะอะคำ่ว่าที่เคยไปขโมยพริกที่ต้นของเขาด้วย   โดยที่
 ไม่มีใครในถิ่นนั้นรู้เรื่องราวเลย   ครั้นจัดการเอาปอบออกได้แล้ว   คน
 ที่ถูกปอบเขากไม่รู้จักคนที่ตนเอะอะคำ่ว่าเมื่อครู่ก่อน   และคนที่ถูก
 คำว่าเมื่อถูกถามว่าเคยไปขโมยพริกของปอบจริงหรือ   ก็หัวเราะ
 ขอบอกขบใจ   รับว่าจริง   เช่นนั้นจึงทำให้เชื่อกันว่าปอบมาเข้าแน่
 และรู้ตัวว่าเป็นปอบใคร   ทว่าเป็นปอบใครนั้น   ความหมายก็คือ
 ใครที่เป็นปอบ   แล้วออกเที่ยวไปเข้าคนอื่น ๆ   เพื่อกินเลือดเนื้อตบไต
 ไล่ฝูงเขาจนตาย   ตามปรกติเมื่อหมอผีจับปอบไว้ได้   จะให้นำไปจน
 ถึงร่างที่เป็นเจ้าของ   และจะไปบังคับให้ร่างที่เป็นเจ้าของนั้นออกไป
 เสียให้พ้นหมู่บ้านหรือตำบลนั้น ๆ   ให้ไปรักษาเสียให้หาย   ไม่เช่นนั้น
 ก็อย่าได้กลับเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านหรือตำบลนั้นอีก   แม้ไม่ปฏิบัติตาม
 ก็จะฆ่าร่างนั้นเสีย   ซึ่งเท่ากับฆ่าปอบให้ตายไปด้วย   ทำให้จึงเป็น
 เช่นนั้นก็ไม่ว่า   แต่ส่วนมากก็เป็นเช่นนั้น   คือเมื่อร่างสิ้นชีวิต
 ปอบในร่างนั้นก็   ไม่รู้ว่าหายสาบสูญไปไหน   เมื่อจะทำลายปอบเขา
 จึงต้องทำลายร่าง   คือคนนั่นเอง   ร่างจึงกลั่นแกล้ง   และจะไม่ขี้ตขี้
 คำสั่งของหมอผีให้ออกไปเสียให้พ้นจากถิ่นนั้นเลย   จะทำตามอย่าง
 กลัวเกรงทันทีเสมอ

ครูอาจารย์ของดิฉันท่านเล่าว่า   ว่านทั้งหลายทำให้เป็นปอบได้
 ง่ายมากหากปฏิบัติผิดจากเงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้ว่านนั้น ๆ   นอกจาก
 ว่านแล้วก็ยังมีคาถาท่าง ๆ จำพวกหนึ่ง   ที่เมื่อจะเรียนจะต้องสัญญา

กับผู้สอนว่าจะปฏิบัติตามที่เขาสั่ง แม้รับสัญญาแล้วไปผิดสัญญา ก็
เป็นปอบได้อีกเหมือนกัน คาถาเหล่านั้นเป็นคาถาสาคัญที่สามารถ
ทำให้ผู้ที่ท่องบ่นมีความสามารถพิเศษได้จริง เช่นอยู่ยงคงกะพัน ล่อง
หนหายตัว หรือเรียกเสือเรียกช้างมาขี้เล่นได้ตลอดเวลา ดังนี้เป็นต้น

เรื่องเหล่านี้สำหรับคนไม่เชื่ออะไรที่ไม่เคยพบเคยเห็นด้วยตนเอง
เสียเลย ก็คงไม่เชื่อ เพราะฟังแล้วก็เป็นเรื่องเหลือเชื่อ อย่างไรก็ตาม
สำหรับผู้ไม่เชื่อแต่ตนเองเท่านั้น ย่อมเชื่อผู้ที่ควรเชื่อด้วยพอ
สมควร ก็คงจะเชื่อ

สังกลับแปลกประหลาดมอยู่เป็นอันมาก เราอาจจะมบุญ
ที่ไม่เคยเห็น หรืออาจจะมบุญไม่พอจึงไม่ได้เห็น ดังนั้นหากจะ
เลือกเชื่ออะไรที่ไม่เคยพบเคยเห็นแต่จะเป็นคุณประโยชน์แก่ตน
เองบ้างก็น่าจะดี นี้ไม่ได้หมายความว่าให้เชื่อว่าปอบมี แต่
ให้เชื่อว่าหากจะนั่งเล่นอ่านเล่นคาถาอาคมเล่นไสยศาสตร์ก็ให้รัก
ห่วงไว้สักนิดว่าจะเป็นโทษแก่ตนมากน้อยเพียงใดหรือไม่ ไม่
จำเป็นแล้วก้อย่าเสียดาย เชื่อที่ท่านผู้เคยพบเห็นมาแล้วบ้างก็น่า
จะเป็นการฉลาดมากกว่าไม่ยอมเชื่อเสียเลยโดยมีเหตุผลเพียงว่า
มันจะเป็นไปได้อย่างไรเท่านั้น เหตุผลเพียงเท่านั้นไม่เพียงพอ
และไม่ใช้เหตุผลของผู้ฉลาด.

เรื่องที่ ๗

พระกรรมฐานท่านเห็น

เพื่อนคนหนึ่งของฉันเป็นข้าราชการสัญญาบัตร มีอนาคตใน
การงานสว่างไสวพอใช้ แต่เกิดเบื่อหน่ายการครองชีวิตแบบฆราวาส
จึงอุปบับลาออกจากราชการ และบวชถือเพศเป็นบรรพชิต ท่อง
เที่ยวไปตามที่วิเวก เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติอย่างน่าสรรเสริญอยู่
มีการฉันอาหารครึ่งเดียว และตนนอนตงแค่วัน ๔ ทุกวัน วันหนึ่ง
ท่านเข้ามาในพระนครเพื่อรักษาตัว และฉันได้พบท่าน จากการ
สนทนากันท่านบอกฉันว่ามีผีไม่มี เทวดาก็ไม่มี ซึ่งทำให้ฉันตกใจ
ไม่อยากจะให้ผู้ที่มุ่งดีไป ในทางนี้แล้วยึดมั่นเช่นนั้น เพียงแต่ไม่สนใจ
เรื่องผีसांगเทวดานั่นถูก แต่ถ้าเชื่อว่าผีसांगเทวดาไม่มีแน่นอน ต้องผิด

วันหนึ่ง เมื่อเราชุมนุมกันพร้อมหน้าผู้สนใจเรื่องผีसांगเทวดา
เราก็เกิดนำเรื่องนั้นขึ้นมาพูดกัน ว่ากันไปเป็นการใหญ่ และต่างคนก็
เพียงแต่เชื่อว่าผีมีเทวดามีจากที่รู้สึกเชื่อเช่นนั้นเท่านั้น มิได้เคยมีผู้ใด
พบ และมิได้เคยมีผู้ใดในชุมนุมนั้นของเราเคยพบเคยเห็นด้วยตน
เองเลย พอถึงคนหนึ่งในการชุมนุมของเราแอบบอกว่า มีพระกรรมฐาน
องค์หนึ่งท่านเดินทางเข้ามาด้วยกิจจำเป็น และยังพักอยู่ที่วัดหนึ่งใน
พระนคร เราก็สนใจพร้อมเพรียงกันทั้ง ๕-๖ คน พวกฉันมุ่งตรง
ไปเพื่อพบท่านทันที จุดมุ่งหมายก็คือจะถามท่านให้ได้คำตอบว่าผี
สาंगเทวดามีจริงหรือไม่ อย่างไรก็ตามเรากลกลงกันว่าจะต้องพิจารณา
ให้แน่ใจก่อนว่าควรเชื่อถือพระองค์นั้นท่านได้หรือไม่ และเราจะ

ตัดสินจากการได้ ไปพบท่านครึ่งนแหละ คนก็เห็นง่าย คนไม่ก็
เห็นง่าย เราเชื่อสายตาและการดูของเราเต็มที่เสมอมา

ในที่สุดเราก็พากันขึ้นไปกราบกราน พระกรรมฐาน รูป น้อยอยู่บน
กุฎีที่ท่านพักอยู่ตามลำพัง ณ วัตนึง พังการหักท่ายปราศรัย และดู
ท่วงทศรยาของท่านที่สวองามสงบสำรวมแล้ว เราก็พอใจ และเริ่ม
การสนทนากับท่านทันที จับตงแต่ท่านอยู่ที่ไหน ที่นั้นเป็นอย่างไร
ฟังท่านตอบบ้าง เราแย้งท่านตอบกันเองบ้าง นานโซ เราก็มั่นใจ
ว่าเราจะเชื่อว่าจาของท่านได้แน่นอน เราจึงเริ่มเรื่องสำคัญที่พาให้
เรายกพวกไปถึงท่าน และสามารถทำให้ท่านเมตตาให้คำตอบที่กระจ่าง
ชัดแก่พวกเราได้ว่าผีสางเทวดามีแน่ เพียงแต่ว่าตาธรรมตาของมนุษย์
เห็นไม่ได้เท่านั้น หรือเห็นได้ก็เป็นครั้งคราวเท่านั้น สำหรับ
ผู้มีตาพิเศษแล้วเห็นได้เหมือนเห็นคนเรานั่นเอง ไม่ยากไม่เย็นอะไร
เพราะผีสางเทวดาก็มีภพภูมิซ้อนอยู่กับภพภูมิของมนุษย์เราเอง มี
หน้าซ่าผีสางเทวดายังมีกายละเอียด จนสามารถ อยู่ซ้อน กันได้มากมาย
เหลือจะประมาณ ในที่นี้คิดเดี่ยวขนาดคนคนเดียวอยู่ไม่ได้ด้วยซ่า
พัง ๆ แล้วยกแน่เหลือเกินที่น่าจะเชื่อว่าผีสางเทวดานั้นนอกจากมีจริงแน่
แล้ว ยังมีมากมายกว่ามนุษย์เราเสียด้วย

ที่จริงท่านก็คงไม่ได้ตั้งใจจะเล่าเรื่องผีสางให้พวกเราฟัง แต่
อะไรคงจะกระทบใจให้ท่านเล่า ท่านจึงเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง ทั้งยังได้
เมตตาสอนเราให้เข้าใจอะไร ๆ ดิชนหลังจากเล่าเรื่องนั้นแล้ว ดิชน
จะเล่าเรื่องที่ท่านเล่าเสียก่อน แล้วจึงจะนำธัมมะที่ท่านสอนมาเขียน

คือไว้ด้วย ผู้ที่สามารถจะถือเอาประโยชน์ได้ จะได้ได้รับเอาประโยชน์
ไป ซึ่งก็ฉันก็จะยินดีเป็นอย่างยิ่ง

วันหนึ่ง ท่านชั้นรถใหญ่จากอุตรจะไปหนองคาย ในรถมีผู้ร่วม
เดินทางแน่นทั้งหญิงชาย และมีบรรพชิตอยู่ ๒ องค์รวมทั้งท่านด้วย
ท่านนั่งอยู่ตอนหน้ารถ ท่านเล่าว่าพอรถแล่นไปได้ ไม่เท่าไรก็เครื่อง
เสีย แล่นไม่ได้ คนขับลงไปเปิดกระโปรงรถแก้ไขอยู่ถูกก๊ก พัก
ใหญ่ ๆ ก็แล่นต่อไปได้ และแล่นต่อไปไม่เท่าไรก็เสียอีก คนรถก็
ต้องลงไปเปิดกระโปรงแก้อีก เป็นอยู่เช่นนั้นหลายครั้งหลายหน โดยที่
คนรถก็บอกว่าไม่รู้เป็นเพราะอะไร เครื่องเขราก็ไม่มีเสีย เปิดดูก็ไม่เห็น
อะไรเสีย จับ ๆ ต้อง ๆ ไปเรื่อย ๆ เท่านั้นเอง เดียวก็ดี เดียวก็เสีย
อยู่เช่นนั้นเรื่อย ถึงตอนที่เกิดเสียขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พระกรรมฐาน
รูปนั้นท่านเล่าว่าท่านนั่งหลับตาภาวนาของท่านอยู่สบาย ๆ ระหว่าง
รอให้รถกลับก็และแล่นต่อไปได้อีกครั้งหนึ่ง ท่านก็ได้เห็นภาพผู้ชาย
คนหนึ่งยืนขวางหน้ารถอยู่ รูปร่างก็เหมือนผู้ชายธรรมดาเราเอง
ที่หวมผาเซตหน้าผากไว้ แบบที่เราชอบผูกหน้าผากกันบ่อย ๆ นั้นเอง
เขากำลังก้มหน้าก้มตาจวนอยู่กับเครื่องรถ แล้วปุบปับเขาก็เงยหน้า
ขึ้นแลมาเห็นท่าน ได้สบตากันในสมาธิ ท่านว่า พอสบตากับท่าน
เท่านั้นชายผู้นั้นก็ปุบปับชนรถมา กราบลงถึงตัวท่านอย่างรีบร้อน
แล้วแผ่นลงจากรถ เข้าป่าข้างทางไปทันที รถก็แล่นต่อไปได้ และ
คราวนี้ไม่มีเสียอีกเลยจนตลอดทาง สันเหตุที่ทำให้รถเสียก็คือผู้ชายคน
นั้นเอง เขาคงได้พยายามมาตลอดทางที่จะทำให้เกิดอันตรายขึ้นกับคน
ในรถนั้นคนใดคนหนึ่งแน่ ๆ แต่ก็เพราะมีพระนั่งมาด้วย พุทธานุภาพ

ธรรมานุภาพสังฆานุภาพนั่นเองที่คุ้มครองไว้ ให้เขาทำอะไรรุนแรงไม่สำเร็จ ทำได้เพียงให้เครื่องเสี้ยเป็นพัก ๆ เท่านั้น ถ้าไม่มีพระนั่งมาในรถนั้นด้วยก็ยากที่จะถึงเป็นถึงตายกันแน่นอน ท่านเล่าด้วยว่าในรถนั้นมีบรูษผู้หนึ่งไปด้วย เขาเล่าให้ท่านฟังแต่ยังไม่ทันขจรรถว่าหมอกุดดวงซาตาเขาร้ายมาก ถึงจะตาย มีทางเดียวที่จะช่วยได้คือต้องฟังพระ จะเดินทางไปไหนให้ไปพร้อมพระ และเขาก็ได้เดินทางไปพร้อมท่าน อาจเป็นได้ที่ชายโปกผ้าที่หน้าผากนั้นจะมุ่งมาที่บรูษคนทีกล่าว แต่ก็ทำไม่สำเร็จเพราะพระท่านคุ้มครองรักษาอยู่พระกรรมฐานรูปนั้นท่านไม่เล่าให้เข้าใจชัดเจนลงไป ว่าความจริงที่ท่านทราบเป็นเช่นนั้น ท่านเล่าแต่เพียงเหมือนเป็นการเคาหรือเป็นการสันนิษฐานของท่านเท่านั้น เหมือนมิใช่ท่านมีความสามารถพอจะล่วงรู้ได้ด้วยญาณของท่านเอง แต่เราผู้ฟังทั้งหมดคิดว่าฟังเข้าใจถึงส่วนลึกก็พอ ว่าอะไรเป็นอะไร

วิญญานนั้นมาจากไหน อยู่กับถนน หรือว่าติดอยู่กับรถ บัญหาเหล่านี้เกิดติดตามมาทันทีและเราก็ซักถามท่านทันทีเหมือนกัน คำตอบที่ได้รับเป็นไปในทำนองว่า วิญญานทั้งหลายมีความแรงแทบทั้งสิ้น อย่าคิดว่าเป็นแมวเล็ก ๆ หรือหมาเล็ก ๆ เพียงตัวเดียว แล้วขบรถชนได้ทับได้จนถึงเป็นถึงตาย จิตนั้นก็เหมือนกัน แตกต่างกันก็แต่เพียงกรรมนำให้ต้องเข้าไปอยู่ในร่างที่ต่างกัน เมื่อร่างทำลายแล้ว จิตก็เป็นจิตเหมือนกันนั่นแหละ จิตไม่มีขนาดเล็กขนาดใหญ่ เช่นจิตแมวก็กเล็กกว่าจิตหมา หรือจิตหมาก็กเล็กกว่าจิตช้างจิตม้า หรือจิตช้างจิตม้าก็เล็กกว่าจิตคนอะไรเหล่านี้ ไม่เป็นเช่นนั้น ลงว่าเป็น

จิตแล้วก็เหมือนกัน หากเราขบรถชนสัตว์เล็กสัตว์น้อยตายบ่อยเข้า
จิตนั้นจะรวมกันได้แรงขึ้นทุกที และจะเป็นโทษแก่เราได้แน่นอน ท่าน
สอนอย่างหนักแน่นมั่นคงว่า ฉะนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงทำลายชีวิตสัตว์
แม้เล็กน้อยเพียงใดไว้จนสุดความสามารถ ไม่ทัยได้อย่าทัย ให้
พยายามเลี่ยง

พระอรหันตท่านมีความรู้สึกสมาเสมอใน คนและสัตว์ทง
ปวง ก็เพราะท่านรู้อาตมาจิตคนหรือจิตสัตว์ก็เหมือนกัน เพียง
แต่กรรมเท่านั้นทำให้จิตไปเข้าร่างที่ต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้พระ
อรหันตท่านมีเมตตาอย่างลึกซึ้งต่อสัตว์ทุกชนิด มีได้น้อย
กว่าต่อคน เราทุกคนน่าจะพยายามฝึกฝนอบรมจิตใจให้มีคุณธรรม
อันงามประการนั้นด้วยอย่างยิ่ง.

เรื่องที่ ๔

ผู้ช่วยพิทักษ์

ดิฉันเป็นคนที่ได้พบอะไรแปลกๆ มากมาย รวมทั้งเรื่องเกี่ยวกับ
วิญญาณ เมื่อเล็ก ๆ มารดาบิดาของดิฉันย้ายที่อยู่เข้ามาซื้อสวน
ผลไม้แห่งหนึ่งอยู่ ซึ่งเป็นที่อยู่ของดิฉันในทุกวันนี้ ดิฉันจำได้ว่าใน
ระยะนั้นดิฉันฝันร้ายทุกคืน มีแต่ผีสว่างทุกคืน เกือบจะไม่ได้หลับได้
นอน แต่ดิฉันก็ยังไม่กลัวมากจึงไม่เคียดกร้อน และเวลาฝันก็มีโอกาสได้
ท่องคาถาได้สวดมนต์ไล่ผีด้วยอย่างเป็นการใหญ่ จนถึงทุกวันนี้ดิฉัน
จำไม่ได้เสียแล้วว่าผีกลัวคาถาที่ดิฉันสวดเพียงใดหรือไม่ หลายปีมาแล้ว
ดิฉันฝันไม่เป็นสุขเช่นนั้น แต่ก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟัง และไม่เคยคิดว่า

เป็นเรื่องจริงจัง คิดเพียงว่าผ่านไปเท่านั้น เมื่อตื่นแล้วก็แล้วกันไม่ได้
 ตกอกตกใจหวาดกลัว นั่นก็อาจเป็นเพราะว่าดิฉันไม่รู้จกคิดว่าผีจริงๆ
 หรือเปล่าที่มาทำให้ฝัน บ้านสวนของเราผีตุ๊กกระมัง ดิฉันไม่เคยคิด
 จึงไม่เคียดกร้อนในเวลาไม่ฝัน ฝันก็กลัวตอนฝัน เลิกฝันแล้วก็เลิกกลัว
 จนกระทั่งโตขึ้นมากแล้ว จึงเกิดได้รับทราบวาเดิมที่ที่บ้านเป็นที่
 อยู่ของแขก และมีแขกตายทับถมกันมาก นักดูทางในบางคนบอกว่าตรง
 นั้นตรงนั้นในบริเวณบ้านของเรามีผี เพราะมีคนแทงกันตายหลายสิบปี
 มาแล้ว จริงหรือไม่ดิฉันก็ไม่ได้สนใจนัก แต่รู้สึกด้วยความจริงใจเมื่อ
 โตแล้วเห็นว่า เมื่อพวกเราเข้ามาอยู่ใหม่ ๆ ที่นั่นคงจะแรงมาก และที่
 ดิฉันฝันแล้วฝันอีกถึงแก่ผีทง ๆ ทก่อนหน้านั้นเมื่ออยู่บ้านเก่าก็ไม่เคย
 ฝันถึงผีเช่นนั้นเลย ก็ต้องเพราะมีอำนาจลึกลับบางอย่างมาทำให้เป็น
 ไป แต่เมื่ออยู่ต่อมาจนเข้าก็เจ็บหายไป มีความร่มเย็นเป็นสุขเพิ่ม
 ขึ้น จนกระทั่งทุกวันนี้เรียกได้ว่าไม่เคยมีผีโผล่ถึงผีสง่าที่น่าตกอกตก
 ใจเลย เพราะเราอยู่กันอย่างมีศีลมีธรรมมีบุญมีทานจริงๆ ดิฉันมั่นใจ
 เช่นนี้ มารดาบิดาของดิฉันท่านเป็นตัวอย่างที่ดีเยี่ยมของลูกหลาน
 สมัยก่อนเมื่อดิฉันยังเล็กมาก แลดูบ้านดิฉันมีพระเนรมารับบาตรไม่
 ก่องก็ สัก ๑๐ อองค์เป็นอย่างมาก มารดาของดิฉันท่านก็ใส่บาตรวัน
 ละ ๑๐ อองค์ทุกวัน บิดาของดิฉันท่านสวดมนต์ภาวนาไม่ว่างเว้นและ
 สอนให้ลูก ๆ รู้จักการสวดมนต์ตั้งแต่เล็กแต่น้อย ท่านฉลาดล่ยให้
 พวกเราเด็ก ๆ เกิดความสนใจเชื่อถือพระพุทธศาสนาด้วยวิธีต่างๆ และ
 ท่านไม่เบื่อหน่ายที่จะคอยเตือนจนกระทั่งพวกเราหายใจเป็นอิติปิโส
 ภควา ฯลฯ กันทุกคน เรียกว่าไม่ว่าจะนั่งนอนยืนเดินไปไหนอล่องใ้

ชั้นรถลงเรือ เป็นห้องอิติปิโอไปด้วยเสมอ จนทำให้ทุกวันนี้เราก็มีอิติปิโอเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ เราสร้างโรงงานเล็ก ๆ ชั้นในบริเวณบ้าน เป็นทางทำมาหากินไปก๊อก ๆ แก๊ก ๆ ของเราที่ไม่มั่งมีหรรษา เรียกว่าเพียงเพื่อได้มีกินมีใช้มีทำบุญทำทานบ้าง หมอคุณบางคนบอกไว้ว่าขอให้ตั้งข้าวให้เจ้าที่เจ้าทางที่โรงงานนั้นทุกวัน เราก็ทำเพราะเห็นว่าไม่ลำบากยากเย็นอะไรนัก และเมื่อทำแล้วก็มีอะไรที่น่าขำเหมือนกันตามมา คือคิดันไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากสั่งให้เด็ก ๆ ทำ หมอคุณนั้นอยู่นอกบ้านไม่ได้รู้เรื่องรู้อ่าว วันหลังเขามาอีกเพื่อช่วยดูให้ว่าเจ้าที่เจ้าทางได้รับอาหารที่เราจัดให้หรือไม่ เขาดูแล้วก็บอกว่า เจ้าที่ได้รับแล้ว แต่ให้ต่อว่าว่าเจ้าของจะทำด้วยตนเองก็ไม่ได้ ให้คนอื่นทำแทนหมด พังแล้วขำจริง ๆ ทำให้ออกจะเชื่อว่าหมอคนนั้นคงมีอะไรเก่งนิดหน่อยเหมือนกัน เพราะไม่เช่นนั้นคงไม่รู้ว่าคิดันวานคนอื่นทำแทนหมด ตัวเองไม่ได้ทำอะไรเลย

เมื่อไม่นานนักมีผู้มาเล่าแฉ่ว ๆ ว่าคนงานที่ทำงานกลางคืนเคยได้ยินและได้เห็นอะไรแปลก ๆ ที่โรงงานเวลาคิดันมีธุระไปหัวเมืองเป็นครั้งคราว คิดันอยากจะได้เรื่องวิญญานมารวมไว้ในชุด 'วิญญานยังอยู่' ของศรีสัพภาน์ จึงได้ขอให้ผู้ที่ว่าได้ยินได้เห็นเล่าให้ฟังให้ละเอียด และเมื่อฟังแล้วก็มีเรื่องนำมาเขียนอยู่ขณะนี้

เขาเล่าว่า เวลาคิดันไม่อยู่มักจะได้ยินเสียงเดินบนหลังคาโรงงานที่มุงด้วยสังกะสี เดินไปรอบ ๆ หลังคา มีเสียงดังเหมือนเวลาเราเดินเหยียบสังกะสีนั่นเอง มีอยู่คืนหนึ่งทั้งได้ยินและทั้งเห็น คือเมื่อเลิก

งานตอนสามทุ่ม ขณะที่ทุกคนกำลังล้างมือล้างไม้กันอยู่ ก็มีเสียงเหมือนคนก้าวขึ้นไปบนหลังคา ต่อจากนั้นก็ม слыงเห็นเหยียบสังกะสี หลังคาตั้งไปจนรอบหลังคาที่ไม่เล็กนัก กว่าจะเดินรอบก็หลายนาที แต่เสียงหนักดังสม่ำเสมอจนรอบ บรรดาคนงานมองตากัน แล้วก็มองออกไปดูชายคาข้างนอก ทุกคนกล่าวว่าไม่ได้ดูป่าทานเลย ต่างก็ได้เห็นสังกะสีตอนปลายอ่อนยวบ ๆ ลงเป็นระยะตามเสียงฝีเท้า ดีนักที่ไม่มีใครกลัว เพราะก็คิดว่าจะต้องเป็นผู้มาคุ้มครองรักษา ไม่ใช่ผู้มาทำให้ตกอกตกใจ ยิ่งกว่านั้นทุกคนก็คิดว่าน่าจะเป็นบารมีของท่านอาจารย์มัน ภูริทัตตเถระ เพราะในโรงงานมีภาพของท่านบูชาอยู่นานมาแล้ว บางคนพูดน่าขันมากกว่า “หนูไม่กลัว เพราะหนูคิดว่าท่านอาจจะขึ้นไปเดินตรวจก็ได้” ฟังแล้วขันที่ช่างกะเกณฑ์ให้ท่านอาจารย์ผู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นไปเดินอยู่บนหลังคาโรงงาน ไม่ทราบจะอธิบายอย่างไรให้เกิดความเข้าใจถูกต้องจริง ๆ ก็ได้แต่บอกว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม ก็เป็นผู้มาช่วยพิทักษ์รักษาสถานที่ของเราทั้งนั้น เป็นพระคุณทั้งนั้น และเกิดจากอำนาจความดีบุญกุศลที่เราทำไว้ทั้งนั้น

เขาเล่าต่อไปว่า เมื่อเห็นชัดเจนว่าหลังคาอ่อนยวบ ๆ ลงตามรอยเท้าเช่นนั้น ทุกคนก็คิดว่าถ้าออกไปดูนอกโรงงาน มองขึ้นไปอาจจะได้เห็นก็ได้ว่าผู้เป็นเจ้าของเท่านั้นคือใคร ดังนั้นจึงพากันเดินออกจากโรงงาน ออกไปยืนดูห่าง ๆ เพื่อมองขึ้นไปให้เห็นภาพที่อาจมีบนหลังคาสูงนั้นได้ถนัดถนี่ แต่ทุกคนไม่ได้เห็นอะไรนอกจากรอยยวบ ๆ ค้งกล่าวแล้วกับเสียงสังกะสีที่ถูกเหยียบดังถนัดชัดเจน และ

แล้วเมื่อรอยเท้าเคลื่อนไปถึงคานหน้าโรงงานที่มีไฟนีออนเปิดอยู่ ทุกคนที่แหงนมองดูอยู่ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ก็ได้เห็นภาพที่น่าอัศจรรย์นัก คือได้เห็นภาพคนแต่งขาวทงตัวก้าวจากหลังคาโรงงานลงสู่พื้นร่างขาวๆ นนทงวูบลง และขณะเดียวกันนั้นแสงไฟที่หลอดนีออนก็มีตกลงเพราะร่างนั้นผ่านบังแสงสว่างเสียจากสายตาผู้ที่เฝ้าดูอยู่อย่างสนใจที่สุด เมื่อลงถึงพื้นแล้วก็ไม่เหลือร่องรอยอะไรไว้อีกเลย ทุกคนเห็นแต่ความว่างเปล่าเท่านั้น แต่ทุกคนก็เชื่อตาตัวเองว่ามีได้แซ่เขื่อนฝาดไปจนเห็นถึงเช่นนั้น ทุกคนมั่นใจตาตนเอง ว่าได้เห็นความน่าตื่นตะลึงอัศจรรย์ดังเล่าแล้วโดยตลอด

เมื่อคนในโรงงานเล่ากันถึงเรื่องน่าแปลกนี้ คนนอกก็เล่าว่าเคยได้เห็นเสมอ คนหนุ่มสาวหนุ่มสาวมักเดินวนเวียนอยู่ในบริเวณบ้านติดกันอันเป็นที่ตั้งโรงงานดังกล่าว จึงเล่าสืบกันว่าพระภูมิหรือเจ้าที่ในบ้านของติดกันแรงมาก คนเจ็บคนไข้หรือคนเคียดเคืองร้อนใจอะไร ๆ มักจะเข้ามาบนพระภูมิที่บ้านติดกัน และเมื่อสมปรารถนาแล้วมากหรือน้อยก็จะนำพวงมาลัยบ้างธูปธูปบ้างมาวางถวายทุกตาผู้คนบ้างเข้าไปแก้บนที่เขาเล่าทั้งหมดที่ติดกันเชื่อ เพราะติดกันรู้ว่าอำนาจบุญกุศลและคุณงามความดีทั้งหลายที่พวกเราในบ้านช่วยกันทำเสมอมา ไม่ว่างวันย่อมบันดาลให้เกิดอะไรที่ดังงามได้เสมอ แม้เหลือเชื่อเพียงใดก็อาจเกิดได้ด้วยอำนาจ บุญกุศลและคุณงามความดีดังกล่าวแล้ว

ท่านอาจารย์มน ภูริทัตตเถระ ผู้พระอรหันตองค์สำคัญทนพพานแล้วก็ตาม ท่านผู้ใดก็ตามที่ล่วงลับแล้ว ทมคุณงามความดีสูงส่งย่อมมีคุณธรรมดำรงอยู่แทนตัว และคุณธรรมนั้นเองที่จะคุ้มครองรักษาคนดีได้ทุกกาล ทุกสถาน.

เรื่องที่ ๕

เหตุเกิดที่เพชรบุรี

เมื่อเดือนก่อนนักศึกษาคณะหนึ่งจำนวนราว ๒๐ คนทั้งหญิงชาย เดินทางไปทัศนศึกษาที่จังหวัดเพชรบุรี ผู้ว่าราชการจังหวัดจัดเรือนรับรองให้พัก ลูกลานคนหนึ่งของตนก็ได้ร่วมไปในคณะนักศึกษานั้นด้วย มีเรื่องกลับมาเล่าที่ทำให้ดิฉันเห็นว่าควรได้รวบรวมไว้ในชุด 'วิญญาณยังอยู่' ของศรีสัปดาห์ เพราะเป็นเรื่องจริงอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณ

เด็กเล่าว่า ไปถูกผีหลอกกลับมา บางคนถึงกับร้องไห้ร้องไห้ เพราะความตกอกตกใจที่สุด ยิ่งคนที่ไม่เคยเชื่อไม่เคยกลัวผีสงฆ์ด้วยแล้วยิ่งร้องไห้ เพราะนึกไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ และทั้งๆที่ไม่เชื่อว่าผีมี แต่ทำไมพอพบเข้าจึงตกใจว่าพบผี ผีหลอก นึกแทบเข้าใจไม่ได้ทีเดียว

เมื่อพากันเที่ยวเตร่ดูโน่นดูนี่ตามสบาย และไปถึงเรือนพักนั้นแล้ว เรือนนั้นเก่าแก่ ทรุดทรองเป็นชั้นบน ซึ่งซ่อมแซมทาสีไว้ดูใหม่ แต่ถึงกระนั้นก็เชื่อว่าทำให้ไม่รู้สึกว่าเป็นบ้านเก่าแก่ เด็กยังรู้สึกกันได้ชัดๆ ว่าเก่ามากแล้ว หลานของตนบอกว่าพอก้าวเข้าไปรู้ทันที่ว่าเก่า น่ากลัว แต่ก็ได้แก้ความรู้สึกของตนตามความคุ้นเคยที่อบรมมาแต่เล็กแต่น้อยแม่ส่วนกุศล บอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทางผีสงฆ์เทวดาทั้งหลายในสถานทีนั้นทันที และบรรดาเด็กทั้งหลายที่ไปก็ทำสิ่งอันควรสรรเสริญอย่างหนึ่งคือได้จุดธูปบอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทางกันทุกคน ก่อนเข้านอนกันนั้น

ถึงเช่นนั้นเหตุการณ์ที่ทำให้ตกอกตกใจก็ยังเกิดขึ้นได้ คือเมื่อทุกคนเข้าอยู่ในห้องเพื่อเตรียมพักผ่อนหมดแล้ว เด็กผู้ชายพักรวมกันห้องหนึ่ง เด็กผู้หญิงอีกห้องหนึ่ง ห้องของเด็กหญิงผู้หญิงอยู่เยื้องกับห้องของเด็กผู้ชาย มีประตูมุ้งลวดและในห้องมีเตียงก่อนข้างใหญ่สองเตียง นอนได้เตียงละ ๕ คน ก่อนที่จะเข้านอนกัน เด็กผู้หญิงหนึ่งเกิดอยากจะรับประทานน้ำซึ่งไม่มีในห้องต้องออกมาเอานอกห้องชั้นล่าง จึงได้เปิดประตูออกไป ตั้งใจว่าจะเรียกเด็กผู้ชายให้ช่วยลงไปเอาให้ ขณะที่เปิดประตูออกไปนั้น เห็นว่าข้างหลังประตูมีหน้าคนโผล่ยื่นออกมา เห็นถนัดชัดเจนว่าเป็นหน้าคน แต่ก็ไม่สว่างพอจะจำได้ว่าหน้าใคร คิดเอาว่าคงเป็นเพื่อนเด็กผู้ชายจากอีกห้องหนึ่งมาแอบคอยหลอกเป็นผีให้ตกใจเล่นเวลาเด็กผู้หญิงเปิดประตูออกมา เพราะคิดเช่นนั้นจึงได้ผลักประตูออกไปดูเต็มที่ แต่กลับปรากฏว่าไม่มีใครอยู่หลังประตูเลย ทำให้ตกใจหันกลับเข้าไปในห้องทันที เพื่อนฝูงเห็นกลับเข้ามาเร็วนักก็ถามไถ่ว่าได้ใครไปหาน้ำให้แล้วหรือ คนที่ถูกผีหลอกมาใหม่ ๆ ก็ไม่กอบ แต่อีกเคี้ยวก็ร้องไห้เสียงใหญ่ บอกว่าถูกผีหลอก คราวนี้ก็เกิดเรื่อง อลหม่านกันเป็นการใหญ่ ลอนนึกภาพเด็กหญิงวัยรุ่นถึงสิบคน ถูกผีหลอกมาสกๆ ร้อนๆ ในสถานที่ที่หน้ากลัว และก็ไม่มีความเห็นกันว่าในห้องผีๆ ไปอยู่อีกห้องหนึ่ง ใกล้กับห้องเด็กผู้ชาย ซึ่งถูกเรียกออกมารับรู้เหตุการณ์น่าตกอกตกใจด้วยกันหมด

การอพยพทำกันอย่างรีบร้อน โดยอพยพกันไปก็แต่ตัวและเครื่อง
 ใช้ในการนอนเท่าที่จำเป็นจริง ๆ กระเป๋าเสื้อผ้าคงทิ้งไว้ในห้องเดิม
 และแม้จะอพยพออกจากห้องเก่าไปอยู่ใกล้กันกับพวกเด็กผู้ชายที่กล้า
 หาญกว่าแล้ว เด็กทุกคนก็ยังสามัคคีกันไม่กล้านอน ตกกลางเข้าไปรวม
 นิ่งเล่นไฟเรียกชื่ออยู่ในห้องเดียวกันหมด และเด็กก๊อเด็ก เมื่อได้
 เล่นสนุกไม่นานก็ลมผ่สาบหมดสิ้น สนุกครึกครื้นกันเป็นการใหญ่ ชนิด
 ยิ่งเล่นเสียงยิ่งดัง เพราะไม่มีใครจะต้องเกรงใจ เรือนทั้งหลังไม่มี
 ใครอื่นนอกจากเด็กคณะนี้เท่านั้น แต่ขณะที่กำลังออกรสเต็มทีทุกคน
 ก็ต้องเงยบกริบเพราะมีเสียงจุกปากห้ามดังซนที่ประตู เป็นเสียงกนซัด ๆ
 ไม่ใช่เสียงจิ้งจกตุ๊กแก ทุกคนมองตากัน แล้วเสียงนั้นก็ย้ายที่จาก
 ประตูไปตั้งที่หน้าต่าง แล้วก็ดังรบกวนรอบห้อง เหมือนคนหลายคนมา
 จุกปากพร้อมกันหมด จนเด็ก ๆ เงยเสียง ไม่กล้าเล่นอีกก็ก้อไปเสียง
 นนจิ่งเงยบ เด็ก ๆ ค่อยกันท้อเบา ๆ อย่างชนิดที่คิดจะไม่หลับไม่นอน
 เพราะกลัวกันไม่น้อย แต่เมื่อมองวงหน้าก็เข้าก็ต้องนอน โดยเด็กผู้ชาย
 แยกไปห้องของตน เด็กผู้หญิงซนเตียง เตียงละ ๕ คน

ก่อนที่จะหลับกันคืนนั้น เด็กผู้หญิงเล่าว่าเตียงสนเต็มแรงอยู่
 นานเหมือนถูกคนมีแรงช่วยกันสั่น เด็ก ๆ นอนกันตัวแข็ง ไม่มีเสียง
 ออกจากปากใครเลย ความกลัวเป็นอย่างไรก็ฉันท้ใจ เพราะตัวเอง
 ก็เป็นยอดคนกล้าผีเหมือนกัน แขนขามือไม้กระดูกกระดูกไม่ได้เลย มี
 ความรู้สึกว่านอนนิ่งแข็งปลอตกัยกว่ากระดูกแม้แต่นิดเดียว เด็กเหล่า
 นี้หนักงเช่นเดียวกับที่ฉันท้ใจเป็น และกงนอนแข็งเหงื่อท่วมตัวจน
 หลับไปเมื่อไหร่ไม่รู้แน่ ๆ

ในตอนเช้า ยังไม่ทันสว่างก็ตื่นนอนรีบกับเพื่อนที่นอนติดกันซัด
 ริมเตียงก็ตื่นออกไปจากห้องนั้น เพื่อเตรียมเสื้อผ้าที่ยังคงอยู่อีกห้อง
 หนึ่ง บริเวณเตียงที่เด็กทั้งสองนอนจึงว่าง เด็กที่นอนถัดเข้าไปเกิด
 ร้องไห้โฮขึ้น ปรากฏว่าตกใจเหลือเกิน เพราะเมื่อเพื่อนกันลุกไปก็รู้
 แต่ตัวเองไม่อยากจะลุกจึงนอนต่อ แต่แล้วก็รู้สึกว่ามีคนมานอนข้าง ๆ
 คิดว่าเป็นเพื่อน จึงลองขยักขยิกเท้าไปสัมผัสดู ว่าอยู่ใกล้หรือไกลกัน
 เพียงไหน แต่ก็สัมผัสอะไรทางนั้น ทึนทว่างเปล่า และยังไม่ทันจะ
 คิดอะไรก็ได้ยินเสียงคนกระซิบเบา ๆ อยู่ข้างหู บอกว่า “อย่าปลุก
 เลย ไม่ทันหรอก ฉันทายแล้ว” เป็นเสียงคนพูดดี ๆ แต่ห้ามมีคนไม่
 เด็กตกใจจนร้องไห้โฮอย่างว่า เพราะแน่ใจในหูของตนว่ามีได้พิน
 เพื่อนเลย

เมื่อเรื่องนี้รู้ถึงผู้ใหญ่ ได้มีการค้นคว้าว่าเป็นอะไรกันแน่ ผล
 จากการดูทางในหรือเข้าทรงก็ค้นก็ไม่แน่ใจนักมีดังนี้ วิญญาณของ
 ภริยาอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดคนหนึ่ง ซึ่งถึงแก่กรรมที่เรือนนั้นยัง
 หวงแหนสถานที่อยู่มาก ไม่ยอมไปไหน คงวนเวียนอยู่ที่บ้านนั่นเอง
 คิดนั้นอาจจะใจร้ายไปหน่อยที่บอกกับเด็กที่มาแล้วว่า เด็กสมัยใหม่
 ถูกผีหลอกไม่เลวหรอก ก็เหมือนกัน เพราะจะได้เชื่อว่าผีมี จะได้ไม่
 เถียงคอบเป็นเอ็นเหมือนคนบางคนว่า ยังไงๆ ผีก็ไม่มี เกี่ยวกับเรื่อง
 ความเชื่อเรื่องผีมีหรือไม่มี คิดนั้นเคยลองนึกหาเหตุผลกับเพื่อน ๆ
 ว่าทำไมคนรุ่นคิดนั้นจึงเชื่อกันแทบทั้งหมดที่ว่าผีมี ทำไมรุ่นนี้จึงไม่เชื่อกัน
 เสียเลย แล้วก็นึกหาเหตุผลได้ว่า น่าจะเป็นเพราะคนรุ่นคิดนั้นมีผู้หลักผู้
 โหญ่ชอบเล่าเรื่องผีให้ฟังแต่หัวเท้ากำบน กลัวผีล่อตรองมาแต่ไหน
 แต่ไร ความเชื่อในเรื่องผีเกิดมาแต่สมัยกลัวผีนั่นเอง

เราน่าจะฟันฟันโยบบายทำให้คนเชื่อว่าผมเทวดามี ด้วยการ
เล่าเรื่องผิดพลาดลูกหลานให้กลัวเสียแต่เล็กทำอะไรที่ โทษนั้นจะได้
ไม่เอาหัวชนฝาเถียงโดยไม่จำเป็นว่าไม่มี ให้เป็นที่สลดใจเปล่าๆ.

เรื่องที่ ๑๐

สกุลนี้เป็นที่รัก

เรื่องบางเรื่องของวิญญานเป็นเรื่องที่แทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ คือวิญญานหรือพวกมันเสียให้ฟังเข้าใจชัด ๆ ง่าย ๆ ว่ามันนั้น บาง
ทีก็สามารถมาแสดงตนเป็นรูปเป็นร่างเหมือนผู้เหมือนคนเราที่ๆนี้เอง
พูดจาปราศรัยได้เหมือนคนเรานี่เอง และบางครั้งก็สามารถทำร้าย
ร่างกายคนเรานี้ได้เหมือนเป็นคนเช่นเดียวกับกับเราที่แหละ ยิ่งกว่า
นั้นบางทีผกยกพวกมากันเป็นจำนวนมาก ให้เห็นได้ทีเดียวมาก ๆ
อย่างนั้นแหละ และก็มิใช่จะไปมาอย่างวูบวาบประเดี๋ยวประด๋าว
แต่ไปมาเหมือนกับเราที่แหละ พูดจากันจนรู้เรื่องรูราวได้เหมือนคน
แล้วจึงจะกลับไปสู่ภพภูมิของเขา ไม่ให้เราได้เห็น สุกภาพบุรุษผู้หนึ่ง
มีความเข้าใจในเรื่องความสามารถของผ้อย่างซาบซึ้ง จนกระทั่ง
วันหนึ่งได้ไปเห็นคนรู้จักกันคนหนึ่งซึ่งไม่ได้พบหน้ากันนานปีแล้ว
ทันทีที่เห็นสุภาพบุรุษผู้นั้นเกิดความไม่แน่ใจว่านั่นเป็นตัวจริงของเขา
หรือเป็นวิญญานของเขา จึงเพียงแต่ดูเขาห่าง ๆ ไม่เข้าไปทักทาย
ฐานคนรู้จักกันดี และหลังจากนั้น ด้วยความรอบคอบ สุกภาพบุรุษ
ผู้นั้นได้ไป ณ ที่ทำงานของชายคนนั้น ถามคนร่วมงานของเขาว่า
เขายังทำงานที่นั่นหรือเปล่า ก็ได้รับคำตอบว่ายังทำอยู่ จึงหาย

สงสัยว่าที่เห็นนั้นจะเป็นคนหรือเป็นผีปะปนมากับคนกันแน่ ความ
 กิตเช่นนกตเหมือนกัน ทำให้สนุกก็ คือทำให้เมื่อเวลาเดินสวนกันไป
 สวนกันมากับบรรดาคนรู้จักทั้งหลาย ได้สะดุ้งนึก ๆ คว้า นึก
 หรือผีกันแน่หนอ

แต่แน่ละ ถึงอย่างไรส่วนมากเมื่อเป็นผีก็มักมีอะไรให้เข้าใจได้
 ไม่ยากเย็นนักว่าเป็นผี เมื่อสืบกว่าขึ้นมาแล้วผู้ใหญ่ของดิฉัน ท่านสิ้น
 อายุท่านมากแล้ว กว่า ๗๐ เป็นที่เชื่อกันว่าบรรดาคนแก่ทั้งหลาย
 ตายแล้วมักติดบ้าน เพราะอยู่มาจนเคยชิน สำหรับรายผู้ใหญ่ของ
 ดิฉันนี่ก็อาจจะเป็นได้ หรืออาจจะไม่ใช่ เพราะเมื่อเหตุการณ์เกิด
 ขึ้นท่านเพิ่งสิ้นไปได้ ๕-๖ วันเท่านั้น ยังไม่ทันได้ทำบุญ ๗ วัน ท่าน
 อาจจะยังไม่ทันรู้ตัวจึงยังไม่ทันจากบ้านไป หลานเล็ก ๆ อายุ ๓-๔
 ขวบคนหนึ่งเป็นผู้เห็นท่านในตอนเช้ามืด เมื่อแกปะปะออกจากห้อง
 ของแกไปที่ห้องรับแขก แกเล่าว่าได้เห็นคุณปู่อยู่ในห้องรับแขก แล้ว
 แกก็นั่งทำท่าทำทางให้ดู ซึ่งก็เป็นแบบการนั่งของคุณปู่เมื่อท่านยังมี
 ชีวิตอยู่จริง แต่แล้วท่านก็หายไป โดยที่เด็กไม่ได้ยื่นดูให้เห็น เพียง
 แก่เมื่อเห็นแกยืนดูอยู่กรูหนึ่งไม่กล้าเข้าไปหาเหมือนเมื่อท่านมีชีวิตอยู่
 เพราะแกก็เข้าใจเหมือนกันว่าท่านสิ้นแล้ว แต่แกไม่เข้าใจว่าผีเป็น
 อย่างไรเท่านั้น ไม่อย่างนั้นแกก็คงจะกลัวอย่างยิ่ง เพราะความไม่
 เคยงสาแกจึงไม่ได้สนใจว่าร่างที่แกเห็น นั้น จะหายไปได้อย่างไรและ
 เมื่อไร

เมื่อไม่กี่วันมานี้ ดิฉันได้รับฟังเรื่องคล้าย ๆ กันนี้อีกเรื่องหนึ่ง
 คือระหว่างโรงเรียนบีศภาคใหญ่ เพื่อนของดิฉันไปพักผ่อนอยู่ต่าง

จังหวัดกับสามีและลูกชายคนเดียว ทั้งบ้านปิดไว้ให้คนเก่าแก่คนหนึ่ง
 เผื่ออยู่เรือนหลังเล็ก ระหว่างนั้นมัญจาค้างจากหัวเมืองมาเยี่ยม เมื่อ
 ไม่พบก็เลยพักค้างอยู่ชั่วคราว ๒-๓ คืนแล้วจึงกลับ แต่เมื่อบรรดา
 พวกเจ้าของบ้านกลับมา ได้พบญาติผู้นั้น ญาติผู้นั้นก็เลยเล่าให้ฟัง
 ถึงเรื่องที่แม่แตกฉนซึ่งเป็น คนนอกวงกยั้งพลอยชนลูกเกรี้ยวกราวไป
 ด้วย

เรื่องมีว่า คืนหนึ่ง หมามาเฝ้ามากจนกระทั่งญาติผู้นั้นต้องตื่นขึ้น
 ลุกออกจากมุ้งเปิดประตูเข้าไปดูในห้องนอนของเจ้าของบ้านซึ่งมีประตู
 ติดต่อกับห้องที่ญาติผู้นั้นนอน เพราะเป็นห่วงว่าขโมยอาจจะขึ้น

ห้องนั้นไม่กว้างเท่าไรนัก พอที่เมื่อมองไปปรากฏเดี่ยวก็จะเห็นได้
 ทั่วอย่างชัดเจน ดังนั้นภาพที่ปรากฏแก่สายตาเมื่อญาติผู้นั้นมองเข้าไป
 ไปจึงชัดเจนอย่างยิ่งด้วย เป็นภาพที่ผู้เล่าเล่าอย่างอัศจรรย์ใจ และ
 มั่นใจว่าบ้านนั้นไม่ต้องกลัวขโมย มีผู้คุ้มครองรักษาอยู่แน่นอน

“คุณลุงท่านหนึ่งอยู่บนหวนอนเตียง” ญาติผู้นั้นเล่าเช่นนั้น “พอ
 เปิดประตูเข้าไปเท่านั้นก็เห็นชัดเจนทีเดียว ท่านยังยมด้วยเลย” และ
 รายงานว่าเช่นเดียวกับรายเด็กที่เล่าแล้วข้างต้นคือไม่ทราบว่าจะหายไปอย่างไร
 เพราะได้ออกจากห้องเสียก่อน คนฟังเล่าตื่นตื่นไปตามกัน ดูจะตื่น
 เตือนกว่าคนเห็นมากมายด้วยซ้ำ คนเห็นเล่าว่าเมื่อเห็นก็ตกใจเหมือน
 กัน กลัวเพราะรู้ว่าท่านสิ้นไปสิบกว่าปีแล้ว และก็ไม่ใช่ที่ท่านจะ
 เคยอยู่บ้านนั้น ท่านอยู่บ้านของท่าน สิ้นที่บ้านของท่าน บ้านนี้
 เป็นบ้านของ หลาน ชาย คนหนึ่ง ของท่าน ที่ท่านไม่เคยมาอยู่ด้วยเลย

ญาติผู้หนึ่งเล่าต่อไปอีกว่า เมื่อเกิดความกลัวเช่นนั้น พอจะบังคับได้ เพราะอายุก็มากพอสมควรแล้ว ไม่ใช่เด็ก เมื่อบังคับใจได้แล้วก็เลย ได้นึกพูดกับท่านว่า “คุณลุงมาช่วยดูบ้านให้เขาหรือคะ อีฉันก็มา ค้างเฝ้าบ้านให้เขาเหมือนกัน” พูดแล้วก็กลับออกจากห้องไปที่อีกห้อง หนึ่งซึ่งมีรูปของท่านผู้หนึ่งใส่กรอบแขวนอยู่ เพื่อจะดูให้แน่แก่ตาและ แก่ใจว่าเป็นท่านคนเดียวกันนั้นใช่หรือไม่ เพราะผู้เห็นไม่คุ้นเคยกับ ท่านนัก เพียงแต่รู้ว่าเป็นท่านเท่านั้น

“เหมือนยังกับโชค ยิ่งยิ่งงั้นที่เดียว” ญาติผู้หนึ่งเล่าต่อ “คน เดียวกันนั้นแหละ ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนเลย นงยมเสียด้วย ทนไม่ต้อง กลัวแล้ว ไม่มีขโมยขโจรทำอะไรได้แล้ว คุณลุงท่านมากอย่คุ้มกันให้ แล้ว”

เมื่อได้ฟังเรื่องนี้ ก็ฉันถามว่าหลานชายของท่านซึ่งเป็นเจ้าของ บ้านนี้เคยได้อะไรอันเป็นของรักมากๆ ของท่านผู้ตายนั้นมาหรือ ท่าน จึงได้มาอยู่ด้วยเช่นนี้ เพราะเท่าที่ทราบเมื่อรักหรือเมื่อหวังสิ่งใดมากๆ พอคับจิตวิญญาณก็จะอยู่กับผู้หนึ่งหรือสิ่งหนึ่ง อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลา หนึ่ง อย่างมากก็นานแสนนานแทบไม่ยอมไปผูกไปเกิดที่เดียว คำ ตอบที่ฉันได้รับหลังจากผู้ได้รับคำถามหนึ่งคิดแล้ว ก็คือ “มีหนังสือ ทรศกาลที่ ๖ พระราชทานนามสกุลให้” คำตอบนั้นน่าสงสัยจึงได้ซัก ถามกันต่อไปจนได้เรื่องพอสมควร อย่างน้อยก็พอสมควรจะทำให้ เข้าใจได้

คือว่าท่านผู้หนึ่งท่านเป็นพระยา ต่อมาในสมัยหนึ่งซึ่งมีการเลิก ยศฐานันบรรดาศักดิ์กัน ท่านก็ต้องเลิกไปตามสมัยด้วย โศกกลายเป็น

นายอะไรคนหนึ่งไป และมีช้อบรรดาศักดิ์เป็นนามสกุล สำหรับนาม
 สกุลพระราชทานที่ ใช้อยู่ก่อนเป็นอันละทิ้งกันไปเฉย ๆ ลูกหลานพา
 กันใช้ช้อบรรดาศักดิ์เป็นนามสกุลหมด ไม่มีใครทราบถึงความรู้สึก
 ของบรรดาผู้มยศฐานบรรดาศักดิ์ทั้งหลายว่ามีความสะเทือนใจมากมาย
 เพียงไรในสิ่งที่ต้องได้รับครั้นนั้น แต่สำหรับท่านเจ้าคุณในเรื่องที่กำลัง
 กล่าวถึงนี้ รู้ได้ว่าท่านสะเทือนใจเป็นอันมาก ท่านได้เรียกหลานชาย
 ผู้เป็นเจ้าของบ้านในเรื่องนี้ไปบอกเล่าความจริงใจให้ทราบว่าสกุลพระ-
 ราชทานที่ท่านใช้อยู่เดิมนั้นเป็นสกุลที่แสดงความรุ่งเรืองสูงส่งของท่าน
 เพราะท่านเป็นพระยาเมื่อใช้นามสกุลนั้น แต่นามสกุลใหม่จากบรรดา
 ศักดิ์ของท่านนั้นเป็นนามสกุลที่แสดงความต่ำต้อยถอยยศ เพราะท่าน
 เป็นเพียงนายอะไรคนหนึ่งเท่านั้น “พระเจ้าอยู่หัวทรงแต่งตั้งให้ฉัน
 เป็นพระยา แต่เขามาถอดฉันให้เป็นนาย ก็ต้องเรียกว่าฉันต่ำต้อย
 ถอยยศ หมดความรุ่งเรือง” คำอธิบายของท่านแสดงออกถึงความ
 กระทบทกระเทือนในจิตใจเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นหากหลานคนนั้นของท่าน
 จะใช้นามสกุลพระราชทานสืบไปท่านจะมอบหนังสือพระราชทานนาม
 สกุลให้ เพราะคนอื่นก็ไม่มี ใครใช้นามสกุลเดิมของท่านแล้ว พา
 กันใช้นามบรรดาศักดิ์กันไปหมดแล้ว หลานชายคนนั้นก็ตกลงรับใช้
 นามสกุลนั้นของท่านต่อไปทันที และก็ได้รับมอบหนังสือแต่งตั้ง
 นามสกุลของท่านมาเก็บไว้ด้วย

“ท่านรักของท่านมาก” ผู้เล่าบอกกับดิฉันเช่นนั้น “ก็ไม่เห็นท่าน
 รักอะไรเท่า มีสิ่งนี้เท่านั้นที่ท่านรักมากและมอบให้มารักษาไว้”

เป็นไปได้โดยไม่มื่ออะไรควรสงสัยว่าท่านต้องรักของท่านแน่ นาม
 สกุนพระราชทานนั้น และท่านคงจะดีใจมิใช่น้อยที่สามารถหาผู้สืบ
 สกุนนั้นของท่านต่อได้ ก็คงจะด้วยเหตุนี้แหละ ใจที่ผูกพันจึงนำท่าน
 มาอยู่ในบ้านที่เจ้าของบ้านใช้นามสกุนพระราชทานนั้นของท่าน แม้จะ
 สิ้นบุญไปนานปีนักแล้ว

เรื่องของใจที่ผูกพันยึดมั่นเป็นเหตุสำคัญเหตุหนึ่งที่เคยจะ
 นำไปเกิดเป็นอะไรต่อมื่ออะไรตามแรง ใจที่ผูกพันไปถึง ท่านจึง
 สอนให้หนักถึงพระไว้ให้เสมอแม่ในเวลาขังดี ๆ อยู่ จะได้นักข
 ใต้เองโดยอัตโนมัติเมื่อถึงเวลาจะแตกดับละโลกนี้ไป โลกหน้า
 จะได้สวยงาม.

เรื่องที่ ๑๑

คุณย่ามาจากเมืองจีน

ดิฉันเป็นคนชอบฟังเรื่องผีมาก จนเป็นที่รู้กัน ใครที่มีเรื่องผี
 จึงมักจะอดเล่าให้ดิฉันฟังไม่ได้ และใคร ๆ ที่เล่าก็มักจะบอกด้วยว่า
 ให้ ดิฉันเขียนไปรวมไว้ในชุด 'วิญญาณยังอยู่' ของศรีสัปดาห์ ซึ่ง
 ดิฉันก็ไม่เคยขกสักครั้ง ยินดีที่จะได้ทำเช่นนั้นเป็นที่สุด เหตุผล
 ประการ สำคัญก็ เพราะ ดิฉันไม่ ยาก ให้ ใคร สัก คน เดียว ที่ เป็น พุทธ
 ศาสนิกไม่เชื่อว่าวิญญาณมีผีสังเทวดามี ดิฉันอยากให้ทุกคนเชื่อว่าม
 ีอย่างไรก็ตาม ดิฉัน ก็ ทราบ ว่าการ เชื่อ หรือไม่เชื่อไม่ ทำให้ ความ จริง
 เปลี่ยนแปลงไป คือใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ วิญญาณก็มี ผีสังเทวดา
 ก็มี เช่นเดียวกับที่ใครจะเชื่อว่าทำดี ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หรือจะไม่
 เชื่อก็ตาม ถ้าทำดีก็จะต้องได้ดี ทำชั่วมักจะต้องได้ชั่ว ด้วยกันทุกคน

ผลของกรรมไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความไม่เชื่อ ความเชื่อความไม่เชื่อเป็นแค่เครื่องจะนำไปทำกรรมดีหรือไม่ทำ หรือจะทำกรรมชั่วหรือไม่ทำเท่านั้น คือถ้าเชื่อว่าทำดีได้ก็จะได้ทำกรรมดี เชื่อว่าทำชั่วได้ชั่วก็จะไม่ทำกรรมชั่ว ผลที่ได้รับก็จะเป็นผลดี ไม่เป็นผลชั่ว ความเชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องกรรมสำคัญอยู่ที่จุดนี้ ส่วนความเชื่อเรื่องผีมีเทวดามีกัมความสำคัญอย่างยิ่งอยู่ที่อีกจุดหนึ่ง ดิฉันเคยได้ฟังผู้หลักผู้ใหญ่ที่ท่านรู้จักใกล้ชิดที่ท่านอาจารย์มนต์ท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านอาจารย์มนต์ท่านเคยสอนพวกพระลูกศิษย์ลูกหาของท่านเวลาอยู่ตาม บ้าตามเขาว่าให้ทำสมาธิตรงนั้นได้ แค่อ่าทำตรงนั้นเพราะมีเทพท่านอยู่ อะไรท่านเองนี้ ถ้าไปทำสกปรกในที่ของเทพท่านเข้าก็จะเกิดผลร้ายจากการไม่มีการวะ แล้วก็อีกเรื่องหนึ่ง ดิฉันได้ยินผู้ใหญ่ท่านเล่ามานานแล้วไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรนักว่าจะมีอะไรผิดพลาดไปบ้าง แต่จากความได้เลาๆ ว่า ในสมัยพุทธกาล ตั้งแต่ยังไม่ทรงบัญญัติพระวินัยห้ามพระตัดต้นไม้ พระรูปหนึ่งไปตัดกิ่งไม้ รุกขเทพประจำต้นไม้ขึ้นมาเฝ้าพระพุทธเจ้า กราบทูลฟ้องว่า ตนประจำอยู่ที่ต้นไม้กับครอบครัว พระไปตัดกิ่งไม้ถูกแขนลูกของรุกขเทพขาด รุกขเทพโกรธเคืองมาก จะฆ่าพระเสียก็ได้ แต่ไม่ฆ่า เพียงแต่นำความมากราบทูลพระพุทธองค์ให้ทรงทราบเท่านั้น พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญรุกขเทพว่าทำถูกที่ไม่ทำอันตรายพระ เพราะจะเป็นการก่อเวรก่อกรรมกันต่อไป ไม่เกิดประโยชน์อย่างใด แล้วก็ทรงขอให้รุกขเทพย้ายไปอยู่ไม้ต้นอื่นที่สบายกว่าตนที่ถูกตัดกิ่งกันไปแล้วนั้น นักแสดงว่าผีมีเทวดามี แต่สำหรับผู่จะคงคือเถียงว่าไม่มีก็ยอมเถียงไปได้ ว่าเป็นเรื่องแต่งขึ้น ไม่มีมูล

ความจริง ก็เป็นเรื่องของความคิดของแต่ละคน อย่างไรก็ตามความคิดเห็นนั้นแหละเป็นความสำคัญยิ่งนัก เพราะจะนำไปเกิดการกระทำคือกรรมได้ต่าง ๆ ทั้งผิดทั้งถูก ทั้งดีทั้งชั่ว จึงควรใคร่ครวญพิจารณาความคิดเห็นของตนให้ดีที่สุดเสมอ

เขียนมาได้ยืดยาวเพียงนี้ โดยยังไม่ได้เกี่ยวกับคุณ ย่า ที่ว่ามาจากเมืองจีนเลย ทั้งนี้ก็เพราะอย่างว่าไว้แล้ว ก็ฉันอยากให้เชื่อกันให้หมดเลยว่าคุณแม่ตาม เรื่องคุณย่ามาจากเมืองจีนที่เพื่อนชายคนหนึ่งเล่าให้ฟังก็เป็นเรื่องที่ยืนยันความจริงว่าคุณแม่ตามมี และเป็นเรื่องจริงที่ผู้เล่าซึ่งเป็นสุภาพบุรุษ ที่เชื่อถือได้เพราะมัน อยู่ในศีลในธรรมสมาสมาเสมอมาตลอดอายุเป็นผู้ประสบด้วยตนเอง เพียงแต่ว่าเป็นเรื่องที่ไม่ทันสมัยนัก เพราะเกิดขึ้นกว่าสามสิบปีมาแล้ว ก็เมื่อผู้เล่าเพิ่งจะมีอายุประมาณ ๑๐ ขวบ

บิดาของผู้เล่าเป็นจีน เมื่อบิดาเข้ามาอยู่เมืองไทย มารดาของบิดาก็คุณย่าของผู้เล่าคงอยู่เมืองจีน มิได้เข้ามาเมืองไทยกับลูกชายด้วย เมื่อลูกชายมาแต่งงานกับหญิงไทย มีลูกชายด้วยกันคนเดียว คุณย่าก็มี ได้เคยเห็นหน้าหลาน หลานก็ไม่เคยรู้จักหน้าตาคุณย่า

“วันหนึ่ง พ่อผมเข้านอนกลางคืน ยังไม่ทันหลับ ก็มีผู้หญิงจีนคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ขาว มีไฟเม้มใหญ่ที่หน้า แต่งตัวแบบจีน รุ่มร่าม เป็ดมุ้งเข้าไปหาผม” สุภาพบุรุษผู้นั้นเล่าให้ฉันฟังเช่นนั้น

“บอกกับผมว่าเป็นย่าของผม ผมก็ไม่ได้สงสัยอะไร บอกว่าเป็นย่าผมก็รับรู้ว่า เป็นย่า ชวนผมคุยผมก็คุยด้วย แต่ผมจำไม่ได้แล้วว่าคุยอะไรกันบ้าง เพราะมันนานเหลือเกินแล้ว”

บิดาของผู้เล้าอยู่อยุธยา ส่วนตัวผู้เล้าอยู่กรุงเทพ ฯ เคื่อนหนึ่ง
 จะได้ไปบ้านอยุธยาสักครั้งหนึ่ง ดังนั้นเมื่อไปอยุธยาครั้งนั้น สุภาพ
 บุรุษผู้นั้นก็ได้เล้าให้บิดาฟังถึงหญิงจีนรูปร่างใหญ่ ที่เข้าไปคุยด้วยในมุ้ง
 คือนั้น พอบิดาซักว่าหญิงจีนรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรและได้รับคำ
 ตอบเท่านั้น บิดาก็ร้องไห้โฮออกมาทันที บอกว่าคุณย่าของผู้เล้ามี
 รูปร่างหน้าตาเช่นนั้นจริง นี่แสดงว่าคุณย่าเสียชีวิตแล้วแน่นอนจึง
 ได้มาหาหลานได้ถึงเมืองไทย และต่อมาก็มีข่าวส่งมาถึงจริง ๆ ว่าคุณ
 ย่าสิ้นชีวิตแล้ว เช่นนี้จะไม่ให้เชื่อว่าวิญญาณผีเส่งเทวดาตามที่ย่อม
 เป็นไปไม่ได้สำหรับผู้เคยประสบมาแล้วด้วยตนเอง

ลงว่าคนมากมายยืนยันว่าเคย ประสบ กับเหตุการณ์ ทช ชดว่า
 วิญญาณผี แล้วคนที่ไม่เคยพบเห็นจะยืนยันว่าไม่มีเอาคอ ๆ ก็ออก
 จะขาดเหตุผลและขาดมรรยาทมากพอ ดู เพราะก็เท่ากับชหน้าว่า
 คนที่เขาเคยเห็นมาจริง ๆ ว่าพูดไม่จริงเท่านั้น ใคร ๆ ย่อมทราบว่า
 ก็ไม่น่าทำเช่นนั้นเท่าไรนัก.

เรื่องที่ ๑๒

ทรงเจ้าเข้าผีมีที่จริง

เมื่อต้นปี ๒๕๑๔ ที่เพิ่งจะผ่านไปไม่นานนั้นนักคิดนักกับพรรคพวก
 มีธุระไปที่กุฎิท่านเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหารในบ่ายวันหนึ่ง เมื่อไป
 ถึงพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณท่านกำลังรับแขกอยู่ก่อนแล้ว เมื่อ
 เข้าไปคิดนั้นจึงเห็นว่าแขกของท่านเป็นหญิงชายชาวบ้านหลายคน และ
 คนหนึ่งเป็นเด็กอายุไม่ถึงขวบ แต่อ้วนท้วนใหญ่โต แลดูแข็งแรง

เด็กคนนั่นเองที่เป็นต้นเหตุให้ดิฉันได้ กำลังมา เขียนเรื่องนี้ อยู่เพื่อรวบรวมไว้ในชุด 'วิญญานยังอยู่' ของศรีสัปดาห์

เมื่อดิฉันเข้าไปถึงนั้น ท่านเจ้าคุณท่านกำลังใช้สายสิญจน์ผูกคอเด็กอ้วนใหญ่คนนั้นอยู่และมีเหรียญเล็ก ๆ คล้องอยู่กับสายสิญจน์ด้วย ดิฉันไม่ทราบว่าเป็นเหรียญอะไร แต่ก็คาดเอาว่าคงเป็นเหรียญหลวง พ่อพระไพรีนาคอันลือเลื่องในความศักดิ์สิทธิ์อศจรรย์เกือบ จะไม่แพ้เหรียญอะไรที่ศักดิ์สิทธิ์อศจรรย์ทั้งหลายอันเลย ก่อนหน้านั้นดิฉันเคยได้ยินผู้กราบเรียนถวายท่านเจ้าคุณเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหารองค์นี้มาแล้ว ว่าลูกเล็กของเขานั่นเวลามีเหรียญหลวง พ่อ พระไพรีนาค ห้อยคออยู่เลี้ยงง่าย ไม่อ้วนไม่กวนเลย แต่เขาก็ไม่นึกว่าเป็นความ อัจฉรรย์ของหลวง พ่อพระไพรีนาคท่าน จนกระทั่งวันหนึ่งลูกเล็ก ของเขาคณนั้นที่ไม่เคยร้องเคยกวนเช่นเด็กทั้งหลายมาก่อน เกิดร้อง ลั่นบ้านลั่นช่องโศกที่หาสาเหตุไม่ได้ และเมื่อสังเกตเหตุผลกันจริง ๆ เข้าจึงได้พบว่า เหรียญพระไพรีนาคที่เด็กห้อยคออยู่ขาดหลุดหายไป และเมื่อหากันจนพบนำกลับมาสวมไว้ที่คอเด็กอีก เด็กก็กลับ เป็นเด็กไม่อ้วนไม่กวนอีกต่อไป

แม่พ่อของเด็กอ้วนที่ท่านเจ้าคุณท่านผูกสายสิญจน์ให้แล้วว่า เด็ก อ้วนใหญ่ก็จริงแต่เจ็บไข้อยู่เสมอ และหมอรักษาเด็กประจำมาแต่เกิด จนจะครบขวบก็เป็นหมอพิเศษจริง ๆ คือเป็นหมอเข้าทรง แม่ของ เด็กบอกว่าเจ้าพ่อหลักเมืองที่จังหวัดกาญจนบุรีท่านทรงชาวบ้านคน หนึ่งอยู่เป็นประจำ คนเจ็บคนไข้ไปหาให้ท่านรักษาไม่ขาด เด็กอ้วน คุณนี่ก็เป็นคนไข้คนหนึ่งของเจ้าพ่อหลักเมืองกาญจนบุรีเหมือนกัน

เมื่อครั้งหลังสุด เด็กไม่ค่อยสบายอีก แม่พ่อก็พาไปหาเจ้าพ่ออีก คราวนี้เจ้าพ่อแนะนำว่า ให้พาเด็กไปที่วัดบวร ๆ ถวายให้เป็นลูกหลวง พ่อในโบสถ์เสีย แล้วก็ให้พาไปถวายหลวงพ่อเล็กสมภารเสียด้วยจะได้เลี้ยงง่ายสบายดีต่อไป ด้วยเหตุนี้แม่พ่อบุยาตายายของเด็ก หลายต่อหลายคนจึงพากันหอบหิ้วเด็กอ้วนคนนั้นบุกบันไปตั้งวัดบวรฯ ตามเขาจนรู้ว่าหลวงพ่อเล็กสมภารท่านอยู่ตรงไหน แล้วก็พากันไปนั่งรอท่านอยู่แน่นหน้ากุฏิ เพราะระหว่างนั้นท่านไม่ได้อยู่ที่กุฏิแต่ไปอยู่เสียที่โบสถ์ จนท่านกลับมาจึงได้เข้าไปเล่าเรื่องราวให้ท่านฟังและถวายเด็กให้ท่าน ท่านให้แม่พ่อรับศีล แล้วท่านก็ผูกสายสิญจน์ให้เด็ก เป็นการรับเด็กตามที่เขาถวาย

ได้เห็นเหตุการณ์นั้นแล้ว ได้รู้เรื่องแล้วก็ทำให้คิดนอกคอกถึงอีกเรื่องหนึ่งไม่ได้ เรื่องหลังนี้เกิดขึ้น ณ ที่แห่งเดียวกัน คือที่กุฏิท่านเจ้าอาวาสวัดบวร ๆ เหมือนกัน และเกิดก่อนหน้ากันเห็นจะไม่ถึงปี คือมีคุณหมอมอหญิงชายสองสามีภรรยาได้นำลูก จะเป็นหญิงหรือชาย คิดเงินจำไม่ถนัดเสียแล้ว ไปถวายเป็นลูกท่านเจ้าคุณท่านอีกเหมือนกัน และเป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากการทรงวิญญูณเหมือนกัน ผิดกันเพียงที่คุณหมอมอไปทรงวิญญูณที่พระประแดง เจ้าพ่ออะไรคิดนั้นก็ลืมไปเสียแล้ว จำได้ว่าเป็นแบบเจ้าพ่อหนูเจ้าพ่อแดงอะไรเช่นนั้น ว่าท่านเป็นเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ มีผู้เคารพเลื่อมใสกันมาก จนถึงกับมีการทรงกันเป็นประจำ มีผู้มีวิชาความรู้หน้าที่การงานอันทันสมัยเช่นคุณหมอมอหลายคนไปให้ความสนใจอยู่ และครั้งหนึ่งท่านบอกกับคุณหมอมอสองสามีภรรยาว่าให้พาลูกไปถวายเป็นลูกของ "ท่านเจ้าคุณศาสนโสภณ สมภารวัดบวรฯ" เด็กจะได้สบาย เจริญ

คุณหมอต้งสองไม่รู้จักวัดบวร ๆ และก็ไม่ได้รู้จักท่านเจ้าคุณ พระ
 สาสนโสภณ แต่ก็ได้ไปปรึกษาผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ของคุณหมอรู้จักแต่วัด
 บวร ๆ ว่าอยู่ที่ไหน แต่ไม่รู้จักท่านเจ้าคุณท่านเหมือนกัน ได้เป็นผู้นำ
 คุณหมอต้งสองพร้อมกับเด็กที่จะถวายท่านเจ้าคุณ ท่านไปที่วัดบวร ๆ
 ในวันหนึ่ง แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดถวาย พร้อมกับยกลูกถวายให้เป็น
 ลูกท่านด้วย ซึ่งท่านกรับถวายวิธีดังกล่าว คือเมื่อเด็กยังเล็กเกินกว่า
 จะรับศีลได้ถวายตนเองท่านก็ให้ผู้เป็นแม่พ่อรับแทน

คุณหมอยืนยันรับรองว่าเจ้าพ่อท่านส่งเช่นนั้น และคุณหมอก็ไม่
 เคยรู้จักหรือรู้จักชื่อท่านเจ้าคุณท่านมาก่อนเลย ทั้งผู้เป็นร่างทรง
 ก็เป็นชาวบ้านทางพระประแดงที่ไม่น่าจะรู้อะไร

ยิ่งกว่านั้น คุณหมอเล่าถวายว่า เจ้าพ่อท่านบอกด้วยว่าท่าน
 รู้จักกับท่านเจ้าคุณพระสาสนโสภณดีมานานแล้ว เวลาคุณหมอจะพา
 ลูกไปถวายท่านเจ้าคุณท่านขอให้จุกฐูปบอกเจ้าพ่อด้วย เพื่อว่าเจ้าพ่อ
 จะได้ไปเยี่ยมท่านเจ้าคุณท่านบ้าง ท่านจะไปพร้อมกับคุณหมอด้วย

คิดนั้นเสียกายอย่างยิ่งที่ไม่อาจทราบว่าคุณเจ้าคุณท่านได้พบเจ้าพ่อ
 ด้วยวิธี ไคหรือไม ในวันที่คุณหมอพาลูกไปถวาย

การทรงวิญญานนั้นแม้จะไม่จริงเสมอทุกรายไปแต่ที่จริงก็มีอยู่
 แน่ ผู้สนใจเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเช่นนี้จำเป็นต้องพิจารณา
 เลือกปฏิบัติให้เหมาะให้ควร ที่ทำตามแล้วจะเกิดสวัสดิมงคลก็
 ควรทำ แต่ถ้าจะต้องทำตามอย่างผิดศีลผิดธรรมไม่เกิดสวัสดิมงคล
 นอกจากแสดงให้เห็นความหลงมงายอย่างเดี๋ยว ก็ไม่น่าทำ รักจะ
 เล่นทางนี้ก็ควรจะต้องรักเหตุผลผิดถูกชัดให้อย่างยิ่งด้วย ไม่
 เช่นนั้นก็พาไปเสียมากกว่า.

เรื่องที่ ๑๓

คุณแม่ยังห่วง

คงยังเป็นที่ยากันได้ ว่าเมื่อเวลาสองเดือนมานี้ได้เกิดเพลิงไหม้แถวพาหุรัด บริเวณธนาคารมีชื่อและห้างสรรพสินค้าใหญ่โตแห่งหนึ่ง จนถึงกับเมื่อบอกเล่ากันต่อ ๆ ไปนั้นมีผู้บอกว่าไหม้ห้างนั้นด้วย ดิฉันเป็นชาวต่างจังหวัด แม้ว่าจะเดินทางไปมาติดต่อกับพระนครเสมอ แต่วันเพลิงไหม้นั้นดิฉันอยู่บ้านต่างจังหวัด เมื่อได้ข่าวว่าห้างนั้นซึ่งดิฉันรู้จักกันดีกับทุกคนผู้เป็นเจ้าของถูกไฟไหม้ ดิฉันไม่เชื่อเลยจริง ๆ ก็เชื่อได้อย่างไร เพราะดิฉันทราบดีว่าที่ห้างนั้นมีพระพุทธรูปมากมาย ทั้งใหม่เก่า สวยงามและสูงค่าสูงราคา ทั้งบรรดาเจ้าของก็เคารพกราบไหว้ถวายดอกไม้รูปเทียนอยู่เสมอมิได้ว่างเว้น แล้วจะไม่มีพระพุทธรูปในจำนวนนั้นสักองค์ทีเดียวหรือที่จะสามารถกันไฟได้ หรือไม่ใช้ภัยจากไฟก็ตาม จะเป็นภัยจากอะไรก็เกิด ในบรรดาพระพุทธรูปมากมายทั้งเก่าใหม่นั้นจะไม่มีเลยหรือที่จะปกป้องคุ้มครองให้สวัสดิ์ได้ ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น พุทธานุภาพมหัศจรรย์เพียงไร ดิฉันเชื่อมั่น จึงสงสัย ไม่อาจเชื่อได้ตามข่าวลือที่ว่าห้างสรรพสินค้านั้นถูกไฟไหม้เสียด้วยแล้ว

และดิฉันก็เป็นฝ่ายถูก เพราะไฟหาได้ไหม้ถึงห้างนั้นไม่ เพียงแต่ไหม้ลูกกลามตึกข้างเคียงใกล้เข้ามาชิดเท่านั้น บรรดาเจ้าของห้างที่พักอาศัยอยู่ในห้างนั้นด้วยออกไปพักผ่อนหย่อนใจกันเกือบหมดเนื่องด้วยวันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ดังนั้นจึงเรียกได้ว่าไม่มีผู้ใดอยู่คอยดูแลช่วยเหลือไม่ให้ไฟลูกกลามเข้าถึงตัวตึก ไม่ลูกกลามถึงด้วยเหตุอื่นจริง ๆ แต่จะเป็นเหตุอะไรก็สงสัยกันอยู่

มาเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง คิดฉันได้ไปที่ห้างนั้น และได้คุยกับบรรดา
 สุภาพสตรีเจ้าของผู้มีอธยาศัยดีน่ารักเป็นอย่างยิ่งเสมอ จากการคุยกัน
 วันนั้นทำให้ฉันได้เรื่องมาเขียนส่งให้ 'ศรีสัปดาห' เพื่อได้รวบรวม
 ไว้ในชุด 'วิญญานยังอยู่' มิใช่ในชุด 'พระพุทธศาสนาไปรอด' ทั้งๆ
 ที่ก็คงจะมีเรื่องบารมีพระคุ้มครองเกี่ยวข้องกับตัวในเรื่องนี้แน่เพียงแต่
 ยังไม่มีข้อพิสูจน์ชัดเจนเท่านั้น

คุณแม่ของบรรดาสุภาพสตรีเจ้าของร้านถึงแก่กรรมแล้วก็เจ็บเข็ญ
 แสดงถึงความสงบสุขในคติภพของท่าน จนกระทั่งเมื่อเกิดไฟไหม้ใน
 บริเวณใกล้เคียงห้างแล้วนั้นแหละ ธิดาคนหนึ่งของท่านจึงได้ฝันเห็น
 ท่าน ว่าท่านมาต่อว่า ว่าวันอาทิตย์ลูกหลานทั้งบ้านออกไปไหน ๆ
 กันหมด ท่านเฝ้าอยู่คนเดียว ตอนไฟไหม้ตึกข้างเคียง ท่านต้อง
 เห็นคเหน้อยวิ่งวุ่นป้องกันมิให้ไฟลามมาไหม้ตึกห้างของลูกหลานอยู่
 ตามลำพังผู้เดียว ท่านเห็นคเหน้อยที่สุดวันนั้น แต่ท่านก็ป้องกันมิ
 ให้ไฟลุกลามมาถึงตึกได้สำเร็จ

ได้ฟังแล้ว คิดฉันชนลูก เชื่อโดยไม่เคยือบแคลงสงสัยเลยว่าคุณ
 แม่ท่านจะต้องเป็นห่วงลูกหลานอยู่เสมอ เมื่อเกิดเหตุอะไรขึ้นท่านก็
 ทราบและก็ทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อช่วยเหลือเสมอมา แม้เมื่อ
 เกิดไฟไหม้ใกล้ห้างจนน่ากลัว ท่านก็ต้องเห็นและต้องมีส่วนช่วย
 ให้ไฟลุกลามถึงอย่างแน่นอน

หัวใจของแม่ก็เป็นเช่นนั้น หัวใจของพ่อก็เป็นเช่นนั้น รักลูกเป็น
 ชีวิตจิตใจ ความรักนั้นไม่เพียงมีอยู่พร้อมกับชีวิตเท่านั้น แม้ชีวิตหา
 ไม่แล้ว ต้องไปสู่ภพภูมิใหม่แล้ว ความรักก็หาได้พลอยหมดสิ้นเปลี่ยนแปลง

แปรไปด้วยไม่ ยิ่งคงมากมายเปี่ยมล้นอย่างน่าอัศจรรย์จับใจนัก ลูก
ทั้งหลายควรจะได้พยายามนึกถึงความรักของแม่พ่อที่มีต่อตนให้มาไว้
เสมอ ควรจะนึกให้ได้ทุกวันเหมือนการสวดมนต์ไหว้พระที่เดียว
เพราะไม่เช่นนั้นบางที่ลูกสมัยใหม่ก็จะถึงกับไม่ยอมรับรู้เอาเลยว่าแม่
พ่อนั้นรักตนเพียงใด ทำอะไร ๆ เพื่อตนมาแล้วความรักเพียงใด ด้วย
ความห่วงใยเพียงใด

เมื่อไม่กี่วันมานี้ สุปาปสตรีผู้เป็นสะใภ้ของครอบครัวหนึ่งฝัน
เห็นแม่ของสามีซึ่งล่วงลับไปกว่า ๒๐ ปีแล้ว เป็นการฝันเห็นครั้งแรก
นับแต่ท่านล่วงลับไป และรุ่งขึ้นจากวันที่ฝันนั้นเอง ลูกชายของท่าน
คนที่ เป็นสามีของเธอ ก็เกิดเจ็บหนักป่วยบับถึงต้องเข้าโรงพยาบาล
อย่างปัจจุบันทันด่วน ใคร ๆ ก็พอจะเดาได้ว่าท่านมาให้เห็นเพื่อจะ
บอกให้รู้เหตุร้ายนั้นเอง
นแหละแม่ นแหละพ่อ ลูกควรจะทำสักให้ดี จะได้ไม่เสียทท
เกิดแล้วเป็นคน.

เรื่องที่ ๑๔

เกาต์ด่วน

งานที่ตั้งที่สุดงานหนึ่งในยุคนี้ น่าจะได้แก่งานมหาสมณานุสรณ์
ที่เพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อไม่กี่วัน (๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๔) ดิฉันกับเพื่อนฝูง
ต้องเที่ยวไปหลายครั้งหลายหนจึงสามารถดูได้ตลอดงาน เพราะผู้คน
แน่นขนัดเหลือเกิน ไหลมาจากทุกมุมเมืองไทยก็ว่าได้ รถทัศนาวจรจาก
หัวเมืองมากมายหลายสิบคันพาผู้คนไปสู่วัดบวรนิเวศใน ระหว่างมีงาน
ทั้งพระทั้งฆราวาสพากันมุ่งไปชมนิทรรศการอันจัดขึ้นเพื่อน้อมรำลึก

ถึงสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ผู้ทรงพระคุณ
 ล้นพ้นต่อพระศาสนา วัตถุประสงค์สร้างชนเป็นอนุสรณ์ถึงพระองค์ท่าน เช่น
 เกรียง เสมมา พระรูปหล่อ กระทั่งหนังสือ เติมนิธนาภิธานเทท้าว
 เรียกว่าหมตงานกัหมตของกันอย่างเกลี้ยงเกลาจริง ๆ

กลางคืน มีผู้รำลึกถึงพระคุณท่าน ปรารถนาจะแสดงออกซึ่ง
 ความรำลึกในพระคุณนั้น พวกนั้นทำอะไรต่อมิอะไรไปร่วมฉลองอย่าง
 มโหฬารจริง ๆ จนกระทั่งโซน แตรวง มโหรีปี่พาทย์ และชาโตก็ยังมี
 อุตสาหกรรมผู้นำไปร่วมฉลองด้วยโดยไม่ได้รับอะไรตอบแทน โดยฝ่ายวัด
 ไม่รู้เรื่องรูราว ชนกันเข้าไปเล่นกันอย่างเต็มอกเต็มใจจริง ๆ มิได้หวัง
 ผลตอบแทนอย่างใดเลย ผู้คนในยามค่ำคืน หลังจากปีตินิทรศการ
 แล้วจึงยังแน่นหนักขึ้นไปอีก แทกเป็นที่หน้าอศจรยั้งนัก ไม่ปรากฏ
 ว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นแม้เล็กน้อยเพียงไหน ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่าง
 มีระเบียบเรียบร้อย การที่ชิงวิ่งราวเตะต่อยกันไม่มีเลย ไม่น่าเชื่อว่า
 จะเป็นไปได้ในยุคนี้สมัยนี้ แทกก็เป็นไปแล้วในงานมหาสมณานุสรณ์
 ใครจะกิดอย่างไรไม่ทราบได้ แต่คิดฉันเชื่อเต็มเปี่ยมว่า สมเด็จพระ
 มหาสมณเจ้าพระองค์นั้นทรงมีพระญาณวิถียังทราบถึงความกตัญญู-
 กตเวทิต่างคนต่างพวกนมต่อพระองค์ท่าน และทรงแผ่พระบารมี
 คุ้มครอบ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่นเรียบร้อย บังเกิด
 ผลสำเร็จงดงามเกินความคาดหมายเป็นอันมาก ที่มีผู้เคยเขียนลงในศรี
 สัปดาหเมื่อหลายอาทิตย์มาแล้ว ว่าในวันพุทธาภิเศกมีผู้เห็นเสด็จมา
 ประทับในท่านกลางพธินน คณนเป็นผู้หนึ่งที่เชอทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่เห็น
 เพราะเห็นไม่ได้ ว่าเป็นความจริงแน่ ต้องเสด็จมาประทับในพิธแน่
 ทรงบันดาลความศกคสัทธมหศจรยให้บังเกิดขึ้นแน่

เรื่องของวิญญาณเป็นเรื่องลึกลับเพียงไรก็ตาม แต่คิดนึกเชื่อว่า
จริง มีแน่ ทงเชื่อว่าการกระทำคำพูดทั้งปวงของคนเรานั้นไม่พ้น
ไปจากญาณวิถึของวิญญาณได้เลย บางท่านอาจจะหัวเราะเยาะความ
คิดเห็นของคิดนั้นว่างมลาย แต่คิดนึกก็ไม่ว่าอะไร จะขอยืนยันใน
ความคิดเห็นเช่นเดียวกัน

พระภิกษุรูปหนึ่งท่านเคยเล่าให้คิดนึกฟังว่า เมื่อนานปีมาแล้ว
เมื่อท่านยังเป็นพระหนุ่ม วันหนึ่งมีผู้นำเกาอ่อนอนทำถวายถวายมาถวาย
เป็นเกาอ่อนแล้ว ผู้ถวายเป็นลูกหลานของท่านผู้สร้างกุฎหลังที่ท่านอยู่
ถวายวัด และท่านผู้ได้สนชีวิตแล้วไม่นาน ท่านเล่าว่าได้นำเกาอ่อน
ขึ้นไปตั้งบนบนของกุฎ อากัสนอนอ่านหนังสือ ต่อมาไม่เท่าไรบรรดา
เด็กลูกศิษย์ท่านพากันไม่ยอมขึ้นไปบนกุฎชั้นบนแต่ผู้เดียว ต้อง
ไปอย่างมีเพื่อน และเมื่อสืบสาวราวเรื่องก็ได้ความ เวลาขึ้นไปบน
กุฎชั้นบนนั้น ซึ่งเป็นที่ตั้งเกาอ่อนถวายนอนทั่วทั้งกล้าว เด็กหลายคน
เคยได้เห็นมีคนนอนอยู่บนเกาอ่อนตัวนั้น เป็นผู้หญิง ซึ่งแน่นอนเหลือ
เกินไม่มีเด็กคนไหนจะสงสัยว่าเป็นคน เพราะนั่นเป็นกุฎพระ และ
พระก็เป็นพระที่รู้จักว่าท่านเป็นพระจริง ไม่ได้เป็นเพียงพระปลอม
ยิ่งกว่านั้น ผู้หญิงคนนั้นหายตัวไปได้ต่อหน้าต่อตาด้วย

ท่านเล่าว่า เมื่อมีโอกาสได้พบกับผู้นำเกาอ่อนไปถวาย ท่านจึง
ถามถึงเกาอ่อนตัวนั้น ว่าเป็นของท่านผู้ใดมาก่อน จึงได้รับคำตอบว่า
เป็นของผู้สร้างกุฎนั่นเอง และเมื่อท่านสนกยงใช้เป็นที่รตนาศพท่าน
ด้วย และท่านเป็นผู้หญิงมีอายุแล้ว พระภิกษุรูปนั้นท่านเล่าว่า แต่
องค์ท่านเองไม่เคยเห็นอะไร ท่านจึงกงใช้เกาอ่อนนั้นจนกระทั่งเกาผู้พัง
ไป ในขณะที่เด็ก ๆ ลูกศิษย์ท่านคนไหนคนนั้นก็กลัวกันหมด

วิญญานที่ตกจุกก็เคารพพระตถะเช่นเดียวกับคนทอดเหมือนกัน
 แต่วิญญานเห็นจะได้เปรียบกว่าคน ตรงที่อาจจะจุกกว่าอะไรคืออะไร
 ไม่ได้ได้ง่ายกว่าชดกว่า คงไม่เห็นดเบนต์ หรือเห็นไม่ดเบนต์ ง่าย ๆ
 เช่นเดียวกับคน.

เรื่องที่ ๑๕

วิญญานลงโทษ

เมื่อไม่นานเท่าไรนัก มีชาวสุภาพสตรีผู้หนึ่งประสบอุบัติเหตุทาง
 รถยนต์ และไปถึงแก่กรรมที่โรงพยาบาลหลังจากแพทย์ได้พยายาม
 จนสุดความสามารถอยู่หลายวันที่จะรักษาชีวิตเธอไว้ เพียงเท่านั้นไม่
 เป็นข่าวสำหรับคนนอกทั้งหลายที่ไม่รู้จักเธอ ส่วนสำหรับคนในนั้น
 แต่ละย่อมเป็นความกระเทือนไปต่าง ๆ กัน ตีฉันเป็นคนนอกคนหนึ่ง
 ซึ่งบังเอิญได้รับฟังข่าวคราวเกี่ยวกับการจากไปอย่างน่าสะเทือนใจเป็น
 อันมากของสุภาพสตรีผู้นั้นอยู่เสมอ ชาวเจ็บหนัก ชาวตาย ชาวทำ
 บุญ ชาวบรรจุกศพ ฯลฯ แท้ในบรรดาข่าวทั้งหลาย มีข่าวที่ตีฉันสนใจ
 อย่างยิ่ง คือข่าวการมาปรากฏตัวเอง ๆ ของวิญญานเธอ ให้ผู้นั้นได้
 เห็นผู้นั้นได้เห็น จนเป็นที่หัวนไหวกันมิใช่น้อย

ฟังทีแรก ๆ ตีฉันไม่ได้สนใจมากมายนัก บางทีเวลาหวาด ก็เห็น
 กันไปต่าง ๆ เหมือนกัน อาจจะไม่ชัดเจน อาจจะไม่จริง บางคนเล่า
 ว่ากลางวันแสด ๆ ยังมีผู้พบสุภาพสตรีผู้นั้นไปเดินอยู่ที่ตลาดหัวหิน บาง
 คนเล่าว่าเธอไปปรากฏตัวที่นั่นที่นั่น บางที่ก็หัวหินบางที่ก็กรุงเทพฯ ฯลฯ
 ซึ่งทั้งหมดคนนั้น ตีฉันคิดว่าเขียนไม่ถูก เพราะผู้เล่าทั้งหลายก็ล้วนแต่

เป็นผู้ไต่ถามมาอีกต่อหนึ่งทงสน จนกระทั่งมาได้ยินอีกเรื่องหนึ่ง
เกี่ยวกับเธอผู้นั้น ดิฉันจึงได้เชื่ออย่างสนิทใจ ทั้งยังสามารถนำมา
เขียนอยู่ในขณะนี้ได้ด้วย เพราะท่านผู้เล่าเป็นผู้ที่ไว้วางใจเชื่อถือได้
อย่างที่สุดแล้ว

ท่านเล่าว่า สุภาพสตรีอีกผู้หนึ่งที่เป็นเพื่อนกับผู้ตาย ได้เห็นผู้
ตายในวันหนึ่ง ในสภาพที่ทำให้เธอตกอกตกใจจนบอกไม่ถูก และใน
สภาพที่ทำให้ดิฉันฟังแล้วคิดว่า ถ้าดิฉันเป็นผู้เห็นนากลัวจะเข้าโรง
พยาบาลประสาทไปแล้วเป็นอย่างเบา คือเห็นเธอห้อยหัวลงมาแกว่ง
โคงเตงอยู่กลางห้อง ต่อหน้าต่อตา แม้ว่าเมื่อเห็นที่แรกจะคิดว่าตาฟาด
ไปเพราะความผูกใจหวาด หลับตาลงเสีย แต่เมื่อกลับลืมชนคู่อีก ก็
ยังคงเห็นภาพที่นากลัวนั้นอยู่อีก หลับตาลืมตาก็ยังคงได้เห็นภาพ
นั้นอยู่ ทำให้มั่นใจได้ว่าเป็นการเห็นจริง ๆ มิใช่ตาฟาดไปอย่างที่คิด
เธอเกิดความกลัวเป็นที่สุด จนแทบกุมสติไว้ไม่ได้

ผู้ทราบรายละเอียดบางคนเล่าว่า สุภาพสตรีที่ถูกหลอกอย่างน่า
กลัว ราวกับเป็นการหลอกของผีในเรื่องผีหรือของผีสมัยแม่นาคพระ
โขนงผู้นี้ มีธิดาน้อยอายุราว ๓-๔ ขวบคนหนึ่ง และผู้ตายรักใคร่เอ็น
ดูเด็กหญิงผู้นั้นยิ่งนักเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ไม่ยอมให้คุณแม่คิดว่าทำโทษเลย
มาวันนั้น — วันที่จะเกิดการหลอกกันอย่างน่ากลัวที่สุด เด็กหญิงถูกคุณ
แม่ทำโทษด้วยการตี และวันนั้น คุณแม่ก็เป็นผู้ถูกทำโทษด้วยการถูก
วิญญาณมาหลอกหลอนอย่างน่ากลัวที่สุดดังกล่าว สำหรับรายละเอียด
นี้จะจริงหรือไม่จริงเพียงใด ดิฉันไม่อาจรับรองได้ เขียนไปตามเหตุ

ผลที่เกิดการหลอกหลอนกันขึ้นครั้นที่ตนผู้เล่าให้ฟังต่อ ๆ กันมาเท่านั้น
 ผิดพลาดไปบ้างอย่างไรขอบรรดาท่านผู้เกี่ยวข้องได้ไปรื้อทัก มีได้มี
 เจตนาไม่ตีในการเขียนเรื่องนี้เลย มีเจตนาเพียงเพื่อรวบรวมไว้ให้
 ปราภฏต่อไป ว่าวิญญานมีจริงเท่านั้น และหากจะเกิดบุญกุศลอย่าง
 ไตบ้างแล้ว ก็ขออุทิศทั้งหมดเพื่อสุภาพสตรีผู้ล่วงลับแล้วนั้น

เป็นที่ทราบกันอยู่ว่า ผู้ล่วงลับแล้วที่ไปสู่ภพภูมิที่ดี วิญญานจะ
 สงบเรียบร้อย แม้จะมาเยี่ยมเยียนผู้อยู่หลังข้าง ก็จะเป็นการมาอย่าง
 ดี มีใช้อย่างชุลมุนวุ่นวาย อย่างน่าหวาดกลัว ก็เช่นเดียวกับมนุษย์
 นั้นเอง ที่มีความสุขก็จะอยู่อย่างสงบเรียบร้อย ไม่วุ่นวายกับใคร ตรง
 กันข้ามกับที่ไม่มีความสุข แต่มีความทุกข์ความร้อน นั้นจะวุ่นวายเร่า
 ร้อนด้วยอำนาจความทุกข์ความร้อนในใจที่เผาไหม้ให้ปรากฏออกกาย
 นอก คนที่เกี่ยวเกาะเกาะเกี่ยวเกี่ยวความสงบสุขของคนอื่น จะด้วย
 วิธีใดก็ตาม ล้วนเป็นผู้ที่ไม่มีความสุขอยู่ในใจเพียงพอทั้งนั้น อำนาจ
 ความไม่สงบสุขพาให้เป็นไปทั้งนั้น ผู้ล่วงลับแล้วที่ไปสู่ภพภูมิไม่ดีก็
 เช่นกัน ทั้งยังอาจทำสิ่งที่จะไม่ช่วยให้ตนเองดีขึ้นได้ด้วย

อันการที่คนไม่มีความสุขเกี่ยวเกี่ยวความสงบสุขของคนอื่นนั้นเป็น
 การประกอบกรรมไม่ดี เป็นบาปเป็นอกุศล เพิ่มบาปเพิ่มกรรมของ
 ตนให้ยิ่งขึ้น เท่ากับเพิ่มความทุกข์ความร้อนอันเป็นผลของบาปของ
 กรรมให้ยิ่งขึ้นนั่นเอง วิญญานที่ไม่เป็นสุขก็น่าจะเช่นกัน เพราะการ
 เกี่ยวหลอกหลอนให้เกิดการตกอกตกใจนั้นก็เป็นการทำบาปทำอกุศล
 ซึ่งย่อมจะให้ผลเป็นความทุกข์ความร้อนแก่ผู้ทำเองยิ่งกว่าแก่ผู้อื่น

กรรมมีจริง ผลของกรรมมีจริง กรรมดีจักให้ผลดี กรรมชั่วจัก

ให้ผลชั่ว ผู้ใดทำกรรมใดไว้ก็ได้รับผลของกรรมนั้น นี้ไม่หมายเฉพาะ
 คน เทพก็ตาม สัตว์ก็ตาม วิญญาณใดก็ตาม ก็เกี่ยวข้องกับกรรมเช่น
 เดียวกันนี้ แต่ใครเล่าจะทำให้วิญญาณเข้าใจได้ ยากนัก นอก
 เสียจากจะสามารถพูดกันเข้าใจ ถ้าพูดกันเข้าใจได้แล้ว วิญญาณน่า
 จะว่าง่ายกว่าคนเป็นอันมาก ย่อมเชื่อถือโดยดี แต่คนนั้น ลงว่าเป็น
 พาลจนทุกข์จนร้อนอยู่ทุกเวลานาที แม้พูดภาษากันฟังกันเข้าใจ ก็
 ยากนักที่จะทำให้เชื่อฟังยอมเปลี่ยนจากร้ายมาเป็นดีได้ง่าย ๆ บางที
 ตลอดชีวิตก็ทำไม่ได้ ร้ายก็ต้องร้ายไปจนตาย ไปเสวยผลแห่งความ
 ร้ายของตนในภพภูมิต่อไป ความไม่ตื่นนั้น ท่านจึงให้พยายามกำจัดเสีย
 แต่เมื่อยังไม่มากมาย เพราะเมื่อมากเสียแล้ว กำจัดยาก จะเป็นเหตุให้
 ต้องทุกข์ร้อนทรมาณไปชั่วชีวิต ทั้งยังจะสร้างบาปสร้างกรรมแก่ผู้อื่น
 ต่อบ้างอีกด้วยไม่สิ้นสุด

คนร้ายนั้น ถ้าเป็นคนร้ายจริง เลวจริง การทำดีต่อเขาไม่ว่า
 ด้วยประการใด ๆ มากมายเพียงใด อาจไม่สามารถเอาชนะใจเขา
 ให้กลายเป็นดีได้ แต่วิญญาณ บางทีการตั้งใจทำบุญทำกุศลอุทิศให้
 ด้วยจริงใจ ด้วยปรารถนาอนุเคราะห์ให้ได้เป็นสุข ก็อาจเอาชนะ
 ได้ทันที และผู้อนุเคราะห์ก็ย่อมจะได้รับผลแห่งการอนุเคราะห์อัน
 เป็นกรรมดีด้วยตนเองก่อนผู้อื่น.

เรื่องที่ ๑๖

พระภูมิเจ้าที่ที่เมืองนครฯ

วันหนึ่ง ขณะเดินทางไปธุรกิจที่เมืองนครศรีธรรมราช ดิฉันมี
 โอกาสได้พบนักสนทนาธรรมะคณะหนึ่งจำนวน ๕-๖ คน ทุกคนเป็น

บุรุษในวัยต่างกัน การสนทนาเริ่มด้วยเรื่องจตุวาอาราม แล้วก็ไปลง
 เอยในเรื่องที่ตื้นสนใจมาก คือเรื่องวิญญานมีจริงหรือไม่ ผู้สาว
 เทวคามมีจริงหรือไม่ เรื่องเริ่มด้วยสุภาพบุรุษผู้หนึ่งเล่าว่า การปฏิบัติ
 ทางจิตนนั้นสำหรับบางรายก็เกิดนิมิตที่น่าสนใจมาก เหมือนได้ทาทิพย์
 หูทิพย์ และก็ไต่ยกตัวอย่างถึงเด็กหญิงสองคนที่เป็นลูกของตนเอง
 โดยเล่าว่าเมื่อเด็กหญิงสองคนยังมีอายุเพียง ๘-๙ ขวบ ได้ไปเรียนนัง
 กรรมฐานกับครุอาจารย์ผู้หนึ่ง และพอนั่งได้ไม่นานเท่าไร ก็ปรากฏ
 ว่าทั้งสองคนพี่น้องสามารถแลเห็นอะไร ๆ ได้ ไต่ยินอะไร ๆ ได้ ที่
 เรียกกันว่าได้ทาทิพย์หูทิพย์ดังกล่าวแล้ว แต่เด็กหญิงคนน้องต่อมา
 ไม่ก็ปีก็หายไป คือไม่สามารถจะเห็นหรือไต่ยินอะไร ๆ เช่นนั้นได้อีก
 คงเหลือแต่คนพี่ยังสามารถอยู่เช่นเดิม แม้จนกระทั่งทุกวันนี้ที่เธอ
 เติบโตมากแล้ว เรียนหนังสือสำเร็จ และทำงานการแล้วเป็นหลักเป็น
 ฐานก็ยังคงมีหูทิพย์ทาทิพย์อยู่เช่นนั้น

จะว่าเห็นจริงหรือหลอกก็สันนิษฐานยาก สุภาพบุรุษผู้เล่ากล่าว
 เช่นนี้ เชิญสันนิษฐานกันเองก็แล้วกัน จะขอเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
 ให้ฟังบ้างเท่านั้น คือครั้งหนึ่ง ศาลพระภูมิที่บ้านหนึ่ง ไต่เอ่ยชื่อเจ้า
 ของบ้านด้วย แต่ตื้นไม่รู้จัก จึงจำไว้ไม่ได้นาน ส้มเสี้ยก่อนจะทัน
 ได้มาเขียนเรื่องนี้เพื่อรวบรวมไว้ในชุด 'วิญญานยังอยู่' ของศรีสปีดาค์
 เป็นอันจะอ้างเพียงว่าบ้านหนึ่งเท่านั้น เมื่อศาลหัก เจ้าของจึงจะทำ
 ศาลใหม่ และไม่แน่ใจว่าจะตั้งที่เก่าหรือเปลี่ยนทิศทางใหม่ดี หมอที่
 จะทำการตั้งบอกให้ทำตรงนั้น ๆ แต่เจ้าของบ้านเกิดนึกอย่างไรก็ไม่
 ทราบ ได้ไปขอให้เด็กหญิงผู้พี่ซึ่งขณะนั้นยังอายุสัก ๑๐ ขวบช่วยใช้

ความสามารถตรวจดูว่าควรจะต้องทักไหน เด็กหญิงก็ลงนั่งหลับตาทันที และภายในเวลาไม่กี่นาทีก็ตอบว่า ไม่ให้ทำทิศที่หมอบอก แต่ให้ทำ ทิศตรงกันข้าม เพราะเจ้าทบอกว่าการเช่นนั้น เจ้าของบ้านฟัง แล้วก็ย้อนถามว่า เห็นเจ้าที่ตวยหรือ รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร เด็ก ตอบว่าเห็น และอธิบายรูปร่างหน้าตาว่า เป็นผู้ชายมีอายุแล้ว นุ่ง กางเกงขาสั้น เสื้อไม้ใส่ มีผ้าขาวม้าคล้องคอ บอกว่าต้องการให้ตั้ง ศาลให้ทิศนั้น ๆ หันหน้าไปทางทิศนั้น ๆ ที่เดียว แทนที่จะเชื่อหมอ ตงศาล เจ้าของบ้านบอกเชื่อเด็กและให้หมอตั้งศาลตามทิศทางที่เด็ก บอก ซึ่งใคร ๆ ก็แปลกใจ และบางคนก็ค้านว่าจะเชื่อเด็กมากเกินไป ละกรรมัง แต่เจ้าของบ้านก็มีเหตุผลแก้ว่า ที่เชื่อเด็กก็เพราะเด็กพูดตรง กบทเจ้าทวณ กอคนก่อนหนานนเพียงคนเดียว ไคฝนเห็นผู้ชายแก่ คนหนึ่ง นุ่งกางเกงขาสั้น ไม่มีเสื้อใส่ ห้อยผ้าขาวม้าผืนเดียว มาบอก ว่า เป็นเจ้าทหรือเป็นพระภูมิอะไรนี้ คิดนึกก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นอันเดียว กันหรือไม่ แต่หมายถึงผู้ที่อยู่บนศาลพระภูมินั่นเอง พระภูมินั้น บอกทว้ยว่าไม่ต้องการให้ตั้งศาลตามที่หมอแนะนำ ต้องการให้ตั้งตรง นั้น ๆ ซึ่งก็ตรงกับที่เด็กหญิงบอกทุกอย่าง เจ้าของบ้านจึงเชื่อว่า เด็กต้องเห็นพระภูมิจริง และพระภูมิต้องประสงค์จะตั้งศาลตรงนั้นจริง

ในวันมีพิธีตั้งศาล ฝ่ายหมอกก็ตระเตรียมอาหารหวานคาว เหล้า ยาปล่าปังพร้อมสรรพ เพื่อสังเวชพระภูมิตามประเพณีนิยม เด็กหญิง ผู้นั้นก็ได้รับเชิญไปในพิธีด้วย ก่อนจะเริ่มพิธีสังเวชเจ้าของบ้านก็ขอ ให้เด็กช่วยนั่งคู่อีกสักครึ่ง ว่าพระภูมิต้องการอะไรเพิ่มเติมนอกจากที่ จัดไว้แล้วอีกหรือไม่ เด็กก็ปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย วางโศคริมที่กำลัง

รับประทานค้างอยู่ไว้ชั่วคราว หลับตาตามวิธีที่เคย และเพียงครู่เดียว ก็ให้คำตอบว่า พระภูมิให้บอกว่า ชาวของที่เตรียมไว้หนักแล้ว ครบแล้ว ไม่ต้องการอะไรเพิ่มเติมอีก แต่วันนั้นยังไม่รับสังเวช ให้เก็บไว้ วันรุ่งขึ้นจึงจะรับ ผู้ที่ไปร่วมพิธีเอะอะโวยวายไปตามกัน โดยเฉพาะที่เตรียมจะเป็นลูกช่างกึ่งด้วยเหล้ายาปล่าปิ้งทั้งหลายของพระภูมิ ต่างคนต่างค้านว่าทำไมอย่างนั้น ของเตรียมพร้อมแล้วรับสังเวชได้แล้ว แต่เด็กหญิงก็ยืนยันว่าพระภูมิไม่ยอมรับวันนั้น ให้เก็บไว้รุ่งขึ้นจึงจะรับ ในที่สุดก็ต้องยอมแพ้พระภูมิ ทุกคนแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ทำไมพระภูมิจึงต้องมาโยกโย้เอากับวันเวลาด้วย ไม่เห็นเคยมีที่ไหนมีแต่สังเวชเมื่อไรก็รับเมื่อนั้น เมื่อความสงสัยเกิดขึ้น ต่างก็หันเข้าคว้าปฏิทินมาดู ทำไม วันนั้นเป็นอะไร พระภูมิทำไมจึงต้องผิดไปรับสังเวชวันรุ่งขึ้น และก็ได้พบว่า วันนั้นเป็นวันพระ พระภูมิท่านบอกว่าไม่ดื่มสุราเมรัยในวันนั้น ท่านถือศีล

มันก็แปลกจริงๆ สุภาพบุรุษผู้เล่าลงท้ายด้วยเสียงและสีหน้าบอกความแปลกใจจริงๆ วันนั้นท่านไม่รับ พอวันรุ่งขึ้นท่านยอมรับโดยดี เด็กดูแล้วก็บอกว่าสังเวชได้ พระภูมิท่านยินดีรับ

จะว่าเด็กแต่งซนก็ไม่น่าเป็นไปได้ สุภาพบุรุษผู้เล่ากล่าวในที่สุด แก่เด็กเกินกว่าจะมาตกแต่งอะไรซนล่อลวงใคร และก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร การที่เจ้าของบ้านผ่นกับที่เด็กนั่งทางในดูตรงกันเช่นนี้จะว่าบังเอิญหรือสมคบกันก็ใช่ที่ จึงน่าจะคิดว่าน่าจะเป็นความจริง พระภูมิเจ้าที่ อย่างน้อยในบ้านนั้นก็ต้องมีจริง ที่อื่นจะมีจริงหรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ที่จะว่าในโลกนี้พระภูมิเจ้าที่ไม่มี ไปกราบไหว้บูชาอะไรเหลวไหลน่าหัวเราะ นั่นออกจะเป็นความเห็นที่ไม่แสดงความฉลาดรอบคอบในการแสดงความเคารพเพื่อรักษาตนเท่าที่ควรเลย.

เรื่องที่ ๑๗

วิญญาณที่มาเข้าห้อง

ใกล้ ๆ บ้านของดิฉันมีร้านตัดเสื้อสุภาพสตรีมาเปิดใหม่เมื่อไม่กี่เดือนมานี้ เป็นร้านที่เมื่อเปรียบกับร้านตัดเสื้อทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณนั้นแล้วนับว่าน่าจะลองเหยียบย่างเข้าไปมากกว่าร้านอื่นทั้งหมด ดังนั้น วันหนึ่ง ดิฉันซึ่งก็เหมือนผู้หญิงทั้งหลายที่ชอบมีเสื้อที่คียบสวยงามประณีตเรียบร้อยก็ตงก้าวเข้าไปในร้านนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยได้เข้าไปในร้านตัดเสื้ออื่นในบริเวณนั้นเลย

เมื่อเข้าไปแล้ว ได้ตามไล่รายละเอียดเกี่ยวกับราคา เวลา และคุณภาพเล็กน้อยอย่างแน่ใจแล้ว ดิฉันกับเพื่อน ๒-๓ คนก็ตัดสินใจเป็นลูกค้าของร้านนั้น และก็ได้รับความพอใจจากผลงานและจากการต้อนรับของสุภาพสตรีวัยสิบเศษผู้เป็นเจ้าของร้านนั้น และเพราะดิฉันกับเพื่อนฝูงอยู่ในวัยผู้ใหญ่กว่าเจ้าของร้านมาก การพูดจาจึงเป็นไปอย่างสะดวกสบาย แบบกันแก่พูดกับลูกหลานที่น่ารักน่าเอ็นดูเพราะมีมารยาทงดงามพอใช้ เมื่อพูดกันไปมานานพอควร ฝ่ายเด็กมีอะไร ๆ ก็บอกเล่าปรึกษาหารืออย่างสะดวกสบายใจเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ทำให้ดิฉันมีเรื่องเขียนมารวมไว้ในชุด 'วิญญาณยังอยู่' ของศรีสัปดาห์

ยายหนูเจ้าของร้านตัดเสื้อคนนั้นกำลังท้องประมาณ ๕-๖ เดือน เมื่อดิฉันเข้าไปรู้จักมักคุ้นด้วย ตามปรกติว่ากันว่าคนท้องมักจะหงุด

หงุดหงิด แต่ยายหนูคนนั้นไม่ได้แสดงสีหน้าท่าทางว่าหงุดหงิด แต่ตรงกันข้ามกลับยิ้มแย้มแจ่มใส อารมณ์ดีให้เห็นอยู่เสมอ ไม่ว่าจะติจะแก้อะไรอย่างไรรักก็ลูบจูบจัดให้เป็นไปตามความประสงค์ของพวกเราลูกแก้วอย่างดีที่สุด จนทำให้ต้องออกปากว่าทำไมจึงไม่เหมือนกับที่เขาว่ากันว่าคนท้องต้องหงุดหงิด อารมณ์เสื่อง่าย ยายหนูยิ้มอย่างสวย แก่เป็นคนยิ้มสวยมาก ปากแหลม คางแหลม และตาแวววาวแบบตาสา น้อยผู้กำลังมีความสุข แก่ให้คำตอบว่า หงุดหงิดไม่ได้ เพราะถ้าชินปล่อยใจให้หงุดหงิดจะต้องหงุดหงิดใหญ่ ถ้าฝืนไว้แล้วก็ไม่หงุดหงิดทำงานอย่างนั้นหงุดหงิดก็ไม่ดี ทำใจเย็นไว้ดีกว่า และถ้าทำใจเย็นก็จะใจเย็นจริง ๆ สบายกว่าหงุดหงิด ฝรั่งชอบใจ นิยมความฉลาด รู้รักษาจิตใจของยายหนูคนนั้นเป็นอย่างยิ่ง มีใครสักคนที่รู้จักคิดถูกอย่างยายหนูอายุเพียงยี่สิบสี่ห้าห้าหกห้าเจ็ดห้าแปดห้าเก้าห้าสิบห้าสิบห้าคนนั้น มีแต่อยากหงุดหงิดก็ปล่อยให้หงุดหงิดตามสบาย แสดงแผลงฤทธิ์ออกมาตามสบาย มิได้รู้ตัวสักนิดว่านั่นแหละคือการเพิ่มทุกข์ให้แก่จิตใจ เพิ่มความไม่น่าดูให้แก่ตัวเอง และเพิ่มคนไม่อยากเข้าใกล้ให้มากขึ้น

ชอบใจยายหนูในเรื่องพยายามไม่ให้หงุดหงิดด้วยการรักษาอารมณ์ให้ดีไว้เสมอ ยิ้มแย้มแจ่มใสไว้เสมอ ก็เลยบอกแก่ว่า อย่างนี้ดีมาก คิดถูกทำถูกจริง ๆ ลูกออกมาจะมีจิตใจดี เพราะจิตใจของแม่เป็นความสำคัญเกี่ยวกับจิตใจของลูกด้วยแน่นอน แม่จิตใจดีลูกออกมาก็จะเป็นคนมีจิตใจดีด้วย แม่จิตใจไม่ดีลูกออกมาก็จะเป็นคนจิตใจไม่ดีด้วย แม่ที่รักลูกจึงควรพยายามรักษาจิตใจของตน โดยเฉพาะในระหว่างที่ตั้งท้องให้ดีที่สุด เขาถือศีลสวดมนต์ภาวนานานถึงสิ่งที่ตั้งมา

กันในระหว่างตั้งท้องก็เพราะมุ่งหวังจะให้จิตใจของเด็กในท้องที่จะเกิด
ต่อมาเป็นจิตใจที่ตั้งงามมีศีลมีธรรม

ยายหนูฟังดังนั้นคนแก่พูดแล้วยิ้มแย้มแจ่มใสยิ่งชนกว่าเดิม ก็
เป็นธรรมดา แม่ทุกคนย่อมยินดีที่หมผู้กล่าวว่ ลูกของตนจะเป็นคนดี
คนงามเพียบพร้อมด้วยบุญกุศลและศีลธรรม และก็คงจะด้วยความ
สนใจอย่างยั้งนเองทำให้ยายหนูเล่าให้ตจฉนฟังถึงเรื่องราวเกี่ยวกับลูก
ที่กำลังอยู่ในท้องแก่ขณะนั้น

“หนูขอปรึกษา นะคะ” แก่เริ่มเช่นนี้ “ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร
ดีหรือไม่ดี ก็อหนูฝันไปคะเมื่อตอนจะท้อง” ตจฉนฟังเท่านั้นแล้วก็สลับ
สนุนให้แกเล่าต่อไปทันที และตจฉนกำลังโตเรื่องจากการเล่าของยาย
หนูมาเขียนอยู่ในขณะนั้น ซึ่งเป็นเวลาที่ยายหนูกลอดลูกแล้วเกือบเดือน
(วันวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๑๔)

ก่อนยายหนูคนฉลาดทุกคนนั้นจะท้อง แก่ฝันเห็นเด็กผู้ชายเล็ก ๆ
คนหนึ่ง อายุประมาณ ๒ ขวบ เด็กคนนั้นมายืนอยู่ตรงหน้าแก และ
บอกว่า หนูอายุ ๒ ขวบแล้วนะ หนูจะมาเกิดกับแม่ แต่เวลาหนู
มาเกิดด้วยแม่ต้องเลิกกินเนื้อสัตว์นะ หนูไม่ชอบเนื้อสัตว์ แม่ต้อง
กินแต่ผักและผลไม้เท่านั้น เนื้อสัตว์กินไม่ได้

แกเล่าว่าฝันเพียงเท่านั้นแล้วแกก็ตกใจตื่น ไม่ได้ถือเป็นจริงเป็น
จึ่งนัก แต่แกว่ก็ประหลาดอยู่ เพราะต่อมาแกก็ตั้งท้อง และพอเริ่ม
ท้องเท่านั้น แก่รับประทานเนื้อสัตว์ไม่ได้เลย รับประทานก็อาเจียน
ออกหมด จนเบื่อและรังเกียจเนื้อสัตว์จริง ๆ รับประทานได้แต่ผัก

และผลไม้เท่านั้น แกบอกว่าเป็นไปเอง ไม่ใช่แกอุปาทานทำให้เป็นไปตามฝัน และแกก็ถามว่าจะเป็นไปได้ไหมว่าเด็กที่แกฝันถึงนั้นจะมีจริงๆ และได้มาเข้าห้องแกจริงๆ ฝันอย่างนี้จะเรียกว่าดีหรือไม่ดี

คงจะไม่ใช้คิดนั้นเท่านั้น ใครก็ตามเมื่อได้ฟังเรื่องฝันนี้ของยายหนู คนนั้น คงจะตอบได้เหมือนกันว่าฝันอย่างนั้นเป็นฝันดี เด็กที่เกิดมาจะเป็นเด็กมีจิตใจดี ไม่เบียดเบียนสัตว์ และคิดนั้นก็ตอบยายหนูแก่ไปตามความรู้สึกเช่นนั้น

มาเมื่อก่อนปีใหม่ ๒๕๑๔ ไม่กี่วัน คิดนั้นได้ข่าวว่ายายหนูคลอดลูกแล้ว และก็เป็นผู้ชาย ทำให้นึกถึงความฝันของยายหนู ที่ว่าเด็กผู้ชายมาบอกว่าจะมาเกิดด้วย ก็จริงไปประการหนึ่งแล้ว คือเป็นเด็กผู้ชายเหมือนฝัน ส่วนที่ในฝันเด็กบอกว่าหนู ๒ ขวบแล้ว คิดนั้นอยากจะสันนิษฐานว่า เด็กอาจจะตายมาจากไหนเมื่ออายุ ๒ ขวบแล้วมาเข้าห้องยายหนูคนนั้นเอง จึงได้บอกว่ายานอายุ ๒ ขวบแล้ว อย่างไรก็ตาม คงจะให้เห็นอะไรละเอียดอีกพอสมควรเมื่อเด็กโตกว่านี้สักหน่อย แกอาจจะไม่มีจิตใจเป็นเด็กแดง ๆ เหมือนเด็กทั่วไป อาจจะมีอะไรเป็นเด็กโตขนาด ๒ ขวบให้เห็นถนัดก็ได้ เป็นต้นว่าความรู้ภาษา หรือยิ่งกว่านั้นหากแกระลึกชาติได้ก็จะดี คิดนั้นจะได้มีโอกาสได้พบคนระลึกชาติได้บ้าง

พูดถึงเรื่องระลึกชาติ คิดนั้นเคยได้อ่านเรื่องราวของบางท่านที่ระลึกได้ตั้งแต่วิญญานออกจากร่างเดิมไปเข้าร่างใหม่ และระลึกอยู่ได้ตลอดมา คิดนั้นเคยปรารภกับท่านผู้รู้อย่างนั้นน่าจะเรียกว่าจำได้มากกว่า ไม่น่าเรียกว่าระลึกได้ อันการระลึกชาติได้นี้น่าจะหมายถึง

ท่านผู้มีญาณ ระลึกย้อนหลังไปได้ถึงชาติในอดีต มากชาติบ้างน้อยชาติ บ้าง ก็ฉันเข้าใจว่าน่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ท่านผู้ทตจันปราภคความเห็น ให้ฟัง ท่านตอบว่า อย่างที่จำได้ก็เรียกกันว่าระลึกชาติได้เหมือนกัน ตีฉันเองเคยนึกว่าถ้าเราระลึกชาติได้จะดีหรือไม่หนอ แล้วก็นึกว่า น่ากลัวจะไม่ดี คงจะทำให้จิตใจวุ่นวายกว่าทุกวันนี้นามากมายหลายเท่า เพราะคงจะระลึกไปพบอะไรที่ทำให้วุ่นมากมายเหมือนกัน เพียงใน ชาติไหนเท่านั้น ในปัจจุบันเท่านั้น ก็วุ่นวายพออยู่แล้ว มีเวลาลองนึก ถึงอดีตในชาติปัจจุบันก็ยังยุ่งจะแย่ แล้วจะให้หนักถึงอดีตข้ามภพข้าม ชาติอีก คนยังเต็มไปทั่วก็เลสทำได้น่ากลัวจะหาความสุขไม่ได้เลยเป็น แน่ ก็แบบเดียวกับกรรมมีเหตุพิศดารพิศ คคนมีเลสไปมีเข้าเมื่อไร ก็ ตกนรกทั้งเป็นเหมือนนั้นแน่ ท่านผู้สนกเลสแล้วเท่านั้นควรเป็นเจ้าของ ความพิเศษเหล่านั้น เพราะความวุ่นวายทั้งหลายไม่อาจแต่ต้องท่าน ได้แล้ว จิตของท่านบริสุทธิ์สิ้นเชิงแล้ว ความโลภความโกรธความหลง ไม่มีในท่านแล้ว อะไร ๆ จึงทำให้ท่านเกิดโลภเกิดโกรธเกิดหลงไม่ ได้แล้ว ท่านผู้เช่นนั้นไม่ควรเป็นที่เคารพสักการะสูงสุดแล้วยังมีใครอีก ที่ควรแก่ความเคารพนับ

สำหรับวิญญานมาเกิดนั้นเป็นของเป็นไปเช่นนั้นแน่นอน ถ้า ไม่มีวิญญานมาเกิด ก็จะเกิดกันได้อย่างไร ทุกชีวิตเกิดเป็นตัวตนมา ด้วยวิญญานมาเกิดทั้งนั้น แตกต่างกันเพียงว่าเป็นวิญญานที่เศษทำ กรรมเช่นใดไว้ เศษทำกรรมดีไว้มากก็จะเกิดดี เป็นคนดี เป็นเด็กดี มีความสุข เศษทำกรรมไม่ดีไว้มากก็จะเกิดไม่ดี เป็นเด็กไม่ดี เป็น คนไม่ดี มีความทุกข์ เราทุกคนก็เหมือนกัน ถ้าเรามีจิตใจอย่างไรก็ ให้รู้เถิดว่าเป็นไปด้วยกรรมที่เราทำทั้งนั้น

จิตใจเราดกด้วยกรรมที่เราทำนั้นดี จิตใจเราไม่ดกด้วยกรรม
 ที่เราทำนั้นไม่ดี กรรมนั้นไม่เพียงจะทำให้เราดี ในชาติภพ
 เท่านั้น แต่จะนำเราไปสู่ภพชาติที่ดีหรือไม่ดีต่อไปได้อีก จึงควร
 จะเห็นความสำคัญของกรรม ถ้าอยากเกิดมีความสุขก็ควรกลัวการ
 ทำกรรมไม่ดีให้มาก แต่ถ้าหากอยากเกิดข่มทุกข์ ก็ตามสบาย
 เกิด อยากทำอะไรก็เชิญเกิดต้องได้ชั่วแน่ ได้ทุกข์แน่ ชาติ
 นี้ก็ได้ ชาติไหนๆ ก็ได้แน่.

เรื่องที่ ๑๘

เขายู่กันบนศาลาวัด

พี่ชายคนหนึ่งของดิฉันเป็นช่างก่อสร้าง ได้เดินทางไปรับงานที่
 หนานทันทตามจังหวัดต่างๆ อยู่ตลอดมา ครึ่งหนึ่งไปมีงานที่จังหวัด
 อุดรดิตถ์ มีเรื่องมาแล้ว เป็นเรื่องผีสนๆ แต่ปลื้มก้อยที่เกี่ยวกับผี
 นนัยคยาวและน่าสนใจไม่น้อย ดิฉันอยากจะบันทึกไว้รวมในชุด
 ‘วิญญาณยังอยู่’ ของศรีสัปดาห์ แม้ว่าเรื่องที่ผีจะไม่มากมายก็คิด
 ว่าจะพอเป็นความเพลิดเพลินได้พอสมควร

พี่ชายเล่าว่า เมื่อไปทำงานที่อุดรดิตถ์นั้น มีวัดหนึ่ง ดิฉันจะไม่
 ขอเอ่ยชื่อไว้ในที่นี้เพราะเป็นเรื่องปัจจุบันจริงๆ อาจจะไม่สมควรที่
 จะนำชื่อเสียงเรียงนามมากล่าวถึงไว้อย่างชัดเจน วัดนั้นกล่าวกันว่า
 ผีตุนักหนา ผู้คนกลัวกันเอาจริง แต่ก็นั้นแหละเพราะเคยมีหลายที่
 หลายแห่งที่มีผู้ว่าผีไปแล้วบางคนไม่เคยเห็นผีที่นั่นเลย จึงไม่เชื่อหรือ
 ไม่สนใจ พี่ชายของดิฉันก็อาจจะรวมอยู่ในประเภทนี้ ก็ไม่ได้สนใจ
 ว่าวัดนั้นจะผีหรือผีไม่ผี มีหน้าที่ไปทำงานจังหวัดนั้น ต้องไปมา

เกี่ยวข้องกับวาทะบทหนึ่งเวลากลางวันและคำกั้นตักคั้น ก็ไม่รู้สึกลัว
กลัวอะไร

คืนหนึ่ง ที่สองแล้ว เดินผ่านศาลา มองขึ้นไป เห็นมีคนหนึ่ง
สูบบุหรี่อยู่คนเดียว จึงร้องทักทายขึ้นไปตามประสาอยู่บ้านนอกที่ต้อง
เป็นกันเอง เอะอะโวยวายกันตามประสา รู้จักไม่รู้จักทักทายกัน
เรื่อยไป เป็นการผูกสัมพันธ์ไมตรี

“พี่ชาย มานั่งทำอะไรอยู่คนเดียวตักคั้นแล้ว” พี่ชายของดิฉัน
เล่าว่าได้ร้องตะโกนถามขึ้นไปเช่นนั้น แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ เห็นแต่บุหรี
แดงวาบๆ คิดว่าเขาอาจจะไม่ทันได้ยิน จึงร้องถามขึ้นไปอีก “พี่ชาย
ตักแล้วยังไม่นอนอีกหรือ” คราวนี้เชื่อว่าต้องได้ยิน แต่ก็ยังคงไม่มี
คำตอบ พี่ชายของดิฉันซักไม่ไหว ถามคีย์ๆ ไม่มีน้ำใจตอบก็แล้วไป จึง
ได้ร้องบอกขึ้นไปอีกว่า “ตามใจ เมื่อไม่อยากจะคุยก็ทำตามใจ” แล้ว
ก็เดินผ่านศาลาไปทันที

รุ่งเช้า เมื่อพบพระภิกษุรูปหนึ่งในวัดถนนตรูจกกันดี พี่ชายของ
ดิฉันได้เล่าให้ท่านฟัง ว่าเมื่อคืนวันที่สองแล้วไม่รู้อย่างมีใครมานั่งเล่น
อยู่บนศาลาคนเดียว พูดคุยก็ไม่พูด เลยไม่รู้ว่าเป็นใคร พระท่าน
ถามว่า เห็นไหมว่าเขาทำอะไร พี่ชายดิฉันตอบว่า เห็นเขานั่ง
สูบบุหรี่แดงวาบๆ อยู่เท่านั้น ตอนนั้นไม่เห็นทำอะไร เมื่อพูดคุย
เขาไม่พูดก็เลยไม่อยากสนใจคุยต่อ พระท่านตอบว่า ดีแล้ว ที่ไม่ไป
สนใจเขา มีหลายคนแล้วสนใจเขา เดินขึ้นไปหาเขาบนศาลา จึง
พรวกพรวกแทบตกศาลาตายกลับลงมาตามกัน ทำไม พี่ชายของดิฉัน
สงสัย เขาทำอะไรเอา พระท่านตอบว่า เขาก็ไม่ได้ทำอะไรเอาหรอก
เพียงแต่บางที่เขาที่นั่งหัวขาดอกพรุนอยู่ข้างเท่านั้น

แล้วท่านก็พาพี่ชายติดนั้นขึ้นไปดูบนศาลา ซึ่งให้ดูหม้อดินจำนวน
เป็นร้อยที่วางเรียงกันอยู่แน่นขนัด กระตูกทั้งนั้น ท่านบอก เขายัง
ตายแล้วเขาก็เผาเสร็จ เก็บกระตูกมาฝากไว้แบบนี้แหละ ปีหนึ่งเขา
ก็มาทำบุญให้ที่หนึ่ง รับพระมาจากวัดต่าง ๆ จนครบ มาบั้งสุกุลให้
เขามาทำให้ทุกปีแหละ และก็มีกระตูกมาฝากเพิ่มเรื่อยเหมือนกัน
แล้วจะไม่ให้วัดนั้นผิมน้อยยิ่งใจ พวกนี้เมื่อเป็นคนเขาก็ดี ๆ ด้วยกันแล้ว
๕ ๕
ทงนน

ท่านอธิบายจนพี่ชายติดนั้นเข้าใจเรื่องราวโดยละเอียด มาถ่ายทอด
ให้ติดนั้น ฟังรู้เรื่อง อย่างบอกไม่ถูกว่าควรสลบใจหรือควรชื่นชม
เพราะมันเป็นเรื่องสองแง่สองมุมจริง ๆ

มีคนคนหนึ่ง คนตรูจกเขาว่าเป็นคนดี มีเมตตา แต่คนชั่ว
กลัวเขานัก เรียกเขาว่าพญามัจจุราช สาเหตุก็เพราะเขาเกลียดคนชั่ว
เกลียดเกิน พวกเล็กเล็กขโมยน้อย เขาก็เกลียดมาก เขาจะพยายามว่า
กล่าวตักเตือนไม่ให้คนในหมู่บ้านหรือตำบลที่เขาอยู่เป็น ขโมยขโจร
ให้ทำมาหากินอย่างซื่อสัตย์สุจริต มีอะไรก็ให้พวกนั้นดี ๆ ซอกันดี ๆ
เขาบอกว่าเขาตั้งโรงยาไม่ได้เอาเงินเอาทองพวกช้ยาเลย ใครอยากสูบ
ก็ไปสูบได้ เขาอนุญาตฟรีเมื่อไม่มีเงิน เพียงแต่ว่าเขาจะพิจารณา
กำหนดให้พอสมควรเท่านั้นว่าจะให้ผู้ใดสูบมากน้อยเพียงใด ที่เขาทำ
เช่นนั้นก็หวังผลตอบแทนเพียงอย่าให้พวกช้ยาทั้งหลายเที่ยวลักขโมย
ใคร ๆ มาสูบยา และถ้าเขาอนุญาตให้สูบยาของเขาได้โดยไม่เสียเงิน
เสียทองแล้ว ใครยังเที่ยวลักขโมยให้เขารู้อกเขายังทิ้งหน้าตาเฉย คน
มันชั่วเอามันไว้ทำไมให้เดือดร้อนคนดี เมื่อมันไม่ยอมเป็นคนดีทั้ง ๆ

ที่เราพยายามช่วยแล้วทุกอย่าง ก็ต้องไม่เอามันไว้ ชำมันเสีย ไม่
บาปกรรมอะไร เป็นการช่วยคนดีให้เป็นสุข

คุณเจตนาของเขาก็สวยงาม น่าชื่นชม แต่คิดนั้นก็ชื่นชมไม่ถนัด
แม้ว่าจะชื่นชมเขาอยู่ในข้อที่ว่าเขามีความตั้งใจดีเหลือเกินที่จะช่วยให้
คนเป็นคนดี ให้คนเป็นสุข และเขาก็ทำตามความตั้งใจดีของเขาจริงๆ
เช่นที่อุทิศส่าห์หาหยูกยาให้คนชยาสูบ เพื่อไม่ให้คนพวกนั้นเกิดความ
อตอยากจนถึงกับเที่ยวลักเล็กขโมยน้อย แต่เมื่อคนพวกนั้นยังไปลัก
ขโมยเข้าอีกเขาก็ใจเด็ดเหลือเกิน คิดนึกคิดว่าเด็ดเกินไป ที่ยิ่งทั้งเสีย
ผักเป็นปลา

อย่างไรก็ตาม คิดชื่นชมเขาที่ไม่ทอดทิ้งศพเหล่านั้น ชำเสร็จ
จุดไฟเผาให้เสร็จ แล้วก็ยังอุทิศส่าหะหาหม้อมาเก็บกระดูกใส่ นำไปไว้
วัด ทำบุญอุทิศให้ทุกปี เรียกว่าเมื่อเขาเห็นว่าเป็นคนแล้วชั่ว ก่อ
ความเดือดร้อนให้คนอื่น เขาก็ชำเสีย ครนตายแล้ว ชั่วไม่ได้แล้ว
ไม่ทำความเดือดร้อนให้ใครอีกแล้ว เขาก็ทำบุญให้ คนอย่างนี้ก็มี
ด้วย คิดนอกคิดเช่นนี้ไม่ได้ และก็ต้องคิดต่อไปด้วยว่า
ผู้ไม่ดำเนินสายกลาง ตั้งไปหย่อนไป ไม่ได้เลย.

เรื่องที่ ๑๙

คิดว่าวิญญาณ

เมื่อไม่นานมานี้ พี่ชายคนโตของดิฉันถึงแก่กรรมอย่างคาดไม่ถึง
หลังจากเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลและกลับมามีบ้านได้เพียง ๒
วัน เราไม่คิดว่าจะหาย เพราะหมอบอกที่ทำการผ่าตัดกับบอกเราแล้วว่า

มะเร็งเต็มไปทั้งท้อง จนผ่าออกไปแล้วทำอะไรไม่ได้เลย ต้องเย็บกลับเข้าไปใหม่ เพียงแต่ผ่าเอาเนื้อในถุงน้ำดีเมื่อยังกับลูกบ๊วยหวานเมืองจีนออกมาใส่ขวดให้ดูกัน ๒ เม็ดหน้าเกลียด ๆ เท่านั้น นอกนั้นไม่ได้ทำอะไร แต่ก็ไม่ได้บอกให้ผู้บวชทราบ และผู้บวชจะทราบเองหรือไม่ก็ไม่แน่ใจ อาจจะเป็นการพยายามหลอกกันทั้งฝ่ายคนดีและฝ่ายคนบวช คือฝ่ายคนดีก็พยายามจะไม่ให้คนบวชตกใจว่าจะตาย และฝ่ายคนบวชก็อาจจะพยายามไม่ให้คนดีตกใจว่าตนกำลังจะตาย

หลังจากอยู่โรงพยาบาลจนตัดใหม่เรียบร้อยแล้ว แต่เนื้อตัวหน้าตายังหาได้ลดความเหลืองไม่ คงเหลืองอ๋อยยิ่งกว่าขมิ้นที่เคี้ยว ผู้บวชได้ขอกลับบ้าน ไม่ได้บอกว่าขอไปตายบ้านดีกว่า แต่บอกว่าอยู่บ้านจะหายเร็วกว่า เพราะอยู่โรงพยาบาลอากาศไม่ดี ไม่มีกลิ่นไอดี ไม่มีทันหมากรากไม้ ฝ่ายคนดีก็ตกลงว่าเมื่ออยากกลับบ้านก็น่าจะเป็นเพราะอยากตายที่บ้าน ก็น่าจะยินยอมให้เป็นไปตามต้องการ จึงไม่มีการขัดข้อง และตั้งกล่าวแล้ว ถึงบ้านได้ ๒ วัน ก็ถึงบ้าน ๔ โมงเช้าวันศุกร์ ๕ ทুমเศษวันเสาร์ก็ตาย เรียกว่าอยากกลับมาตายบ้านนั่นเอง แต่ที่จะให้ตงศพสวดที่บ้านด้วยนั้นเป็นการยาก เพราะไม่สะดวกอย่างยิ่ง จึงต้องนำไปตั้งที่วัด

ในการจะนำศพไปวัด ได้เกิดเหตุการณ์แปลกขึ้นอย่างหนึ่งเหมือนกัน ว่ากันว่าเป็นไปตามอำนาจวิญญาณ ไม่ทราบว่าจะจริงหรือเปล่า คือในการนำศพออกจากบ้านไปวัดนั้นมิได้เตรียมนิมนต์พระนำศพด้วย ลูกหลานเกิดจะนำไปเฉย ๆ จึงเมื่อรถศพมาถึงก็ยกศพขึ้นตง เตรียมจะแล่นรถออกทันที แต่ทันใดนั้นเองฝนซึ่งอยู่ที่ ๆ ก็เท

ลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ชะงักการเคลื่อนรถเสียในขณะนั้น ต้องรอ
 ให้ฝนหยุด ซึ่งกินเวลานานเป็นชั่วโมงก็ยังไม่หยุด แล้วปุบปับก็หยุด
 สนิทเอาทันที โดยที่พระผู้ใหญ่รูปหนึ่งท่านนั่งรถเข้ามาในบ้านในขณะ
 นั้น ด้วยมีเมตตาเจตนาอย่างยิ่งที่จะนำศพไปวัดให้ ฝนหยุดสนิทแล้ว
 ตังแต่รถท่านเข้าประตูบ้าน จึงเคลื่อนศพไปวัดได้ทันทีในขณะนั้น ว่า
 กันว่าวิญญานผู้ตายรอพระเดชพระคุณพระรูปนั้นอยู่ ไม่ยอมไปวัด
 โดยที่ไม่มีท่านมาเมตตานำไป ซึ่งอาจจะเป็นการบังเอิญ แต่เพื่อจะ
 ให้เรื่อนี้ยาวสักหน่อยคิดจึงนำมาเขียนเสียด้วย ขอสารภาพตรงๆ
 เมื่อเขียนมาถึงตรงนี้ นึกได้ต่อไปว่าในการสวดพระอภิธรรมคืนสุดท้าย
 พระเดชพระคุณรูปนั้นท่านได้เมตตาไปเป็นประธานอยู่ในงานที่
 เจ้าภาพล้วนเป็นหนุ่มน้อยสาวน้อยเกือบทั้งสิ้น แยกหรือส่วนมากก็
 อยู่ในวัยเดียวกันนั่นเอง เมื่อพระเริ่มสวดจบสุดท้ายฝนก็เริ่มโปรยเม็ด
 ลงมา จนกระทั่งตกหนักแบบลืมหูลืมตาไม่ขึ้นอีกเมื่อสวดจบแล้ว เป็น
 ผลให้แยกหรือกลับบ้านกลับช่องไม่ได้ ต้องติดอยู่ที่ศาลาไปตามกัน
 เป็นเวลานานนับชั่วโมงเหมือนกัน คิดกันว่าหรือว่าวิญญานผู้ตายไม่
 อยากจะให้กลับ โดยเฉพาะไม่อยากจะให้พระเดชพระคุณพระรูปนั้น
 ท่านกลับ ผู้ตายกล่าวด้วยความชื่นชมศรัทธาอยู่เสมอ ว่าท่านดีจริงๆ
 และท่านมีเมตตาต่อบุตรธิดาของตนมาก ซึ่งเมื่อฝนไม่ยอมหยุดจริงๆ
 นานเข้าท่านก็ต้องฝ่าฝนกลับ โดยต้องลุยน้ำฝนที่ท่วมวัดแล้วไปด้วย
 นั้นแหละฝนจึงซาลงให้แยกอื่นและพวกลูกหลานได้กลับบ้านด้วยได้
 นับตั้งแต่คืนตั้งศพสวดเป็นคืนแรก ที่บ้านจะมีผู้ได้กลิ่นหอม

อ่อน ๆ เป็นกลิ่นเหมือนเครื่องสำอางานซึ่งไม่เคยมีมาก่อนในบ้านช่อง
 เพิ่งจะมีเกิดขึ้นเมื่อพี่ชายของดิฉันตายแล้วนั่นเอง และเป็นกลิ่นที่
 อ่อนมากจริง ๆ เพียงได้แว่ว ๆ เท่านั้น สันนิษฐานกันว่าเพราะเมื่อ
 มชวตอยู่ณพี่ชายของดิฉันเป็นคนสุภาพเรียบร้อยอ่อนโยนและขี้เกรง
 ใจพี่น้องลูกหลานมาก เมื่อเสียชีวิตเป็นวิญญานไปแล้วก็จะต้องเป็น
 แบบเดิม คือเมื่อเป็นคนเป็นอย่างไร เมื่อตายแล้วก็ต้องเป็นอย่างนั้น
 ไม่ผิดไปได้ ดิฉันซึ่งเป็นคนขี้กลัวมาก จึงกลัวพี่ชายดิฉันน้อยที่สุด
 และกลัวอยู่นอยวันเหลือเกิน บางทีคิดว่ากำลังมาแล้ว ก็ยังแก่งไม่
 กลัวได้ นับว่าแก่งมากจริง ๆ สำหรับดิฉัน

คืนหนึ่ง เราทุกคนมากน้อยถึงเหตุการณ์วันตาย ขณะนั้นก็มี
 ผู้ใดกลิ่นเหม็นเน่าอ่อน ๆ ขึ้น และเมื่อต่างคนต่างแยกย้ายกันไปหมด
 แล้วดิฉันนั่งเขียนหนังสืออยู่ตามลำพังในเรือนที่ดิฉันอยู่คนเดียว เวลา
 นั้นประมาณ ๕ ทุ่ม ก็มีกลิ่นเน่าอ่อน ๆ อยู่ข้าง ๆ ดิฉันตลอดเวลา
 ดิฉันรู้สึกว่าจะน่าจะเป็นพี่ชายของดิฉันมาวนเวียนอยู่แถวนั้นแน่ เพราะ
 ปรกติเมื่อดิฉันทำงานตึก ๆ มักจะแหวะเวียนเข้ามาพูดคุยเสมอ บางที
 ก็มีผลหมากรากไม้ใส่จานมาส่งให้ และบางทีก็อาสาจะชงกาแฟบ้าง
 โอวัลตินบ้างมาให้ ทั้งมักจะปรารภด้วยความมั่นใจเสมอว่า การที่
 ดิฉันนั่งทำงานอยู่ตึก ๆ คนเดียวในเรือนเบ็ด ๆ ชั้นล่างเช่นนั้นไม่
 ปลอดภัย ควรจะมีใครอยู่เป็นเพื่อนสักคน แต่ดิฉันก็ปฏิเสธว่าไม่
 จำเป็น เพราะดิฉันชินเสียแล้ว และบ้านของเราก็มีแขกยามอยู่ที่
 ประตูใหญ่ด้วยแล้ว อย่างไรก็ตามดิฉันซาบซึ้งในความมั่นใจเช่นนั้น
 และได้พูดถึงอยู่เสมอถึงแก่เมื่อพี่ชายคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ น่าใจเป็น

ของมีค่าที่สุด มีความหมายที่สุดสำหรับดิฉัน คนมีน้ำใจจึงเป็นคนมี
ค่า ตรงกันข้ามกับคนไม่มีน้ำใจทีเดียว

ขอเล่าต่อไปว่า เมื่อได้กลิ่นเน่านานเข้าดิฉันอดไม่ได้ก็นึกบอก
ไปว่า เธอตายได้ ๑๕ วันแล้ว เวลานี้เน่าแล้ว ดิฉันทราบแล้ว แต่
ไม่ต้องให้ดิฉันได้กลิ่นอย่างหนักกว่า ดิฉันชชลาต แล้วดิฉันก็สำรวจ
ใจให้ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ อุทิศส่วนกุศลทั้งหมดที่มีอยู่ให้เธอ
กลิ่นเน่าหายเจ็บไปพักใหญ่ ดิฉันก็ทำงานต่อไป แต่แล้วก็กลับได้
กลิ่นเน่าใหม่อีก ทำให้ดิฉันเอะใจว่าหรือจะเป็นหนูเน่าอะไรเน่า อาจ
จะไม่ใช้พี่ชายของดิฉันก็ได้ พอถึงขณะนั้นมีโทรศัพท์ ดิฉันรับสาย
ผู้โทร.ถามดิฉันว่า ตึกแล้วอยู่กับใคร ดิฉันตอบไปว่าทำงานอยู่
คนเดียว ผู้ถามย่อนบอกมาว่า ใครว่าอยู่คนเดียว พี่ชายคนที่ตาย
ไปแล้วก็อยู่ด้วย ไม่เห็นหรือหรือ ท่านเองดิฉันได้กลิ่นเหล่านี้
ชนทันที พี่ชายของดิฉันรับประทานเหล้าด้วยเหมือนกัน แม้จะน้อย
ลงมากแล้วในระยะหลังแต่ก็รับประทาน และก็มีกลิ่นเมื่อเข้าใกล้ ใน
บ้านดิฉันไม่มีใครอีกที่รับประทานเหล้า โดยเฉพาะในขณะนั้นยังไม่มี
แน่ มีแต่ดิฉันอยู่คนเดียว กลิ่นเหล่านี้จึงทำให้ดิฉันอยากจะแน่ใจ
ว่าพี่ชายของดิฉันอยู่ในที่นั้นด้วยจริงตามที่ผู้พูดทางโทรศัพท์ที่ล่อมาโดย
มิได้เจตนา แต่ก็เคราะห์ที่ดิฉันเกิดกล้าขึ้นมาพอใช้ ไม่กลัว แต่ก็
ไม่ถึงกับจะกล้าตอบไปทางโทรศัพท์ว่า จริงเสียด้วย พี่ชายของดิฉัน
มาอยู่ใกล้ ๆ ดิฉันจริง ๆ แล้ว ต้องรุ่งขึ้นจึงได้โทร.ไปเล่าได้ ไม่อยาก
จะเอ่ยถึงผู้ตายมากนักเวลาอยู่กับคนเดียวและตึก ๆ เสียด้วย ก็อย่างว่า
แล้ว ดิฉันเป็นโรคกลัวผขนสมองที่เดียว ครูอาจารย์ท่านจะสอนให้

นึกให้คิดอย่างไร คิดมันไม่ใช่ไม่เคารพเชื่อฟังท่าน แต่ทำไมสำเร็จผล
ต่างหาก ไม่สำเร็จจริงๆ อย่างไรก็ตามชอกกล่าวความจริงไว้ประการ
หนึ่ง คือเมื่อก่อนคิดมันกลัวกว่านี้หลายร้อยหลายพันเท่า เมื่อมาได้
เหรียญท่านอาจารย์มัน ฎุริตตเถระท่านห้อยคอประจำอยู่นั้นแหละ
คิดมันจึงได้สังเกตใจตัวเองเห็นว่าเก่งขึ้นเป็นอันมาก เช่นสามารถอยู่
คนเดียวได้ดึกๆ ในเรือนที่มีแต่คิดมันคนเดียว และเป็นเวลาหลังจาก
มีการเป็นตายกันในบ้านชั่ว ๓-๕ วันเท่านั้น เป็นเมื่อก่อนไม่สำเร็จ
แน่

คิดมันทราบคำว่า 'วิญญูณขังอยู่' เรื่องนี้ไม่มีอะไรชัดเจนลงไป
ว่าเป็นวิญญูณ แต่คิดมันก็คิดว่า เป็นวิญญูณ จึงอยากจะรวบรวม
ไว้ให้ครบชุด วิญญูณขังอยู่ 'ของศรีสัปดาห์' จึงเขียนมารวมไว้
ด้วยปรารถนาดีจะให้ เป็นประโยชน์ต่อไปแก่ท่านผู้สนใจจะศึกษา
เรื่องวิญญูณอย่างจริงจังต่อไปเท่านั้น.

เรื่องที่ ๒๐

สุภาพบุรุษลึกลับ

เมื่อไม่กี่อาทิตย์มานี้ (เมื่อเขียนเรื่องนี้วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๑๓)
คิดมันได้พบสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีสามภริยากู่หนึ่ง ทั้งสองอยู่ในวัย
หนุ่มสาว กำลังสวยงาม และมีคุณสมบัติประการหนึ่งที่น่าชื่นชมยิ่ง
คือ ก็มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา ในคุณงามความดีทั้งปวง
เป็นต้นว่ามีความมั่นในกตัญญูกตเวทิตันเป็นคุณธรรมที่เลิศ ที่จะยัง
ให้เกิดสิริมงคลพันประมาณ ที่ทั้งสองไปพบคิดมันในวันนั้นก็เพราะ

ดิฉันเป็นผู้หนึ่งที่บ้านอยู่ในซอยเดียวกับโรงพิมพ์ศรีสัปดาห์ และได้
เกิดไฟไหม้ขึ้นในซอยเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคมกลางดึก รุ่งขึ้นดิฉันจึงมี
โอกาสได้ต้อนรับสองสามีภริยาตั้งกล่าวในบรรดา ผู้มีน้ำใจห่วงใยไป
เยี่ยมทงหลาย

สุภาพสตรีผู้เป็นภริยาเล่าว่า เมื่อต้นชนกลางดึกและทราบว่ามีไฟ
ไหม้ในซอยศรีย่านที่ใกล้บ้านของดิฉัน เธอตกใจมาก นึกได้ถึงท่าน
พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระท่านทันที และกราบไหว้เรียกให้ท่าน
มาช่วยทันที แต่เมื่อเรียกไปเรียกมากกลับคิดว่า พวกที่บ้านดิฉัน
ก็จะต้องกำลังเรียกท่านอาจารย์ท่านอยู่เหมือนกัน การที่เธอมาเรียก
ด้วยเช่นนี้อาจจะไม่ถูก เพราะอาจจะทำให้ท่านอาจารย์ไม่แน่ใจว่าจะ
ไปทางไหนก็ จะไม่ได้ไปช่วยดิฉันเต็มที่ เมื่อคิดได้เช่นนั้นเธอก็หยุด
เรียกท่าน หันมาภาวนาว่าไฟอย่าถึงบ้านดิฉันเลย ผู้ไปเยี่ยมดิฉัน
หลายคนก็เล่าถึงความห่วงใยทำนองนี้เหมือนกัน เป็นเครื่องเชิดชูจิต
ใจของดิฉันอย่างที่สุด ไม่มีอะไรจะเป็นความชื่นใจของดิฉันเท่าหน้าใจ
จริง ๆ

หลังจากคุยกันไปคุยกัันมา ก็วนเข้าหาเรื่องที่หาผู้ไม่สนใจยาก
คือเรื่องวิญญูณหรือผีนั่นเอง สุภาพสตรีผู้นั้นเล่าว่า ในการบรรจุศพ
ท่านผู้เป็นบิดาของสามีเธอเมื่อไม่นานนักนั้น ได้มีสงฆ์นำไฟดวงเกิดขึ้น
คือการบรรจุศพนั้นกระทำกันในตอนกลางคืน สามทุ่มสว่างแล้ว ที่
สุสานวัดโสมนัส มีแขกหรือไปร่วมด้วยพอสมควร

หลังจากการบรรจุผ่านพ้นไปแล้ว ลูกหลานผู้หนึ่งของท่านผู้ล่วง
ลับแล้วเล่าว่า แขกคนหนึ่งแต่งตัวเต็มยศที่เดียวไปบรรจุศพ ก็มี

เหรียญตราคิดเสียด้วย เมื่อเธอผู้หนึ่งเล่า ลูกหลานคนอื่นปฏิเสธว่า
 ไม่ได้เห็นใครแต่งตัวเช่นนั้นไปในงานเลยสักคนเดียว ถ้ามีจริงก็น่าจะ
 เค็นสะคุตตาอยู่เป็นอันมาก น่าที่จะเห็นกันไม่น้อยคน แต่ผู้ว่าเห็นซึ่ง
 เป็นสภาพสตรีกายนัยว่าเธอเห็นแน่ เพราะยืนอยู่ข้างเธอตลอดเวลา
 เธอบอกด้วยว่า ชายผู้หนึ่งหน้ามรอมแปลเป็นแถบหนึ่งเห็นได้ถนัด
 ตา จนจำได้ สามารถจะชี้ได้ถ้าจะพบเห็นที่ไหนอีก

เมื่อไม่มีผู้ใดอื่นอีกเห็นชายผู้หนึ่ง และทุกคนก็อยากเห็น เพราะ
 จากการอธิบายของผู้เห็นไม่มีใครคิดว่ารู้จัก แม้แต่ภริยาของท่านผู้ล่วง
 ลับแล้วซึ่งเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกันมา ก็กล่าวอย่างไม่คิดว่าเคยรู้จักเพื่อนของ
 สามีคนโตมีลักษณะหน้าตาเช่นนั้น ดังนั้นในที่สุดจึงตกลงกันว่าจะเลือก
 ดูจากภาพที่ถ่ายในฟิล์ม

แต่ครั้นเมื่อการล้างอัดรูปเรียบร้อยมาแล้วทั้งหมด ก็หาได้มีรูปผู้
 โดดแต่งตัวประดับเหรียญตราไม่ คงมีแต่รูปผู้ที่แต่งตัวสากลเรียบร้อย
 ธรรมดา แม้แต่ผู้ที่ยืนใกล้เคียงสภาพสตรีก็กล่าวว่าเป็นชายผู้หนึ่งก็ไม่มี
 มีรูปชายผู้หนึ่ง การที่จะลงความเห็นว่าผู้บอกว่าเห็นตาฝ้าตาตาไปทำ
 ได้ไม่ง่าย เพราะเธอยืนยันแข็งแรงแน่นอน ว่ายืนอยู่ข้างเธอจริง ๆ
 มีเหรียญตราจริง ๆ และก็น่าเป็นแปลเป็นไปทั้งแถบจริง ๆ ทั้งสอง
 ประการดังกล่าวนั้นเป็นเครื่องหมายเด่นชัดไม่น้อยที่จะทำให้ชายผู้หนึ่งเป็น
 ที่สนใจของผู้เห็น ดังนั้นเมื่อปรากฏว่ารูปก็ไม่มี ผู้เห็นก็ไม่มียก นอก
 จากสภาพสตรีผู้หนึ่งคนเดียว ซึ่งการยืนยันของเธอก็แสดงว่าเธอเห็น
 ถนัดชัดเจนแน่ จึงตกลงพร้อมใจกันยกให้เป็นเรื่องของวิญญาน ซึ่ง
 คณเองชื่อว่าเห็นไปได้ ถ้ามีผู้เห็นจริง เห็นเพียงคนเดียว ไม่มีใคร

อื่นเห็นอีก ก็ต้องวิญญาณแน่ ใ้แน่ อาจจะเป็นวิญญาณของเพื่อนฝูง
 คนรู้จักหรือญาติพี่น้องคนหนึ่งคนใดของท่านผู้ล่วงลับแล้วก็ได้ อาจ
 จะบรรจุอยู่ก่อนแล้วในสุสานวัดโสมนัสนั่นเองก็ได้ เมื่อได้ทราบข่าว
 การจากโลกมนุษย์ของเพื่อนกัน หรือญาติกันก็อาจจะมีน้ำใจมาเยี่ยม
 หรือมาร่วมท่อนรับศพ จนกระทั่งถึงมาร่วมในพิธีบรรจุศพด้วย

เรื่องของวิญญาณเป็นเรื่องลึกลับจริงๆ แต่ถึงแม้จะอยู่ลึกลับ
 เพียงไหน ก็เป็นสิ่งที่จริง มิใช่ไม่มี ทุกคนมีญาติพี่น้องคนรู้จักที่
 ล่วงลับไปแล้ว ฉะนั้นจะคิดจะพูดจะทำอะไรก็ตาม อย่าคิดว่าถ้าคน
 ไม่รู้ไม่เห็นด้วยแล้วเป็นใช้ได้ จะต้องเป็นความลับ คนไม่รู้ไม่เห็น แต่
 วิญญาณมีรูมเห็นด้วยเสมอแน่นอน เพราะวิญญาณซึ่งไม่ต้องการที่สำ-
 หรับอยู่มากมาย มีอยู่เหนือจะประมาณในที่ที่แม่จะกว้างยาวเพียงไม่กี่
 ตารางนิ้วเท่านั้น และสามารถมีความรู้เห็นได้เช่นเดียวกับมนุษย์เรา
 เอง

ใครดีใครชั่ว ใครถูกใครผิด วิญญาณรู้ได้ ผู้ที่อายุคนอื่นไม่
 อยตัวเอง ถ้าเชื่อว่าคนอื่นมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง แม่เป็นเพียงคน
 หนึ่งที่เห็นวิญญาณ ก็อาจจะไม่คิดพูดทำความไม่ดีทั้งหลายได้ ถ้า
 เชื่อว่าวิญญาณมีอยู่ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ.

เรื่องที่ ๒๑

‘ผีลอก’ คนฉลาด

เมื่อไม่นานนัก สภาสตรีชาวฟิลิปปินส์ผู้หนึ่งแต่งงานมากับ
 สภาบุรุษไทยและได้เข้ามาอยู่ในประเทศไทยกับสามี ฝ่ายชายนับถือ

พระพุทธศาสนา ฝ่ายหญิงนับถือโปรแตสแตนท์ ฝ่ายชายนั้นก็แบบ
ชาวพุทธทั่วไป มิได้จริงจังเท่าไร แต่ฝ่ายหญิงเขามั่นคงจริงจังพอใช้
ทีเดียว เรียกว่าสวคมนตรีภาวนากับไม้กางเขน อยู่ทุกเข้าด้วยกันทีเดียว
แต่ถนัดแหละเมื่อความรักเข้ามาเกี่ยวอะไรก็หาสำคัญกว่าความรักไปไม่
ได้ ในวันแรกที่ถึงเมืองไทย ผู้ใหญ่ฝ่ายชายก็ให้รัตนามนต์ ซึ่งฝ่าย
หญิงก็ยินยอมด้วยดี เห็นแล้วเป็นที่น่ารัก หลังจากนั้นจะไปแก้บาย
ขอโทษขอโพยอะไรกันก็ว่ากันทีหลัง ซึ่งฝ่ายชายก็หาได้ขัดข้องอย่างใด
ไม่ ฝ่ายหญิงมีกางเขนอันน้อยติดตัว ขณะที่ฝ่ายชายห้อยพระห้อย
เหรียญรุงรังไปทงคอ หลังจากเข้ามาอยู่เมืองไทยไม่นาน ฝ่ายชายก็
ย้ายไปรับราชการในหัวเมืองภาคใต้ ฝ่ายหญิงก็ติดตามไปแต่งงานทำใน
จังหวัดนนทบุรี เขามีลูกด้วยกันแล้ว ๒ คน คนโตเป็นชาย คนเล็ก
เป็นหญิง ท่าทางของเด็กทั้งสองดูจะเก่งกล้าเกินแม่พอเป็นอันมาก
เมื่อประมาณสักเดือนมานี้ ก่อนที่ดิฉันจะมาเขียนเรื่องนี้ (วันที่
๒๕ กันยายน ๒๕๑๓) ครอบครัวน้อย ๆ ได้พากันเข้ามาในกรุงเทพฯ
ด้วยธุรกิจจำเป็น ดิฉันได้เห็นฝ่ายหญิงมีพระที่คอ คือเหรียญพระไพรี
พินาศทองคำลงยาองค์เล็กสวยงามน่ารัก ดิฉันแปลกใจจึงถามว่าห้อย
พระแล้วหรือ สุภาพสตรีฟิลิปปีนส์วัย ๒๓—๒๔ ปีผู้นั้นหัวเราะอย่าง
เบิกเผย ตอบเป็นภาษาไทยที่คือน่าฟังแล้วแม้จะมีสำเนียงแปร่งให้
ฟังน่ารักน่าเอ็นดูก็อยู่มาก “ถูกผลอกคะ เลยต้องใส่ ‘กล้วยผลอก’
ตามไปถามมากก็ได้ทราบว่า เธอถูกผีหลอกขณะไปพักอยู่ที่จังหวัดภาค
ใต้กับสามีนั่นเอง

“ผลอกมันเมื่อตอนมันไปออกลูก” เธอเล่าเสียงแปร่ง ๆ ซื่อ ๆ
ฝ่ายชกก็ชกจนได้ความว่าเมื่อสุภาพสตรีฟิลิปปีนส์ผู้นั้นไป คลอดลูกคน

เล็กที่คลินิกแห่งหนึ่งทางภาคใต้ เธอรู้สึกว่ามีผีหลอก คือเย็นวัน
 หนึ่ง หลังคลอดแล้วเพียงวันเดียว ขณะนั่งอยู่ตามลำพังกับลูกใน
 ห้องใช้ส่วนตัว เธอได้เห็นเงาคนดำมืดใหญ่โตปรากฏขึ้นข้างหลังใน
 ระยะเวลาสั้นๆ เห็นถนัดชัดเจนจริง ๆ ครั้นหันไปก็ไม่มีอะไร เธอตกใจ
 ร้องชน และลุกขึ้นวิ่งออกจากห้อง พยายามไต่ยีนก็เข้ามาถามว่า
 เกิดอะไรขึ้น ครั้นเธอเล่าให้ฟังว่าเห็นผี พยายามก็บอกเธอว่าที่นั่น
 ไม่มีผี เธอก็ไม่ว่าอะไร แต่เธอก็รู้ว่าเธอเห็นเงาคนดำมืดนั้น ชัดเจน
 จริง ๆ ไม่ใช่คิดเอาว่าเห็น ค็นเดียวกันนั้นเหมือนนอนอยู่ เธอรู้สึกว่ามี
 คนมานั่งทับอยู่บนตัว เป็นคนตัวใหญ่ดำมืด เธอตกใจร้องชน คนนั้น
 ก็หายไป รุ่งขึ้นเธอไม่ยอมพักอยู่ต่อไปคลินิกนั้น ขอกลับบ้านทั้ง ๆ
 ที่ยังไม่ถึงเวลาที่ควรกลับ หอบลูกเต้ากลับทันทีโดยไม่ยอมฟังเสียงใคร
 เลย มิใช่พยาบาลจะบอกว่าที่คลินิกนั้นไม่มีผีจริง ๆ เธอก็ไม่เชื่อ “มี
 ชะ” เธอว่า “ลอกนี่ชะ ทำไมจะไม่มี” พุดพลาจเธอสนั่นหัวตึก “ตอน
 นั้นมันยังไม่ใส่พระศวีย์” พุดแล้วก็หยิบเหรียญพระไพรีพินาศสองก้น้อย
 ที่สวมอยู่ขึ้นให้ดิฉันดูประกอบกำพูดว่าเมื่อก่อน ‘ผีลอก’ เพราะไม่
 ‘ใส่พระ’ เคียวนี้เลยต้อง ‘ใส่พระ’ ดิฉันถามว่าตั้งแต่มีพระห้อยคอแล้ว
 ได้เห็นผีอีกหรือเปล่า ได้รับคำตอบปฏิเสธ ดิฉันมีเหรียญท่านอาจารย์
 มั่นรุ่นที่ระลึกท่านมรณภาพครบ ๒๐ ปีอยู่ ๑ เหรียญ เกิดบิต โสมนัส
 ที่สุภาพสตรีวัยสาวน้อยต่างศาสนาผู้นั้นฉลาดพอจะเห็นเขาฟังผู้ที่บันทึก
 ฟังได้จริง จนถึงกับยอมสวมสร้อยห้อยพระ ดิฉันจึงส่งเหรียญท่าน
 อาจารย์มั่นให้ และบอกว่า ผีกลัวท่านมาก ถ้ามีท่านแล้ว ผีจะไม่

กล้าทำอะไร ไม่กล้า ลอก กั๊ว ย สุกภาพสตรีผู้นิยมมนยมนตาแวววาว
 แสดงความยินดีอย่างจริงใจ “ค๊ะ ผักกล้วยค๊ะ” แล้วรีบเหวี่ยง
 ไปร้อยใส่ในสร้อยคู่กับเหรียญพระไพรีพิณาศทันที
 คนฉลาดก็ควรเป็นเช่นนี้ ไม่ม่งมายยึดมั่นในอะไร ๆ จนไม่
 คำนึงถึงเหตุผลเสียเลย เมื่อแน่ใจแล้วว่าพระในพระพุทธศาสนา
 เป็นที่เคารพของผี ผีไม่กล้ากับท่าน ก็ไม่เห็นจะเสียหายอย่างไร
 หากจะพวงท่านเพอกัน ผีลอก.

เรื่องที่ ๒๒

คนโบราณจากศิลา

ดิฉันเป็นคนชอบฟังเรื่องผีมาก ก็เห็นจะเช่นเดียวกับใคร ๆ
 ทั้งหลายนั่นเอง และก็คงเป็นความจริงที่เดียวที่ท่านชอบอย่างไหน
 ก็จะต้องใค้อย่างนั้น ชอบตกก็ต้องตก ชอบชวักก็ต้องชวัก การผิกใจ
 ให้ชอบจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ไม่อยากใค้อะไรที่ชวัก ๆ ก็ไม่ควรปล่อยใจ
 ให้คุ้นเคยกับความมืดชวัก ๆ ต้องให้ใจคุ้นเคยกับความมืดดี ๆ ดิฉัน
 ชอบฟังเรื่องผี ที่ก็ได้ฟังจริง ๆ เสมอ ก็เพราะชอบแสวงหาเสมอ
 พบใครพอลามได้เป็นลามา มีโอกาสได้ฟังเป็นหูฟัง เมื่อไม่กี่วันมานี้
 (วันที่ดิฉันเขียนเรื่องนี่คือวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๑๓) ดิฉันมีโอกา
 สได้พบใคร ๆ หลายคนในคืนวันหนึ่ง ทุกคนมีความตรงกันอยู่อย่าง
 หนึ่ง คือเชอสนิท จนบางที่ออกจะเกินไปด้วยซ้ำ ว่าผีมี เพราะอาจ
 กล่าวได้ทีเดียวว่าทุกคนได้เคยพบเคยเห็นอะไร ๆ ที่เรียกว่าเกี่ยวข้องกับผี
 มาแล้วไม่มากก็น้อย โดยเฉพาะสุภาพสตรีหนึ่งออกจะได้พบมาก

เหลือเกิน ทั้งยังน่ากลัวมากเหลือเกินด้วย ดังนั้นกำลังจะนำเรื่องหนึ่ง
ที่เธอได้พบ มาเขียนอยู่ขณะนี้ เพื่อให้รวมไว้ในชุด 'วิญญาณยังอยู่'
ของศรีสัปดาห์

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ เธอและครอบครัวซึ่งประกอบด้วยคุณแม่คุณพ่อ
พี่น้องหลายคนได้ย้ายจากต่างจังหวัดเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ บ้านที่เธอ
เช่าอยู่ใหม่นั้น คิดันไม่แน่ใจแล้วว่า เป็นบ้าน ของเธอเอง หรือบ้านเช่า
แต่ความสำคัญอยู่ที่เธอเล่าว่าหลังจากอยู่ในบ้านนั้นได้เพียง ๒ ปี ผู้คน
ในบ้านก็ตายไปถึง ๓-๔ คน อย่างไม่น่าเป็นไปได้เช่นนั้น เธอไม่ใช่
คนสมัยใหม่จนไม่นึกถึงคำกล่าวที่ว่าความไม่เป็นมงคลมีอยู่ในสิ่งลับได้
จริง ๆ ดังนั้นเธอจึงพยายามจะหาทางให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน
พอสมควร ว่าอะไรกันแน่ที่เป็นเหตุให้พวกเธออยู่ในบ้านนั้นไม่เป็น
สุขเท่าที่ควร เมื่อต้นรัตนทาทางก็ต้องพบทางด้วยคนทางนั้น สุภาพ-
สตรีผู้นักเช่นกัน

วันหนึ่ง เธอไปถึงสถานที่ทรงวิญญาณ สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต
พรหมรังสีแห่งวัดระฆังโฆสิตาราม และได้้นำเรื่องนั้นขึ้นถามวิญญาณ
ท่านที่ว่าประทับอยู่ในร่างทรง คำตอบที่เธอได้รับก็คือ "ดูอย่าตกใจ
กลัวนะ ถ้าพ่อจะบอกให้ตามความจริง ว่าที่บ้านลูกนั้นไม่มีพระภูมิ
เจ้าที่ที่ศาลหอรอก มีแต่คนโบราณอยู่"

เพียงเธอเล่าเท่านั้นคิดันยังใจวูบ เห็นภาพตามคำที่เธอว่าสมเด็จฯ
ท่านเรียกว่า 'คนโบราณ' ขึ้นมาชัดเจน คงจะดูไม่ใช่เล่นเลยทีเดียว
ก็คนโบราณนั้นใคร ๆ ก็รู้กันทางนั้นว่าเหลือเกิน ตกว่าคนสมัยใหม่
มากมายหลายท่านนัก นี่เป็นวิญญาณคนโบราณจะไม่ดูเกินกว่าคน

โบราณละหรือ

เธอล้ำคอไปว่า สมเด็จฯ ท่านบอกท้อไปว่า คนโบราณนั้นเป็น คนศิลา คือมากับหินนั่นเอง พอเธอล้ำถึงตรงนี้ แทบทุกคนเอ๋ย ปากออกมาเกือบพร้อมกันว่า ‘มากับหินอะไร’ และก็ได้รับคำอธิบาย ว่า ที่บ้านเธอมีหินใหญ่อยู่มาก ไปนำมาจากเขาใหญ่เพื่อตกแต่งสวน ให้สวยงาม เมื่อได้รับคำบอกเล่าเช่นนั้น เธอก็มีใช้ว่าจะเชื่อเสียเต็ม ที่ ยังได้เที่ยวแสวงหาท่านผู้มีความรู้ความสามารถในทางนี้อีกหลาย คนหลายที่ บางท่านก็ขอเข้าไปดูสถานที่ที่เกิดความเคียดร้อน คือ บ้านของเธอ ด้วยตากตนเอง และเธอล้ำว่าก็แปลกอยู่มาก เพราะ รายไหนรายนั้น เมื่อไปถึงหินก้อนใหญ่ที่วั้นั้น จะยกมือไหว้แสดง การวะทันที ราวกับเห็นอะไรปรากฏอย่างชัดเจน และทุกรายลง ความเห็นว่า ความเคียดร้อนที่เธอได้รับกันภายในบ้านนั้นเกิดจาก วิญญาณซึ่งอยู่ที่หินใหญ่ ๆ เหล่านั้นนั่นเอง มีบางรายได้ทำพิธีสะกด ให้อันไหน ซึ่งเธอก็ไม่ทราบว่าเขาทำอะไร เพื่ออะไร เขาจะทำเธอก็ให้เขา ทำไปเท่านั้น และรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้เธอก็ไม่ค่อยเข้าใจ จน กระทั่งวันหนึ่ง

วันนั้น พี่ชายคนหนึ่งของเธอทำอาการเหมือนคนเมา ไคร ๆ เห็นก็นึกว่าคิมสุราเข้าไปจนเมา พยายามไล่ให้ไปนอน แต่เขาก็ไม่ ยอม บอกว่าไม่ได้เมา แล้วก็เอะอะตึงตังบอกว่า “กูอยู่ถึงไหน ๆ มึงยังไปเอากูชนรถมาจนถึงนี้ เท่านั้นไม่พอ มึงยังมากักขังผูกมัดกูไว้ กูต้องออก ๆ อยากร ๆ กูจะต้องกินเลือดพวกมึงให้หมด”

ได้ยินเช่นนั้น ทำให้เธอนึกถึงที่ไคร ๆ กูไว้ ว่ามีวิญญาณคนโบราณ

ติดมากับหินซึ่งไปชนมาจากเขาใหญ่เพื่อตกแต่งบ้านให้งดงาม และ
 นึกถึงที่ผู้คนในบ้านต้องเสียชีวิตในเวลาติด ๆ กันถึง ๓-๕ คนแล้ว
 ทำให้เธอต้องหาผู้สามารถในทางวิญญานมาช่วยอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้
 ได้รับคำแนะนำว่าให้นำหินไปคืน และทำพิธีขอขมาโทษเจ้าป่าเจ้า
 เขาที่เขาใหญ่เสีย เธอเล่าว่าต้องขนหินไปคืนที่และทำพิธีบวงสรวง
 ขอขมาเจ้าป่าเจ้าเขาใหญ่ จึงกลับมาอยู่เรียบง่ายไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่าง
 น่าตกอกตกใจอีกเลย

เมื่อฟังเรื่องนี้แล้ว ได้ปรารภกันว่าทำไมวิญญานจึงจะมาติดอยู่
 กับก้อนอิฐก้อนหินด้วย เวลาเขามายกอิฐยกหินจึงต้องติดไปด้วย
 ท่านผู้ใหญ่ท่านได้ให้คำอธิบายให้เข้าใจว่า ไม่ใช่วิญญานติดอยู่กับ
 ก้อนอิฐก้อนหิน ความหวงในก้อนอิฐก้อนหินต่างหากที่ทำให้วิญญาน
 ติดตามมา ถ้าทุกคนให้เข้าใจ ให้วิญญานหมดความหวงแล้ว วิญญ
 านก็จะกลับไป และก็ไม่ต้องเอาหินไปไหน เอาไว้ได้เลย เพราะ
 เมื่อวิญญานหมดหวงแล้ว อนุญาตให้แล้ว ไปแล้ว ไม่เกาะเกี่ยวอยู่
 แล้ว หินนั้นก็จะเป็นหินธรรมดาของมันเอง ความเดือดร้อนไม่ได้เกิด
 เพราะหินแต่เกิดเพราะความหวงของวิญญานต่างหาก

ฟังเรื่องนี้แล้วทำให้นักถึงเรื่องที่เคยอ่านใน ศรีสัปดาห์เรื่องหนึ่ง
 ที่ว่าสุภาพบุรุษผู้หนึ่งไปเที่ยวจังหวัดสุโขทัย และได้้นำเศียรพระเล็ก ๆ
 กลับบ้านด้วย ๒ เศียร หลังจากนั้นไม่กี่วันก็ม้อนเป็นต้องออกจาก
 บ้านไปโดยไม่ได้กลับอีกเลย นับเป็นเป็นเวลาสิบยี่สิบปีแล้ว ต่อมา
 มีผู้มาเห็นเศียรพระนั้นเข้า หยบขุ่นพิจารณาแล้วก็บอกว่า โกรทหน้า
 เศียรพระนั้นมาจากที่ จะต้องพลัดพรากจากที่อยู่ไปลำบาก โดยจะไม่

ได้กลับบ้านของตนอีกเลย ผู้พูดเช่นนั้นเป็นเพียงผู้ดูพระเป็น มิใช่
ผู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับการมาการไปของเคียรพระและผู้นำเคียรพระ
มาเลย ซึ่งก็นับว่าอัศจรรย์ และน่าระว่างกันอย่างยิ่ง

เวลาไปทัศนจรแห่งหนตำบลไหน ไม่ควรจะทำความยินดี
พอใจในข่าวของหรืออะไรแม้เล็กน้อยและหีบฉวยกลับมา อย่า
ว่าแต่จะถึงกับเป็นเศียรพระหรือของมีค่าใด ๆ เลย เพียงกอนหัน
กอนดินหรือต้นหมากรากไม้ชนิด ๆ น้อย ๆ ก็ไม่ควรเห็นแก่ความ
ปรารถนาต้องการหีบฉวยเอามาเป็นของตน สิ่งลึบมอยู่ ควร
ระวังความยินดีพอใจของตนไว้ให้อยู่ในขอบเขต คือให้อยู่ในของ
ของตนนั้นแหละน่าจะถูกต้องที่สุด.

เรื่องที่ ๒๓

เลือดจากกระดูก

เมื่อไม่กี่วันมานี้ ดิฉันได้ไปพบสุภาพสตรีผู้หนึ่งที่วัดโดยบังเอิญ
เธอไปนิมนต์พระให้ ไปฉันที่บ้าน พระภิกษุรูปนั้นดูเหมือนจะมีกิจใน
วันนั้น ทำให้ไม่แน่ใจว่าจะควรรับนิมนต์ ไต่ละหรือ แต่เธอก็อ่อน
วอน แสดงเหตุผลจนทำให้ท่านต้องรับนิมนต์จนได้ เหตุผลของเธอ
ดิฉันได้ยินแล้วก็เห็นใจอย่างยิ่ง จึงเห็นด้วยเหลือเกินที่พระภิกษุรูป
นั้นท่านรับนิมนต์ในที่สุด ทั้ง ๆ ที่ท่านคงต้องเปลี่ยนแปลงอะไรอื่นใน
วันนั้น

บ้านของเธอเป็นตึกแถว ซึ่งแถวเดียวกันนี้มีหลายห้อง ห้อง
ที่เธออยู่เป็นห้องริมสุด เธอเปิดเป็นร้านค้า เมื่อไม่นานมานี้ (วันนั้น

ที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๔) เข้าวันหนึ่ง เธอเปิดประตูบ้านออกไป
ก็ได้เห็นสิ่งที่ทำให้เธอและทุกคนในบ้านเรื้อนของเธอตกใจและใจเสีย
เป็นอย่างมาก

บาตรแตก ๆ ส่วนหนึ่งวางอยู่ ภายในมีสิ่งซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วก็
จะรู้ว่า เป็นกระดูกผี รวมกันอยู่หลายชิ้นกับขพง ถัดไปอีกมีกระดูกตก
อยู่นอกบาตรแตกอีก ๒ ชิ้น ผู้เชื่ออยู่บ้างถึงการกระทำย้ายทางไสย -
ศาสตร์ ไม่ถึงกับปฏิเสธแข็งขันว่าการกระทำทางไสยศาสตร์ ไม่มีเกิด
ขาด เมื่อได้เห็นภาพเช่นนั้นย่อมจะต้องนึกไปถึงว่าต้องมีการมุ่งร้าย
หมายกระทำการกันแน่แน่นอน และการทำงานโดยใช้ขพงบ้างกระดูกผีบ้างนี้
ว่ากันว่าน่ากลัวมาก ก็แน่ละตังกระดูกผีจะไม่น่ากลัวอย่างไร ขึ้นชื่อ
ว่าฝึกน่ากลัวทงหนสำหรับคนผู้ขงมิต ยงขาดบัญญัติ ซึ่งขอสารภาพว่า
มิตฉันร่วมอยู่ด้วยคนหนึ่งแน่

ผู้คนในบ้านนั้นมีบุญ เพราะนับถือพระพุทธศาสนา และมีครู
อาจารย์เป็นพระดีพระแท้ นอกจากนั้นก็ไม่นับถือพระพุทธศาสนา
แบบบางท่านที่มุ่งเฉพาะเพียงการปฏิบัติกรรม ใ้เท่าไรพอใจเท่านั้น
ไม่เชื่อ นามนัต ไม่เชื่อพระเครื่องพระบูชา ที่รวมแล้วเรียกว่าไม่เชื่อ
เครื่องรางของขลังนั้นแหละคะ เชื่อแต่ว่าทำดีจึงจะได้ดี อำนาจอะไร
อื่นของใครจะมาช่วยปกป้องคุ้มครองกันไม่ได้ ต้องอำนาจการทำดี
ของตนเท่านั้น และประเภทตั้งกล่าวท่านไม่ถือการเคารพเชื่อถือใน
พระเครื่อง พระบูชา หรือเครื่องรางของขลังที่พระตีปลุกเสกขึ้น ว่า
เป็นการทำดี ถึงนั้นจึงไม่เชื่อว่าจะได้ผลดีจากการเคารพเชื่อมั่นในสิ่ง
ตั้งกล่าว ส่วนคิดนี้ถือว่าการเคารพบูชาในสิ่งตั้งกล่าวเป็นการทำดี

อย่างหนึ่งเหมือนกัน ดิฉันจึงได้รับผลดีจากการทำดีเช่นนั้นของดิฉัน เช่นเดียวกับเพื่อนพุทธศาสนิกจำนวนมากเหมือนกัน

สุภาพสตรีผู้นั้นเล่าว่า ในบ้านของเธอมีรูปท่านอาจารย์มั่น ภูริ - ทตฺตเถระ และมนามนตฺต ได้เห็นความศกคสัทธกนแล้ว ดึงนมเมื่อ ได้เห็นภาพกระดูกผีมาวางอยู่ในบาตรแตกที่หน้าตักแถว หลังจากหาย ตกใจ มีสติแล้ว ก็ได้นำมนามนตฺตที่เก็บบูชาไว้อย่างเรียบร้อยลงจาก ชั้นบน หาไม้ยาว ๆ มาอันหนึ่ง ด้วยความรอบคอบได้นำมนามนตฺต พรลงที่ไม้นั้น แล้วจึงใช้เชือกเศษบาตร ดึงใจจะให้ตกลงไปจากบริเวณ หน้าตักของตน แต่จะเพราะอะไรไม่ทราบ เกิดกระดูกหักออกจาก บาตร เรี่ยราดลงบนพื้นตัก ไม่สามารถจะทำให้หมดไปจากบริเวณ นั้นได้อย่างไม่เหลือผงเหลือเศษอย่างแน่นอน จึงได้เปลี่ยนวิธี ใหม่ คือใช้มนามนตฺตราดลงไปบนกระดูกที่เรี่ยราดอยู่นั้น

เลือดสด ๆ ไหลรินออกจากกระดูกแห่ง ๆ เหล่านี้ทันทีที่ที่มนามนตฺต หยาดลงต้อง สุภาพสตรีผู้เล่ามีท่าทางตื่นเต้นตกใจแม้ขณะนำมาแล้ว ซึ่งหลังจากเธอได้ประสบเหตุก็หลายวันมาแล้ว น่ากลัวเหลือเกิน จริง ๆ ค่ะ เธอเล่าทำท่าสยอง ซึ่งเราก็เห็นใจจริง ๆ เป็นใครบ้างจะไม่กลัว กระดูกแห่ง ๆ แท้ ๆ ถูกน้ำใสสะอาดแท้ ๆ กลายเป็นเลือด ไหลออกมาได้ทันทีทันใด รากมนามนตฺตลงเท่าใดก็กลายเป็นธารเลือด ไปเท่านั้น จนแดงไปหมด และต่อมา ๆ สีเลือดก็ค่อย ๆ จางลงคือ หลังจากรากมนามนตฺตชำหลายหนเข้า เลือดจากกระดูกลดความแดงลงทันที จนเป็นเพียงน้ำสีแดงจาง ๆ ส่วนน้ำสีเลือดสดได้ซึมลงในพื้น หน้าตักของเธอ แม้จนทุกวันนี้ยังเป็นรอยปรากฏอยู่ให้เห็น

เสียชีวิตที่ฉันไม่ได้ซักให้ละเอียด ว่ากระดูกละลายเป็นเลือดไป
กับนามนตมด หรือว่าเธอจตุกะกับส่วนที่เหลืออยู่อย่างไร เพราะ
ไปตื่นตื่นสนใจกับเรื่องราวต่อไปเสีย

สองวันต่อจากวันนั้น ตกกลางคืน ยังหวั่นมาก ใคร ๆ ก็ยังไม่
นอนกันเลยในตึกแถวย่านนั้น ในบ้านของสุภาพสตรีผู้นั้นก็นั่ง
ต่างยังทำธุระของตนอยู่ ขณะนั้น ทุกคนได้ยินเสียงหวือหวือก่อน
ข้างตึกแถวอากาศมา ไกลเข้าทุกที่ทุกที่ และรวดเร็วราวสายฟ้า
แลบ มีเสียงกระแทกที่หน้าต่างของเธอตั้งสนั่นหวั่นไหว ผู้คนใกล้
เคียงน่าจะได้ยินเสียงน่าตกใจนั้นด้วยกันทุกคน จึงพากันออกจากห้อง
ของตน ๆ มาถามว่าเกิดอะไรขึ้น มีอะไรพังบ้างหรือไม่ และทุกคนก็
ต้องประหลาดใจ เพราะนอกจากเสียงดังจนน่าตกอกตกใจแล้ว ก็ไม่มี
ร่องรอยอะไรเหลือให้เห็นเลย ทุกอย่างคงอยู่อย่างสงบ คนไม่เชื่อก็
ไม่เชื่อไป สบายใจดี คนเชื่อก็เชื่อไป ร้อนใจดีเหมือนกัน ว่าต้องมี
การกระทำทางไสยศาสตร์เพื่อรังแกกันแน่นอนแล้วในกรณีนี้ ตก
กลางคืนอีก ๒ - ๓ วันต่อมา ก็มีเสียงซัดซ่าวสารกราว ๆ อยู่หน้าบ้าน
รุ่งเช้าก็เห็นแต่ข้าวสารตกเกลื่อนอยู่นอกประตู ซึ่งทำด้วยเหล็กแบบ
ประตูร้านค้าทั่วไป สุภาพสตรีผู้นั้นเล่าว่าเมื่อได้พบเหตุการณ์เช่นนั้นตั้ง
แต่แรก เธอได้กราบท่านอาจารย์มนตรีภาพถ่ายของท่าน ขอบารมี
ท่านคุ้มครองรักษาอย่าให้คนที่คิดร้ายทำลายได้สำเร็จ

เธอลงท้ายว่า แม้จะไม่ได้ผลสำเร็จอย่างอื่น แต่การกระทำดัง
กล่าวก็ทำให้จิตใจของตัวเธอเองอ่อนลง เฉื่อยชาลง ไม่อยากทำงานทำ

การอะไรทั้งสิน^{๕๕} ซึ่งเธอก็คิดว่าจะต้องเป็นส่วนหนึ่งแห่งการกระทำครั้ง
 นควย^{๕๖} แต่พระภิกษุรูปที่เธอนิมนต์ให้ท่านไปฉันที่บ้านของเธอ
 ท่านว่า ไม่น่าจะใช้ ถ้าเขาทำได้ ก็ต้องถึงเป็นถึงตายกันไปแล้วมาก
 กว่า จะไม่มีทางมานั่งพูดคุยกันได้ อากาการของจิตใจตั้งกล่าว น่าจะเกิด
 จากความตกใจแล้วเอาใจไปยึดมั่นว่าถูกเขาทำ เขาทำได้ผล แล้วจิต
 ใจก็อ่อนแอลง มีผลให้เฉื่อยชาไม่ยากทำอะไรทั้งสิน^{๕๗} ซึ่งท่านว่าผิด
 ไม่สมควรปล่อยให้เป็นเช่นนั้นต่อไป ต้องเข้มแข็งนำใจออก ให้พ้น
 อำนาจความยึดมั่นหวาดกลัว จะได้พ้นอันตราย อันอันตรายที่จะเกิด
 จากความยึดมั่นผิด ๆ ของจิตนั้นรุนแรงมาก ควรได้สังวรระวังโดย
 ทั่วกัน

เขียนถึงตรงนี้^{๕๘} คิฉันนึกได้ถึงเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่ในฐานะเป็น
 อาจารย์ทางไสยศาสตร์อยู่สมัยนี้ มีการเชิญวิญญาณใครต่อใครที่ท่านมี
 ชื่อเสียงมีความสามารถพิเศษมาทรง ลูกศิษย์ลูกหาของเพื่อนคิฉันคน
 นั้นมีมาก ต่างพากันไปพึ่งเขาให้เชิญผีเชิญเจ้าเพื่อถามไถ่อะไรต่อมิอะไร
 คิฉันเองก็เคยไปให้เขาเชิญให้ดูเหมือนกัน และก็เชื่อเขาเอามาก ๆ
 เหมือนกัน แต่ต่อมาภายหลังเมื่อคุยกันไปคุยกันมากก็ได้ทราบจากปาก
 เขาว่า มิใช่เป็นการทรงโดยวิญญาณมาจากไหน ๆ เสมอไป บ่อยครั้ง
 ที่เป็นการยึดมั่นของจิตอย่างที่เราเรียกได้ว่า เป็นการที่จิตของตนเอง
 ถูกตนเองสะกดโดยไม่ตั้งใจ ไม่รู้ตัว ให้แสดงอาการพูดจาทำทางเป็น
 เหมือนวิญญาณมาทรงมาพูดมาแสดง เช่นนี้อาจอธิบายได้ว่าเมื่อถึง
 เวลาคือถึงคราวจะต้องทรงใจก็มุ่งไปยึดมั่นว่ามีผู้มาทรงแล้วเพราะเคย
 ทรงกันมาก่อนแล้ว พอใจยึดมั่นเท่านั้นก็จะเกิดการทรงขึ้นได้ทันที ทั้ง

หนักว้ยอำนาจความยึดมั่นจริง ๆ การยึดมั่นเช่นนั้นนาน ๆ ไป โดยเจ้าตัว
 ไม่รู้ตัวไว้ก่อนเลยว่าเป็นความยึดมั่น แต่เชื่อนิสิตเอาว่าเป็นการทรง
 จริง จะเป็นอันตรายได้อย่างยิ่ง จะบ้ายจะบอกกันได้สบาย ๆ ดิฉันอยาก
 จะเปรียบกับผู้ที่เป็นโรคประสาทชนิดหนึ่งที่เรียกกันว่าโรคฮิสทีเรีย ไม่
 ได้ตั้งใจเมื่อไรจะเป็นชักพรวด ๆ หรือเป็นแสดงอาการเหมือนผีเข้า ผู้
 เป็นโรคเช่นนี้สังเกตไว้จะเห็นชัดว่าสาเหตุจะชักกันเสมอ ราชันถ้า
 โกรธใครไม่ได้ตั้งใจเพราะใครแล้วมีอาการเหมือนชักเหมือนเจ้าเข้าผี
 เข้า ราชันจะมีอาการเช่นนั้น ก็จะเกิดขึ้นทุกครั้งที่ไม่ได้ตั้งใจเมื่อ
 โกรธ

สาเหตุอื่น ๆ ยงมอกมากที่ทำให้เกิดอาการเหมือนผีเข้า แตก
 ต่างกันไปตามกรณีซึ่งเกิดจากความยึดมั่นของจิต ไม่เกิดเพราะผู้
 สางมาสั่งมาแทรกเสมอไป น่าจะได้ระวังให้เต็มความสามารถกัน
 ทุกคน จะได้พ้นจากสภาพที่ไม่งดงาม ไม่มีประโยชน์ มีแต่โทษ
 หนักว้ย.

เรื่องที่ ๒๔

พระมหากษัตริย์ของพระพุทธเจ้าหลวง

เมื่อ ๕ - ๖ ปีมาแล้ว ดิฉันเคยท่องเที่ยวไปทางภาคใต้ของประ
 เทศไทยด้วยรถยนต์ แล้วเลยออกไปปีนัง กัวลาลัมเปอร์ สิงคโปร์
 ทิวทัศน์ของภาคใต้บ้านเมืองเรามีที่สวยงามเป็นอันมาก แต่ดิฉันเป็น
 โรคจำอะไรให้แน่นนอนไม่ได้ จำได้แต่ที่พังงามีเขาสวย ๆ มากมาย
 และที่ไหนก็ไม่แน่เสียแล้วใกล้ ๆ กับภูเก็ต มีเขาหัวล้าน ที่สวยติดตา

ติดใจในยามเที่ยงวัน อีกแห่งหนึ่งที่สวยนักหนา ก็คือเขาพับผ้า สมชื่อ
เอาจริง ทางพับไปพับมามากมายจริง ๆ บางตอนพับขนาดที่รถคัน
นำหน้าเราไปเล่นขนานกับรถของเราที่ตามหลัง มีช่องเขาขวางกลาง
เหมือนจะทำให้ โคดข้ามไปหากันอย่างนั้น

เพื่อนคนหนึ่งของฉันเล่าว่า เมื่อไม่นานมานี้ ได้เดินทางไป
เที่ยวภาคใต้ โดยทางรถยนต์เหมือนกัน และได้ไปถึงเขาพับผ้าที่สวย
งามนเหมือนกัน คิดจะต้องขอสารภาพว่าเรื่องสำคัญที่เกิดขึ้นและ
คิดนั้นกำลังจะนำมาเขียนนี้เกิดขึ้นที่ไหนแน่ก็จำไม่ได้ จะเป็นที่เขาพับ
ผ้าหรือเขาคอหงส์ก็ไม่ทราบ แต่ท่านผู้อ่านที่รู้จักเขาพับผ้าหรือเขาคอ-
หงส์ก็คงจะทราบว่า เป็นที่ไหนแน่ เพราะมีสถานที่สำคัญเป็นหลักอยู่
คือศาลพระพุทธรเจ้าหลวง มีอยู่ที่เขาพับผ้าก็เป็นอันแน่นอนว่าเรื่อง
เกิดที่เขาพับผ้า ถ้าศาลพระพุทธรเจ้าหลวงมีอยู่ที่เขาคอหงส์เป็นอัน
แน่นอนว่าเรื่องเกิดที่เขาคอหงส์ คิดต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่งที่ความ
จำใช้ไม่ได้เอาเลยในเรื่องเหล่านี้ จึงทำให้ท่านที่ไม่รู้จักเขาทั้งสอง
ไม่อาจทราบได้ว่า เรื่องเกิดที่ ไหนกันแน่

เพื่อนผู้หนึ่งของฉันเล่าว่า เมื่อรถผ่านเขาที่ว่า จะลูกไหนแน่ก็
ไม่ทราบ เธอได้เห็นศาลหนึ่งตั้งอยู่ เธอไม่ได้สนใจ และเป็นคนที่
ปรกติไม่ชอบแสดงความเคารพการวะต่อสถานที่หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันใด
นอกจากพระพุทธรูป ดังนั้นเห็นศาลนั้นก็สักแต่ได้เห็น ไม่ได้สนใจ
จนรถเลยไปแล้ว ต่อมาเธอจึงได้ทราบจากผู้คนในที่แห่งหนึ่งซึ่งเธอ
ไปถึง เขาเล่าให้ฟังถึงศาลแห่งนั้นว่าเป็นศาลพระพุทธรเจ้าหลวง คือ
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ หรือสมเด็จ

พระปิยมหาราช ในอีกพระนามหนึ่งนั่นเอง นัยว่าที่สร้างศาลนั้นขึ้น ก็เพราะที่ตรงนั้นเป็นที่ที่แรงมาก มีผู้คนไปได้รับอุบัติเหตุถึงตายอยู่เสมอ

เพื่อนคิดฉันเมื่อได้ฟังเช่นนั้น บอกว่าด้วยใจจริงเธอนึกเสียใจที่ ผ่านมาโดยมิได้ถวายเป็นความเคารพ แต่ก็ได้ตั้งใจไว้แล้วว่าหากกลับ จะแก้ตัว จะถวายเป็นความเคารพด้วยความเคารพจากใจจริง เพราะ ประการนั้นเธอมีความจงรักภักดีต่อเจ้าฟ้ามหากษัตริย์อยู่เสมอ โดยเฉพาะพระพุทธเจ้าหลวงด้วยแล้ว ทรงเป็นที่เคารพอย่างฝังจิตฝังใจ ของเธอ เช่นเดียวกับของคนไทยส่วนมาก ทรงเป็นเหมือนพ่อแท้ ๆ คนหนึ่งที่เกี่ยว น้ โกร ๆ ย่อมเห็นจริง ตามบ้านช่องร้านรวงทุกหน ทุกแห่งมีพระบรมฉายาลักษณ์บ้างพระบรมรูปบ้าง ประดิษฐานอยู่ เกินชด บางแห่งก็ปักทองไว้อร่าม และแทบทุกแห่งมีที่บูชาไม้ธูป เทียนดอกไม้ถวายหอมกรุ่นอยู่เสมอ เพราะเป็นที่กราบกันทั่วไปว่าแม้ จะสวรรคตไปแล้ว แต่ก็มีได้ทรงทอดทิ้งไปอย่างเกิดขาด ทรงห่วงใยดูแลทุกข์สุขของราษฎรอยู่ตลอดมา ไครยากจนทุกข์ร้อนอย่างไร บ่น บานกราบทูลให้ทรงทราบ ก็ว่าทรงทราบได้ และทรงช่วยเท่าที่จะทรง ช่วยได้เสมอ ร้านค้าทั้งหลายกล่าวว่า มีพระองค์ท่านไว้กราบไหว้บูชา แล้วทำมาค้าขึ้น บางคนบอกว่าเปลี่ยนฐานะจากลำบากยากจนมาดีมี ทุนอ้าปากได้ จนถึงมั่งมีศรีสุข ก็เพราะพระพุทธเจ้าหลวงทรงช่วย และ ที่เชื่อกันได้เชื่อแบบไม่มีเหตุผล เพราะหลายรายกล่าวว่าได้พินเห็น พระพุทธเจ้าหลวง รับสั่งให้ท่านนั้นท่านนี้ เมื่อทำก็ได้ผลดี มีเงินทอง เป็นสิ่งตอบแทน ด้วยเหตุนี้ เมื่อเล่ากันไปมาก ๆ เข้าไม่นานทุกร้าน

รวงบ้านช่องจึงกราบไหว้บูชาพระองค์ท่านกันไม่ขาด เพื่อนของดิฉัน ก็เป็นผู้หนึ่งที่หนักแน่นมั่นคงในความจงรักภักดีอย่างฝังจิตฝังใจ ใน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นั้น ดิฉันนึกเมื่อทราบว่ามีการ ของพระองค์ท่านอยู่ที่เขาลูกนั้น เธอก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะเมื่อผ่านตอน ขากลับจะถวายความเคารพให้ได้

เธอเล่าว่า เมื่อรถแล่นกลับ และจะผ่านตรงที่ตั้งของศาลพระ พุทธเจ้าหลวงนั้น โดยที่ไม่มีใครรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น รถเสียหลัก และ บัดกลับกันจนหันหัวไปอีกทางหนึ่งซึ่งตรงกันข้ามได้ โดยที่คนขับเอง ไม่เข้าใจว่าเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร และเมื่อบัดนี้รถกลับไปถึงเช่นนั้นแล้วก็ หยุดสนิท ทุกคนตกใจมาก ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้นได้ เมื่อตอน รถบดถนนต่างก็คิดว่าคงจะตกเขาและคงไม่รอดกันแน่แล้ว แต่อัศจรรย์ ที่ไม่เกิดอะไรขึ้นร้ายแรงกว่านั้น ก็เพียงเสียหลัก รถบด จนหมุนไป ทิ้งกัน แล้วก็จอดสนิท โดยที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บแม้สักเล็กน้อย

เมื่อหายตกใจบ้างแล้ว จึงเห็นว่าตรงนั้นเป็นที่ตั้งศาลพระพุท ธเจ้าหลวง และที่เพื่อนของดิฉันกำหนดไว้แน่นอนในใจว่าขากลับจะมา กราบถวายความเคารพให้ได้ เหตุที่ได้ผ่านไปโดยมิได้ถวายความ เคารพอย่างใดเลยเพราะไม่ทราบ และถ้ารถไม่เสียหลักถึงหมุนทิ้งกัน จนหยุดสนิทกลับหน้ากลับหลังเช่นนั้น เพื่อนดิฉันบอกว่าคงเลยศาลไป โดยไม่ทันเห็น เพราะมัวหลับหรือเผลอไปอย่างหนึ่งอย่างใดนี้แหละ

ไม่ต้องบอก ก็คงทราบกันว่า การกราบถวายความเคารพของ บรรดาผู้รอดตายอยู่ในรถทุกคนจะเต็มเปี่ยมไปด้วยความซาบซึ้งกัน ตัน เพียงไร เพราะทุกคนมั่นใจที่เดียว ว่าทรงมีพระมหากรุณาธิคุณปกปักร

รักษาให้พ้นอันตรายใหญ่หลวงแน่นอน และที่ทรงช่วยก็คงประกอบ
ด้วยแรงใจของเพื่อนดิฉันที่มุ่งมั่นจะไปถวายบังคมทวงพระวิญญูณซึ่ง
เชื่อว่าสถิตณศาลแห่งนั้นให้จงได้ ในตอนกลับ ไม่เช่นนั้นแล้วก็ไม่แน
นกว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะที่ตรงนั้นแหละที่เกิดอุบัติเหตุตายกันนัก
ต่อนักแล้ว

เราสรุปกันว่า ดวงพระวิญญูณต้องทรงทราบถึงความเคารพ
และความกตัญญู กตเวทิตะของเพื่อนดิฉันต่อพระองค์ท่าน จึงได้
ทรงบันดาลให้เห็นความอศจรรย์อย่างหน้าขนพองสยองเกล้า ราว
กับจะทรงเตือนให้คนไทยทั้งหลายยึดมั่นในความจงรักภักดี และ
กตัญญู กตเวทิตะต่อเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินของตน ทงนิกเพื่อสวัสดิามงคล
แก่ตัวเอง หาใช่แก่ใครไม่.

เรื่องที่ ๒๕

หนุ่มน้อยคนนั้น

เมื่อประมาณปีเศษมานี้ หนุ่มน้อยผู้หนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของ
เพื่อนดิฉันได้ไปเสียชีวิตในสมรภูมิเวียดนาม อย่างน่าสงสารที่สุด ไม่
เพียงแต่ญาติพี่น้องเท่านั้นที่เศร้าสลดใจ แม้ดิฉันซึ่งเป็นคนนอกก็ยิ่ง
สลดใจเป็นอย่างยิ่ง เขายังเด็กนัก สุขภาพก็ไม่แข็งแรง อย่างไรก็ตาม
ก็ยิ่งดีที่การไปสงครามของเขามีได้เป็นการผืนใจ เขาไปอย่างเต็มอก
เต็มใจ อย่างภาคภูมิใจจริงๆ

เมื่อเขาเสียชีวิตนั้น ลูกหญิงของเพื่อนดิฉันซึ่งเป็นหลานรักนัก
รักหนาของเขา เคยเล่นหัวหยอกเย้ากันอย่างสนุกสนานอยู่เสมอ

ระหว่างที่เขาอยู่บ้าน เพิ่งจะมีอายุได้ขวบเศษเท่านั้น พุกก็ยังไม้ซัด และก้พูดได้ไม่กี่คำ ก่อนที่จะได้รับข่าวการจากไปของหนุ่มน้อยผู้น้อง ชายคนเดียว เพื่อนของตจันก็ได้เห็นลูกน้อยอายุขวบเศษเล่นหัวเราะ คิกคักอยู่แล้วเวลาไม่มีใคร พร้อมกันนั้นก็เรียกชื่อน้องชายไม่ขาดปาก เหมือนกับที่แกเคยเล่นกับน้ำชายระหว่างเขาอยู่ที่บ้านนั่นเอง ทำให้ ผู้ที่พบเห็นหัวันไหว และไม่เท่าไรก็ได้รับข่าวร้ายกระทบกระเทือนใจ อย่างยิ่ง ว่าเขาเสียชีวิตเสียแล้วจริง ๆ หลานน้อยที่รักของเขายังคง เล่นหัวสนุกสนานกับเขาบ่อย ๆ

มาเมื่อไม่นานมานี้ มีการพระราชทานเพลิงศพทหารที่เสียชีวิตในเวียดนาม ศพน้องชายของเพื่อนตจันก็รวมอยู่ในบรรดาศพ นายทหารผู้ได้รับพระราชทานเพลิงศพด้วย พี่สาวคนเดียวเก็บอัฐิ และอังคารทั้งหมดกลับมา ไม่เลือกชิ้นเล็กชิ้นใหญ่ ด้วยความรัก และสงสารน้องชายเป็นที่สุด คิดว่าเมื่อมีชีวิตอยู่เขาก็อยู่ร่วมบ้าน เดียวกันมา เมื่อไม่มีชีวิตแล้วเขาก็ควรได้รับสิทธิ์นั้นตลอดไป

แต่เธอไม่สามารถอนุญาตให้เขาใช้สิทธิ์นั้นได้ตลอดไปเหมือนดังที่ เธอตั้งใจไว้ด้วยความรักอย่างยิ่งของพี่ซึ่งมีน้องชายเพียงคนเดียว ร่วม ทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอดชีวิต เธอจำเป็นจำใจต้องขอให้เขาไปอยู่วัด เสียแล้ว

เหตุก็เพราะ เมื่อเธอนำอัฐิของเขาไปไว้ในบ้านแล้ว ไม่เท่าไร ลูกสาวน้อย ๆ ซึ่งเดี่ยวน้อยอายุเกือบ ๓ ขวบ ก็เริ่มออกวิ่งเปะปะไปคน เดี่ยวบ่อย ๆ บางทีกำลังนอนอยู่บนเตียงก็โตนลงอย่างรวดเร็ว ถลา วิ่งออกจากห้องไปโดยไม่อ้อยอิ่ง ครั้นคุณแม่หรือคุณพ่อตกตามอย่าง

สงสัยว่าจะไปไหน ก็จะได้รับคำตอบอย่างไร้เดียงสาและไร้มายา ว่า
จะไปกับน้ำ พลังก็เรียกให้น้ำคอยโดยที่ไม่มีคนใดเห็นไปด้วยกับยาย
หนู ๓ ขวบนั้นเลย

ในที่สุด ผู้ใหญ่ก็จำเป็นต้องตัดสินใจเช่นเดียวกับที่ผู้ใหญ่ทั้งหลาย
หากได้มาตกอยู่ในฐานะเดียวกันนี้ ก็คงจะต้องตัดสินใจเช่นเดียวกัน
นี้เหมือนกัน คือไม่กล้าให้เขาอยู่ในบ้านอีก แม้ว่าความจริงเขาก็
คงไม่ได้ตั้งใจมาหลอกหลอน เขาคงเดินไปมาหยอกล้อเล่นกับหลาน
สุดที่รัก อย่างไม่เข้าใจว่าภาวะของเขาเมื่อก่อนกับบัดนี้ ไม่เหมือนกัน
แล้ว เพราะเขาก็เป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุ ๒๐ เศษไม่กี่ปีแท้ ๆ ยังอยู่
ในวัยร่าเริงสนุกสนานแท้ ๆ

พี่สาวของเขาแล้วว่า ได้ตัดสินใจนำอัฐิทั้งหมดของเขาไปบรรจุ
ไว้ที่ช่องบรรจุอัฐิที่วัดหนึ่งในพระนคร ขณะที่ทำพิธีบรรจุนั้น มีกลิ่น
ศพตลบอบอวล จนทำให้ใจหาย สงสารและสลดสังเวชเป็นอย่างยิ่ง
ไปตามกัน แต่ก็ไม่มีหนทางอื่นที่คิดได้แล้ว จึงได้แต่บอกเขาตาม
ความจริงใจ หลานกับเขาเป็นคนละภพละภูมิกันแล้ว คนละภาวะ
ฐานะกันแล้ว แม้จะรักเพียงใด สงสารเพียงใด ก็จำเป็นต้องรักต้อง
สงสารและห่วงใยเด็กหญิง ๓ ขวบไร้เดียงสากำลังน่าเกลียดน่าชังผู้นั้น
แกต้องไม่มีชีวิตคลุกคลีกับสิ่งที่เรียกว่าวิญญาน แม้ว่าจะเป็นวิญญาน
ของน้ำชายที่แกร็กและรักแกหนักหนาก็ตาม

คิดฉันเชื่อว่าหาก พุดจากับ สุภาพบุรุษ หนุ่ม น้อยผู้นั้นด้วยภาษาจิต
ให้เข้าใจความควรไม่ควร เขาก็จะต้องไม่ซัดซ้องที่จะไม่เข้าไปวนวาย

ในบ้านซึ่งหลานของเขาขี้เล็กน้อย จนน่ากลัวว่าจะได้รับอันตรายจาก
 วิญญาณได้ ไม่ยากเย็น แม้ว่าวิญญาณนั้นจะมีได้ประสงค์ก่อทุกข์ภัย
 ให้เลยก็ตาม

อย่างไรก็ตามสำหรับบางวิญญาณแล้วไม่ยอมฟังเสียงขอร้องของ
 เร่าง่าย ๆ ดิฉันเคยพบตัวตนเอง เมื่อกลัวหนักก็บอกเขา ขอให้
 เขาเห็นใจและสงบเสีย เพราะเมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นเพื่อนฝูงกัน พูช
 จากันรู้เรื่อง แต่เขาไม่ฟังเสียงเลยเมื่อเป็นวิญญาณแล้ว วุ่นวายอย่าง
 น่ากลัวที่สุด ร้อนถึงต้องอาศัยอำนาจของคุณพระรัตนตรัย เขาจึง
 สงบเงียบไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจเป็นที่สุด อย่างที่ทำให้ดิฉันเชื่อ
 มั่นเป็นที่สุดว่าวิญญาณแม้จะแรงเท่าไร จะเก่งกล้าเท่าไร เมื่อพระที่
 เป็นพระจริงพระแท้ทรงศีลทรงธรรมอันบริสุทธิ์ ของพระพุทธเจ้าท่าน
 เข้ามาเกี่ยวข้อง เข้ามาแผ่เมตตาจิต เข้ามาชี้แจงแสดงเหตุผล วิญ
 ญาณที่แม้แรงแสนแรง ร้ายแสนร้ายนั้น ก็จะอ่อนน้อมยอมท่านแต่
 โดยดี ดั่งนั้น ก็น่าจะเหตุนี้ ที่เพียงรูปของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริ
 ทตฺตเถระ ที่มรณภาพไปนานปีมาแล้ว ก็ยังเป็นที่ยึดมั่นประจักษ์ว่า
 วิญญาณเคารพคารวะ ไม่อาจแสดงความแรงร้ายได้เลยในที่ที่มีรูปของ
 ท่านอยู่ หรือในที่ที่มีผู้เคารพบูชาระลึกถึงท่านอยู่ บางทีดิฉันยังนึกว่า
 ศรีส์ปดาห์มีประวัติของท่านลง หนังสือศรีส์ปดาห์ก็อาจจะเป็นหนังสือ
 ที่มีอยู่ในบ้านโคเรือนโคแล้ววิญญาณในบ้านนั้นเรือนนั้นจะไม่แข็งไม่
 ร้าย แต่สงบเสงี่ยมอย่างมีสัมมาคารวะ ก่อประวัติของท่านพระอาจารย์
 มั่นท่านอย่างยิ่ง

ท่านผู้รู้ท่านรับรองกันทั่วไปแล้วว่าผลงานด้านนเคาพรพชรรม
 มาก ไม่เหมือนมนุษย์เรานทไม่ค่อยเคาพรพชรรมเสี่ยเลข จึงไม่
 ค่อยสนใจเคาพรพท่านผู้มชรรมเทาทกวรเลข ผลทปรากฏกคือทุกวัน
 นรอนกันราวกับถูกไฟเผาไปตาม ๆ กัน แทนทจะสงบเย็นด้วย
 อานุภาพของพระรัตนตรัยสถิตอยู่ในจิตใจ.

